

la puça i el GENERAL

nº 24 / Gener 82 / 100 ptes

Revista Antimilitarista Mensual

Dossier: el pacifisme a Europa R. Bahro, A. Faire, F. Porret
Objecció de consciència, una crítica històrica
Despeses militars i integració a l'OTAN V. Fisas

Ja hi ha COORDINADORA ANTIMILITARISTA a Catalunya

Núm. 0. — Expropiacions militars? No, gràcies. — Autoritarisme i militarisme. — Ecologisme i antimilitarisme: una plataforma de convergència. — Centrals nuclears i proliferació nuclear. — etc. EXHAURIT.

Núm. 1. — OTAN i repressió. — MELIC: La lluita antimilitarista a l'Estat Espanyol. — Contra la joguina bèlica. — Sobre militarisme. — etc. EXHAURIT.

Núm. 2. — Militarisme (I). — MELIC: sobre bases nord americanes: lanquis foteu el camp! — La CIA i les bases. — L'exèrcit serf de la burgesia. — etc. EXHAURIT.

Núm. 3. — Militarisme (II). — MELIC: Estat espanyol, estat gendarme?: Sobre política exterior espanyola. — Poder estatal i llibertat d'expressió. EXHAURIT.

Núm. 4. — Militarisme (III). — MELIC: OTAN: Euskadi davant l'OTAN. — Projecte OTAS. — L'OTAN i els missils. — L'URSS i l'Afganistan. — etc.

Núm. 5. — Comentaris a la llei de Defensa (I). — MELIC: Objecció de Consciència: entrevista a diferents grups. — L'OTAN i els missils (i II). — etc.

Núm. 6. — El cas del militarisme soviètic. — La Marxa anti-OTAN. — Els caballeros legionarios cap a Ronda. — Marxisme i no-violència (II). — etc.

Núm. 7. — MELIC: Jurisdicció militar: Sobre la jurisdicció militar. — Cas: Objectors a Bilbao. — Armes atòmiques a Mallorca. — La V Marxa antimilitarista. — etc.

Núm. 8. — Un malson i una amenaça constant: les Bàrdenas. — Defensem-nos de la Llei de Defensa (II). — La trilateral a debat (GANVA). — La funció de la policia o sobre la repressió sense entrebancs. — etc.

Núms. 9 i 10. — Extra d'estiu. — MILITARISME. — Debat sobre militarisme. — La indústria d'armament. — La militarització de la dona. — La guerra geogràfica. — Cap a una defensa popular no-violenta. — Militarisme i subdesenvolupament. — Dinàmica de l'armament i el desarmament. — etc.

Núm. 11. — Entrevista: Ser antimilitarista a Euskadi. — Reportatge gràfic de la Marxa anti-OTAN. — Lluita armada o acció directa No-violenta? — etc.

Núm. 12. — MELIC: Cas Scala. Entrevista amb les mares dels acusats. — Llei antiterrorista? Natural! — L'objecció política, una altra forma d'objecció. — etc.

Núm. 13. — MELIC: Educació i militarisme: Per una pedagogia no-violenta. — A Canàries militaritzen els nens. — Lanza del Vasto. — CSCE història d'un fracàs (i II). — etc.

Núm. 14. — MELIC: Objecció: Què en pensem de la llei (MOC de Vic, COP, Alex Tera, Sta. Rosalia). — Entrevista amb el GOB. — Què passa al Salvador (Entrevista). — etc.

Núm. 15. — Galiza, el portaavions de l'OTAN. — Recull d'activitats antimilitaristes. — Cop d'Estat: crònica d'un recluta despistat. — Què fou l'U.D.S. — etc.

Núm. 16. — Turquia i l'OTAN. — MELIC: Dona i exèrcit: A les armes ciutadanes el pro i el contra. — Resposta feminista a la progressiva militarització de la dona. — Document: L'exèrcit a Euskadi, etc.

Núm. 17. — Document: els EUA i la repressió al Salvador. — MELIC: Moviment obrer i antimilitarisme: Entrevista amb el SLMM. — Classe obrera i antimilitarisme. — Servei Civil i Insubmissió. — etc.

Núm. 18. — Crítica de l'antimilitarisme. — La mili 15 mesos de perdre el temps. — MELIC: L'Estat i la violència. — Atyypical Pneumony. — etc.

Núms. 19-20. — Extra d'estiu. — L'EXERCIT ESPANYOL. — La ideologia política de les FAS. — Entrevistes: Otero, U.D.S. — L'Exèrcit i la doctrina de la Seguretat Nacional. — Sobre la mili. — Les lluites antimilitaristes aquí i avui. — Política exterior militar espanyola. — L'exèrcit en el franquisme i el postfranquisme. — «El joc del Tanoca». — etc.

Núm. 21. — Conseqüències de la intervenció militar: una crítica de les opinions al respecte. — Les F.A.S. a Euskadi. — Debat GANVA — Jornades internacionals contra l'emoniz. — La Conversió. — etc.

Núm. 22. — Treball, família, Pàtria. — MELIC: Pobles en lluita: Iran. — Irlanda del Nord, empresonada. — L'Amèrica Llatina contra l'imperialisme. — El conflicte Arab-Israelià. — Polònia — etc.

Núm. 23. — La lluita anti-OTAN a Canàries. — MELIC: Mili, reforma o abolicció. — Quin antimilitarisme, quin su-

port als soldats? — Taula rodona sobre el Servei Militar. — Controlar o ésser controlat, aquesta és la qüestió. — Marxa Cap el Pentàgon.

Adhesius

- Ni Otan ni Bases
- Desarmament Ara!
- Objecció Política
- Mili No!
- Fem fora els lanquis!

Posters

- C.O.P.
- La Puça i el General

Llibres

- «Abajo los Muros de los Cuarteles». Jordi Garcia i Quico Porret. Ed. Hacer.

COMANDA DE MATERIAL I NÚMEROS ENDARRERITS

Us agrairia que m'enviessiu

Total ptes.

Envieu-ho a

Adreça

Població

FORMA DE PAGAMENT

- Gir postal a nom de Jordi Garcia i Jané. Virgili, 97, 1er. 1a. BARCELONA-30
- Ingrés al compte 563-78 de l'agència 329 de la Caixa de Pensions per a la Vellesa i d'Estalvis a nom de Marta Ballester
- Taló al portador per correu al Casal de la Pau. Bruc, 26 2on. BARCELONA-10

TARIFES

NÚMEROS ENDARRERITS

- Dels números 0 al 8: 50 ptes. c/u.
- Extra militarisme, números 9-10: 125 pessetes
- Dels números 11 al 16: 75 ptes. c/u.
- Dels núms. 17 al 23: 100 ptes. c/u.
- Extra exèrcit espanyol, números 19-20: 150 ptes
- Tota la col·lecció (amb fotocòpia dels exhaurits): 1.500 ptes.

MATERIAL

- Dossier OTAN: 100 ptes.
- Dossier Objecció Política: 75 ptes.
- Adhesius: 10 ptes.
- Posters: 50 ptes.
- Llibre «Abajo los muros de los cuarteles». 400 ptes.

EDITORIAL

Quan aquesta revista surti al carrer estarem a punt de començar "oficialment" una campanya contra el servei militar. Diem "oficialment" perquè subterràniament ja s'ha covert tot un treball intern de debat i de preparació abans que es materialitzés en diversos actes al carrer com succeirà d'ara endavant.

Convé que ens adonem que no és pretensió nostra batallar contra aquesta mili especialment repressiva i "incivilitzada" tot demanant-ne una altra de "democràtica i humana" (com a Holanda, posem per cas) sinó de lluitar per la mateixa supressió del reclutament obligatori. El nostre objectiu divergeix, per tant, del proposat per la majoria de les organitzacions de l'esquerra extraparlamentària ja que per raons estratègiques que evidentment no compartim són fervorosos partidaris del manteniment del servei militar obligatori. D'aquesta premisa deriven la seva tasca al respecte que consistirà bàsicament en reivindicar drets democràtics per als soldats. La campanya anti-mili, per al contrari, voldria anar bastant més enllà.

Per un altre cantó creiem que supera l'objecció de consciència en el sentit que sense negar el seu valor ni la seva necessitat, va més enllà seu tot incorporant-la alhora. Fins ara lluitar per l'O.C. implicava primordialment lluitar perquè una sèrie de per-

sones —en teoria tothom que vulgués, a la pràctica una ínfima minoria— pogués no fer la mili. Tirar endavant una campanya contra el servei militar és ja exigir que no existeixi la mili. L'objecció, aleshores, en la seva forma d'insubmissió política, serà una expressió més d'aquesta lluita però que caldrà combinar amb la potenciació d'altres expressions anti-mili, a les casernes, entre els desertors i pròfugs, a través de la seva estreta vinculació amb comitès anti-mili, és a dir, col·lectius al barri, poble, universitat, centrats a denunciar la repressió a la mili i a tirar endavant la campanya general... Si aquest projecte l'aconseguim realitzar pot significar un salt qualitatiu; passar d'una objecció amb resonàncies "èpiques" i individualistes ("uns quants super-homes, màrtirs, enfrontats en desigual combat amb l'Estat") a gestar un moviment social més ampli, dotat d'una participació i d'una incidència social lògicament bastant superior. QUE PARLI A PARTIR D'ARA LA REALITAT

FONDOMOC

LA PUÇA I EL GENERAL

SUMARI

- Crònica del mes: Els militars els grans protagonistes. 4
- 6 d'Agost 6
- Una visió crítica, interna i actual de l'OC antimilitarista.....7
- Anar-hi anant 11
- Ideologia belicista i amenaça de guerra. 12
- Pacifisme o antimilitarisme, that is the question 13
- Els russos no veuen 18
- Despeses militars i integració a l'OTAN.....21
- El General contra la Puça.....23
- Objecció de consciència política o la política d'una OC.....24
- Dels "polítics" a l'anti-polític. 28
- Breus.....30

BUTLLETA DE SUBSCRIPCIÓ

Nom i cognoms
Adreça Telèfon
Població (i districte postal)
☐ Subscripció ANUAL (12 números): 1.100 ptes.
☐ subscripció ANUAL de suport : 1.300 ptes.
☐ Subscripció SEMESTRAL (6 núms.): 600 ptes.
☐ Subscripció SEMESTRAL de suport: 800 ptes.
Forma de pagament:
☐ Gir postal a nom de Jordi Garcia i Jané, c/Virgili 97 1-1. BARCELONA-31
☐ Per correu (taló al portador) a «La Puça i el General», C. Bruc 26, 2on. BARCELONA-10
☐ Ingrés al compte 563-78 de l'agència 329 de la «Caixa de Pensions per a la Vallesa i d'Estalvis» a nom re Marta Ballester
☐ Renovo la meua subscripció.
☐ Em subscric a partir del número

EDITA: — GAMBÀ (Grup Antimilitarista de Barcelona) —
Bruc, 26, 2.^{on} — Barcelona-10

Imprès a Catalunya:
Copisteria Xaloc
Concepció Arenal, 261 - Barcelona

Dipòsit legal: B. 38298-79

CRÒNICA DEL MES

1981: ELS MILITARS,

No es tracta de repetir la mateixa cançoneta que ja hem vist a tots els diaris i revistes d'aquests darrers dies. Tampoc és que creiem que passant del 31 de desembre a l'1 de gener canviïn massa coses. Però si que val la pena d'intentar analitzar els dotze darrers mesos en una visió global, es a dir, buscant entre el galimaties de dades, noms i països allò que ens permet relacionar les coses i entendre-les.

Si ens mirem l'any 1981 des de la nostra perspectiva d'antimilitaristes, el seu balanç no pot ser més negatiu. A l'Estat espanyol - per començar per allò que ens afecta de més aprop- els fets parlen per ells sols. Gairebé cada dia l'exèrcit ha ocupat les primeres planes dels diaris. La situació política espanyola s'ha mogut aquest any més que mai a ritme de marxes militars, trets "reglamentaris" i fins i tot tancs al carrer. Si el procés de reforma endegat per Suárez l'any 76 ja era vigilant i controlat de ben aprop per l'exèrcit franquista, ara es pot dir que el conduïen els mateixos militars. L'intent de cop d'estat del 23 de febrer tan sols va ser una petita mostra (grotesca, si voleu molt teatral, és cert, però tanmateix oficial) de la força real que tenen els militars en aquest pobre país. També és cert que el rei en va sortir molt ben parat i la seva imatge ha pujat fins a límits insospitats fa uns anys. Però aquells qui de veritat es van treure tot el profit dels fets de febrer foren els militars. Perquè el "tejerazo" ha servit en moltes ocasions per a noves amenaces. Perquè la por dels polítics, sobre tot els d'esquerra, els ha fet cedir a totes les demandes de l'exèrcit. Perquè els militars han anat recobrant el protagonisme que poc o molt havien perdut des de la mort de Franco i la reforma Gutierrez Mellado. Perquè han obligat l'UCD a jugar al sò que ells marcaven (OTAN, anti-terrorisme, bandera...) i perquè són ells els qui en definitiva, marquen la vida política del país.

Sabem -i ho tenim en compte- que no es pot parlar de les Forces Armades espanyoles com un tot homogeni, que hi ha sectors molt més ultradretans que altres, que hi ha oficials clarament colpistes i d'altres més disimulats. Però

també és cert que l'esperit del cos impera quasi sempre i que és difícil per a un militar arrestar un company d'armes, o delatar-lo. D'altra banda, des de l'expulsió dels militars de l'UMD, no queda cap comandament militar profundament democràtic, que cregui com a mínim en la democràcia tipus occidental per raons més sòlides que no les condicionants del moment. Personalment crec que ni tan sols serien capaçs de resistir una victòria electoral de l'esquerra moderada. I si no, al temps!

Apart del 23-F, altres fites notables de protagonisme militar foren el 23 de juny, quan es descobrí una altra conspiració (després tot resultaria "improbable", naturalment) i en general tota la tardor. Els rumors de nous cops es succeïren durant els darrers mesos de l'any i arribaren al seu punt més al·ludit abans del 20-N, quan es produí una gran "ofensiva" feixista. La traca final de tot això fou el famós "Manifiesto de los Cuatro" presentat el 2 de desembre, prova clara i contundent de quin és l'ambient que es respira a quarts i quina la mentalitat dels "nous valors" del nostre (?) exèrcit. I altre cop jocs de mans, destitucions, arrestaments... en definitiva, res de res, focs d'encenall que amaguen a l'opinió pública (aquesta majoria silenciosa cada cop més escamada) la dimensió del que ens espera: escollir entre un govern militar i una democràcia esporuguida i amenaçada. En tots dos cassos el que toca és callar. No fos cas que s'enfadessin més.

No, no, de callar no hem callat pas, però a l'OTAN hem entrat. I el tema de l'OTAN ha estat el segon gran tema de l'any. Clavo-Sotelo va haver de jugar fort aquí. Hagué d'enfrontar-se a tota l'esquerra i al fort moviment popular que s'hi oposava. El debat, apart d'omplir moltes planes, ha sortit al carrer. I això és important, perquè com a mínim ha fet sortir la gent de l'ensopiment general: s'han realitzat manifestacions a quasi totes les capitals del Estat i a més, milers d'actes i xerrades als barris i pobles d'arreu. Han anat sorgint comitès anti-OTAN i a partir d'ells coordinadores unitàries com feia temps que no es veien (Madrid,

Catalunya, Euskadi...) i que en principi segueixen treballant.

Per a l'esquerra parlamentària, la qüestió era molt diferent. Per al PSOE era el primer tema que l'enfrontava al govern després del 23-F. Pactes autonòmics i acords per a diverses lleis restrictives (sobre el símbol, sobre els estats d'excepció i guerra, "defensa de la democràcia", etc) havien mantingut els socialistes en la postura de "no desestabilitzar" el govern Calvo-Sotelo. Però el tema dels blocs militars posava González en una situació compromesa. No es podia dir sí a l'entrada a l'OTAN però tampoc no es podia fer cap crítica a l'Aliança que hipotecués un futur govern socialista. Vingué allò de "OTAN, d'entrada no" i la campanya del PSOE agafà un tò moderadíssim. D'altra banda, en ple auge del moviment pacifista europeu, era fàcil amagar-se sota paraules força buides ("pau", "llibertat",...) per a capitalitzar una protesta popular que segurament anava més enllà. Tots sabem que en el fons el PSOE i el PCE mantenen el mateix esquema militarista de la societat que la dreta.

Un altre tema constant del 81 és el del terrorisme. Quasi tots els diaris han destacat en grans titulars que han minvat els atemptats, que hi ha major eficàcia policial, que ETA perd suport... El que no solen dir és a força de què s'aconsegueix tot això: a força de potenciar els cossos repressius estatals (MULA...) i de mantenir-los igual que en la dictadura; a força de detenir milers de persones que després són considerades innocents per manca de proves; a força de retallar les llibertats més elementals (Llei Antiterrorista, llibertat d'expressió...). Els diaris s'ho callen això. No importa la mort d'Arregi per tortures (un "fet lamentable", en diuen), no importen els manifestants ferits o morts per la policia („trets a l'aire", en diuen), els tres joves assassinats a Almeria ("tràgic error", en diuen), els apallissats a comisaria ("casos aïllats", en diuen), no importa tot això si a final d'any la xifra d'atemptats és menor. "Cal donar gràcies als cossos de seguretat".

ELS GRANS PROTAGONISTES

Es cert que a Euskadi ha minvat la combativitat popular, que comença a arrelar un desencís semblant al d'aquí, però també ho és que hi ha dos moviments paral·lels que estan disposats a continuar la lluita: el de l'amnistia pels presos bascos i el moviment anti-nuclear per la paralització de Lemoiz. Euskadi segueix essent capdavanter en moltes coses.

Pel que fa a les perspectives polítiques per l'any 82, depenen bastant de si es produeix o no la convocatòria d'eleccions anticipades. En cas que aquestes es mantinguin el 83, caldrà veure com s'ho fan els partits per acabar l'any sense escissions, sense sancionats ni expulsats (especialment el partit governamental, que té la prova de foc de les eleccions andaluses). A Catalunya, la situació actual és difícil que duri tot l'any. La continua frenada autonòmica que s'imposa des de Madrid posarà encara més en evidència la fragilitat del govern Pujol i es previsible un enduriment de les posicions nacionalistes a nivell popular.

En el camp internacional, l'any ha estat caracteritzat per l'augment de la tensió entre els dos blocs. Tensió fomentada sobretot pels EUA, per l'administració Reagan, que accedí al poder amb aquesta línia: duresa davant dels soviètics, rearmament per a fer front a la seva superioritat militar, mà dura amb els aliats europeus i estricte control de tota l'àrea d'influència (Centre i SudAmèrica, Orient Mitjà....) per tal d'evitar nous Irans o Nicaragues. L'ambient de tensió s'ha fomentat des de Washington i Moscou a base de declaracions, informes, notes oficials, en una guerra dialèctica desconeguda els darrers anys. El programa rearmamentista de Reagan, aprovat aquest mateix desembre, és el més important des dels anys 60 i comporta un increment substancial del pressupost de Defensa, alhora que intenta amortiguar els efectes de la crisi econòmica.

No els resulta tan fàcil, però, convèncer els països europeus per a que segueixin el mateix camí. Les divergències han saltat a primer pla en diverses ocasions, però sobretot quan les decla-

racions de Reagan deixaven oberta la possibilitat d'una guerra limitada a Europa. Finalment, els EUA, s'han vist abocats a l'opció "zero" i a les negociacions amb l'URSS. Tots aquests fets han forçat els europeus a donar una resposta massiva en forma de manifestacions per la pau i el desarmament. La "tardor pacifista" europea, que ha tret al carrer més d'un milió de persones a les diferents capitals, ha desagradat visiblement els líders americans, els quals han arribat a dir que era fonamentada des de Moscou.

Per a acabar l'any més bé, el 13 de desembre es produeix el cop militar a Polònia. La situació d'aquest país ha acaparat bona part de l'atenció mundial tot al llarg de l'any. Mentre Solidaritat anava assolint petites conquestes a base d'accions de força i vagues intermitents, es succeïen les amenaces soviètiques sobre els dirigents polonesos, especialment arran del congrés del PCUS. Diversos fets han anat fent variar el panorama intern a Polònia des de l'estiu del 80 en què començà tot el procés: la descomposició del POUP, que obligà a nomenar Jaruzelski secretari del partit (19 d'octubre); el I Congrés de Solidaritat el setembre i la forta crisi econòmica, que ha posat el país en situació límit i que ha provocat vagues incontrolades en exigència d'aliments bàsics....

La possibilitat d'una intervenció soviètica era contemplada amb inquietud al món occidental. Però finalment ha estat el mateix exèrcit polonès el que ha servit per a frenar definitivament el procés polític que conduïa cap a un socialisme autogestionari i una més gran llibertat. De nou, un país és esclavitzat dins les seves pròpies fronteres; de nou, el dret d'un poble a protagonitzar el seu futur és trepitjat per aquells que com a únic mèrit tenen els galons i les armes.

I si l'URSS té per descomptat molt a veure amb això, també els EUA estan afavorint descaradament el terror a la seva zona d'influència, concretament a Centreamèrica. El Salvador n'és el país més afectat: viu en situació de guerra

des de fa més de dos anys, degut al suport total de Reagan a la Junta Militar de Napoleón Duarte. I segurament n'hi ha per temps, perquè les eleccions previstes per al març que ve no seran cap sortida vàlida a l'actual situació. Cuba i Nicaragua també s'han trobat involucrades per les amenaces ianquis i han mantingut durant cert temps els seus exèrcits en estat d'alerta.

Igualment a l'Orient Mitjà la tensió i els enfrontaments han pujat de tò des de la mort del president egipci Sadat. L'actitud bel·licista d'Israel (14 de desembre: annexió dels alts de Golan) allunya les possibilitats d'equilibri a la zona. Tanmateix, els països àrabs no s'entenen entre ells, com ho demostra la recent cimera de Fez. El pla Fahd de pau no sembla trobar suficient resposta, ni a Israel ni als països àrabs catalogats com a "durs" i per tant no es portarà a terme. La posició dels EUA segueix, doncs, forta en aquest sentit: continuar els acords de Camp David.

Les perspectives internacionals pel 1982 són realment molt fosques. Es atrevit predir res. Tan sols esperem que no calgui recordar-lo com l'any de l'inici de la III Guerra Mundial. Ja seria molt.

JOAN VILA

Sis d'agost

Concha Espinosa

El matí del sis d'agost el general, que tant podia ser capità, comandant o president, es disposà a servir-se en un got, de la mateixa manera que ho feia cada dia, el contingut d'una llauna de coca-cola que acabava de destapar. S'assegué amb l'agitada tranquil·litat que el caracteritzava, a empassar-se aquell líquid, tan habitual que no necessitava assaborir-se. Però abans d'arribar a la meitat del got fou capaç de reconèixer una certa diferència en el gust, la qual cosa el féu girar cap a la mà amb què sostenia la beguda, per a reconèixer que no solament era el gust el que es diferenciava sinó també el color.

El general, que com ja havíem dit tant podia ser capità, comandant o president, s'estava bevent un vas de sang.

Però reaccionà immediatament. Primer mirà les seves mans, que estaven nêtes, i després recorregué amb els ulls totes les parts del seu impecable uniforme blanc, a on no trobà el més mínim senyal. Se sentí alleujat encara que per poc temps. El seu estómac que havia aguantat plans de guerra, decisions governamentals, veus de computadora, no va poder amb la visió d'aquest líquid viscos en el seu propi vas i es contragué nauseabund fins expulsar per la boca una pluja de sang que semblava no acabar mai.

Quan finalment li fou possible reconbrar la normalitat no volgué cridar ningú per por a fer el ridícul. Qui es creuria que una cosa així li podia succeir a ell mateix?. S'assegurà que la porta fos ben tancada i s'afanyà a inspeccionar amb una curiositat que no havia sentit des de nen, la substància que uns mo-

ments abans havia expulsat. Ell, que coneixia la forma de matar amb el rostre impassible i la camisa sense una sola arruga, que sabia deliberar i signar la massacre i extermini de gent i terres, no podia evitar sentir un lleuger des-

mai davant de la visió d'aquella viscositat roja...

Maleida sia!, una altra vegada s'havia oblidat de vestir-se amb l'armilla moralista per a no sentir-se en aquella data: com podia haver-se oblidat que 36 anys abans, quan ell només era un jo-

venet que aspirava a president, comandant o capità, els seus superiors beneïren en nom del dòlar, de Déu i de mic-Kie Mouse, la bomba atòmica que destruï les ciutats d'Hiroshima i Nagasaki?

Calia netejar qualsevol senyal, ningú no podia saber que en cap instant ell sentís quelcom pels humans i els seus descendents victimitzats fa tants anys. Així, es disposà a desfer-se meticulosament del seu líquid visceral, per-

que no existís cap prova del seu gran error.

Un cop acabat, el general, comandant, capità o president, buscà a l'armari un altre que no sols li donés l'aspecte de bo, millor dit boníssim, sinó que remaqués amb claredat, la intenció de fer creure que ell, com tots els de la seva raça militarista, eren els amos del món.

En acabar de cordar-se el darrer botó, ell mateix ja creia en la seva superioritat. Al capdavall, després de 36 anys, era capaç de convertir el món o gran part d'ell, en un altre Hiroshima. Aquest pensament el feu somriure. Començà a trobar-se molt millor i a donar per oblidat l'incident de moments enrera, mirant-se per darrera vegada al mirall. Però una onada de fred i el sobresalt i va estar a punt de perdre la calma quan reconegué en la imatge re-

flectida els rostres de les víctimes... dones amb els cossos desfets, recent nascuts deformes, avis incendiats, pells humanes horriblement malaltes, homes amb caps de peixos i un gemec general que resonava per tota la cambra trencant-se a les seves oïdes.

No pugué evitar-ho, es llançà panxa a terra, s'enganxà la cara al sòl mentre aplastava les orelles amb els braços, tot mantenint impassible la resta del cos... A punt estigué de demanar ajut, però per por a què tot fos una trama d'al·gü que volgués desacreditar-lo, es mantingué en aquesta posició controlant el desig de sortir corrent... Escoltà la veu penetrant d'una dona que l'acusava de destruir la seva funció creadora, de fer-la portadora de cèl·lules disfuncionants, però no s'atreï a mirar-la ni tampoc al nen que en alguna part del seu cos ella carregava i els crits del qual feien girar el terre on s'amagava el nostre personatge.

El qui malgrat ser agent actiu de la guerra radioactiva, no podia arrencar el romanticisme cap a la guerra, a la qual encara considerava com una història que al pas dels anys, quan totes les víctimes estiguessin sota terra, ell des del seu sedentari silló de militar retirat, comptaria als nets, els qui jugant de genolls, escoltarien les seves gestes, com si d'un heroi salvador de la humanitat es tractés.

Però aquests descendents de les víctimes d'Hiroshima i Nagasaki estaven donant un caràcter fantasmagòric al seu propi conte.

El general, capità, comandant o president, sentia moure la seva armilla al ritme de la seva agitada respiració s'agafava a ella per a insistir en la creença dels seus propis valors històrics que l'havien portat a matar sense cap escrupol, fent-se creure fins i tot que els seus crims eren actes d'heroisme.

Més crits envaiïen la cambra, eren moltes ara les veus que el rodejaven, que l'acusaven, aguts, gemecs que l'informaven de la fi del seu imperi... No pugué resistir-ho més, l'amedallat militar, agafà l'arma i disparà allà on havia vist la primera imatge.. Milers de petits troços de cristall volaren per tot arreu... El capità, general, comandant o president, es trobava disparant sobre la seva pròpia imatge....

Una visió crítica interna i actual de l'OC antimilitarista

PART (I)

FONDOMES

JORDI SALA (MOC Terrassa)

1. UN COP D'ULL PER SOBRE ALS DARRERS ANYS (1977-1980)

A finals de 1976, fruit de un reagrupament propiciat per la Marxa de la Llibertat, apareixen els COLLO (18 a Catalunya, 2 al País Valencià i 1 a Ses Illes). El Gener de 1977 apareix el real decret-llei d'objecció de consciència (OC) per motius religiosos que és rebutjat immediatament per la totalitat dels objectors de consciència. De la mobilització contra el decret-llei sorgeix el mateix mes el MOC (Moviment d'Objectors/es de Consciència de l'Estat espanyol), constituït per una trentena d'objectors de consciència no testimonis de Jehovà i que serà una coordinadora a nivell estatal -l'única fins ara- dels grups locals de suport a l'OC a la MMO (Mobilització Militar Obligatòria). Sense sortir del gener del 77, es constitueix el CANVI, vinculat als COLLO, amb gent provinent de la Marxa de la Llibertat (26 grups a Catalunya i 1 a les ciutats de València i d'Eivissa (1).

Al novembre del 1977, amb la publicació al BOE del decret-llei d'incorporació ajornada, s'obre una etapa de provisionalitat encara vigent que permet lliurar-se de moment de la mili, i que s'acabarà amb la promulgació de la llei d'OC i PSS (Prestació Social Substitutòria). Els que s'hi han acollit són uns quants milers de joves.

El MOC, fins a mitjans de 1979, porta un ritme d'activitat ascendent, un funcionament intern amb regularitat i un nivell elevat de comunicacions internes. Al principi d'aquesta fase s'aproven els 12 punts bàsics del MOC, en el moment culminant se celebra el congrés de Landa (Euskadi) on s'aprova la declaració ideològica del MOC. Una fase estable durarà fins a principis de 1980; en ella s'aproven els objectius del MOC, dues estratègies separades (A i B), i finalment, el Manifest de Rebuig al projecte de llei d'OC, i es produeix una petita escisió a Barcelona, el GOB (Grup d'Objectors de Barcelona).

Des de mitjans de 1980 -més o meyns després de la campanya de solidaritat amb els 20 antimilitaristes biscaïns detinguts i empresonats fins al 13 de juny- l'apatia s'ha anat apoderant del MOC. Els grups locals baixen en activitat i en nombre de membres i assistens a reunions. Alguns desapareixen del tot. L'AOC també desapareix. Desapareixen publicacions internes o sofreixen llargues interrupcions, l'"AOC"informa", "l'Agenda" de Barcelona. Disminueix l'assistència a les assemblees del MOC i la capacitat per organitzar-les (la de la Rioja p.ex.) i també el volum de comunicacions internes. La campanya de rebuig a la llei queda paralitzada. La manca de conflictivitat va erosionant els cercles de gent que col·laboren en accions dels objectors. Les divergències internes augmenten alhora que surten col·lectius d'OC a la MMO independents del MOC -el COP, avui GAMBA de Barcelona, a Andalusia-. Sorgeixen alternatives que es munten una coordinació autònoma -el COPS,

les Dones Antimilitaristes-. Mentre el CANVI va desaparèixer als primers temps, el GANVA, grup posterior, va guanyant incidència i coherència i "La Puça i El General" també, i d'altres col·lectius antimilitaristes, no específicament o al marge de l'OC a la MMO, van sorgint (el CAL de València, a Mataró). I ja darrerament a Catalunya la campanya contra l'Q TAN i les bases ianquis, s'ha engegat deixant amb un pam de nas als partits, i el MOC hi ha tingut poc pes. Malgrat la seva definició antimilitarista, l'antimilitarisme s'està articulant al marge d'ell.

2. UNA ANÀLISI SUBJECTIVA APROFUNDIDA DELS DARRERS ANYS.

L'època postfranquista és d'una gran eufòria en tots els àmbits d'oposició al règim. Els polítics ho descriuen com "efervescència política" però els que ho van viure d'aprop ho defineixen gairebé com una situació "pre-insurreccional". Era, però, una eufòria ben fràgil que molt fàcilment s'ha dissipat obrint pas a la gran decepció actual. Per alguns el mal ve d'haver dissolt l'unitat que es respirava en aquells moments, per a d'altres, però, aquella unitat era irreal, mantinguda il·lusòriament amb l'ingènua confiança en els líders, futura ci asset política "ex-resistent", que quan els convingués van fer anar cada ovella al seu corral, destruint l'il·lusòria unitat antifrancista i les instrumentalitzades instàncies unitàries, i disolent l'eufòria que va servir com a caldo de cultiu de partits polítics.

La Marxa de la Llibertat de 1976 va canalitzar part de l'eufòria cap a moviments tan efímers com la pròpia eufòria. Aquest és el cas del CANVI; els COLLO també, però des de novembre s'assimilaren a la dinàmica general del MOC i a l'específica de l'AOC (Assemblea d'objectors de Catalunya), alimentant-se de la provisionalitat introduïda pel decret del ministeri de defensa XI-1977. Des d'aquest moment l'objecció esdevé un tràmit burocràtic a l'abast de tothom i deixa d'ésser una insubmissió al reclutament. Ara fer-se "objector" serà omplir unes instàncies, però no per això deixarà d'haver-hi pròfugs, desertors o joves que intentin eximir-se de la mili. Aquesta provisionalitat porta ja 4 anys de duració i potser arribarà al 5è any. Com es pot suposar aquesta situació ha tingut conseqüències directes i visibles

en l'OC al MMO a l'estat espanyol. Aquestes seran:

- Augment geomètric del nombre d'objectors (llegeixi's de "joves en situació d'incorporació ajornada o llicència temporal") una part dels quals forma part o manté contactes amb grups locals de suport a l'OC a la MMO, permanentment o durant un temps.

- Es trenca la continuïtat amb la lluita d'insubmissió encetada el 1959. Ara es fa campanya perquè els joves cridats a incorporar-se a la mili omplin uns papers i s'ajuntin als grups de suport a l'OC; i a esperar què va fent la classe política per posar terme a la provisionalitat amb una legislació reguladora que haurà d'establir una PSS. Alguns objectors intenten intervenir en aquest democràtic procés elaborant esmenes i contactant amb partits parlamentaris. La majoria de grups del MOC admeten que la provisionalitat s'acabi amb la incorporació a les files d'un servei civil estatal, i fan la campanya per acollir-se a la incorporació ajornada amb aquesta perspectiva. Si els propis objectors ho presenten així, no és estrany que pocs joves s'hagin acollit a l'incorporació ajornada, és lògic que no s'apunten a un rebuig de la mili que impliqui una contrapartida i més si ja es preveu més llarga que la mili i on faran pensar gratuïtament. A més els objectors ja diuen que si no troben acceptable el servei, lluitaràn per millorar-lo. És natural doncs, que hom només estigui disposat a una lluita tan compromesa i arriscada com l'OC, si l'objectiu val la pena: això és: no haver de fer cap servei i si és unitària la lluita. És en aquest sentit que cal interpretar no sols la poca acollida de la pròrroga indefinida-provisional que ofereix el decret, sinó la persistència de pròfugs i desertors i de joves que es munten les més rebuscades maneres per a eximir-se de la mili.

2.1. EL MOC NO ÉS NI HA ESTAT UNITARI.

Des de fora de l'Estat espanyol, el MOC és vist com un curiós cas de moviment unitari d'OC a la MMO en comparació a la pluralitat d'organitzacions que hi ha en d'altres estats. Des del seu interior el MOC ha sostingut tenir aquest caire "unitari". La realitat, però, al meu entendre, és ben diferent. El MOC és fins a finals de 1979 l'única organització d'OC a la MMO de l'Estat i quí dia continua sent l'única d'àmbit supranacional. La seva unitat dins l'heterogeneïtat, però, és falsa.

Dins del MOC coexisteixen dues tendències diferenciades: els partidaris d'una reforma de la conscripció que introdueixi una modalitat civil d'aquesta i la possibilitat d'escollir lliurement entre les dues alternatives són la majoria, molts d'ells són cristians i/o no-violents; i els partidaris de la insubmissió total, a tot servei obligatori, per aconseguir la supressió total de la conscripció.

Malgrat aquesta divergència tan important i la monopolització del MOC per la primera tendència(3), no hi ha hagut una bipartició i s'ha mantingut una unitat de la qual la segona tendència no en treu cap profit. Les escissions produïdes han estat posteriors al 1979 i molt localitzades, mentre que molts partidaris de la segona tendència continuen en el MOC, encara que en alguns grups locals són majoritaris es mantenen en la coordinadora del MOC. Malgrat que tinguin una problemàtica prou diferent, els partidaris de la insubmissió total no han creat una coordinació autònoma - a l'estil del COPS - ni s'han constituït en tendència organitzada dins el MOC (i la flexibilitat de la seva estructura ho permet perfectament) ni tampoc han elaborat una estratègia pròpia conseqüent amb la difícil situació. La segona tendència manté una incomprensible indiferència davant d'una situació interna i externa desfavorable.

La primera per la seva banda d'una forma majoritària està renunciant als acords "unitaris" del MOC, que són els seus propis acords: els 12 punts bàsics, la declaració ideològica i el manifest de rebuig al projecte de llei, tots corresponents a les etapes ascendent i estable.

Precisament aquests acords són els principals indicadors de la falsa unitat interna del MOC. Els dotze punts bàsics van orientats clarament cap a l'establiment d'un servei civil alternatiu (SCA) amb unes certes condicions necessàries entre les quals no hi ha la despenalització de l'insubmissió total. El manifest de rebuig a la llei de febrer de 1980 és un exemple similar ja que no inclou en cap moment el motiu de refús que defineix als insubmisos totals que és l'obligatorietat del servei substitutori per als qui es neguen a ser reclutats. Com en tals condicions es pot parlar d'unitat dins del MOC?

La declaració ideològica és un exemple molt particular perquè dóna d'algu-

na forma la clau de l'explicació parcial-, del manteniment d'aquesta "unitat". La declaració ideològica ja d'entrada, no és una constant referència a les característiques del SCA desitjat, però el més significatiu és l'avant penúltim paràgraf on s'afirma ni més ni menys que: "El MOC s'oposa a tot servei obligatori imposat per l'estat" i ..no reconeix a l'estat el dret d'imposar una alternativa al servei militar obligatori". La diferència entre la declaració ideològica i els 2 acords del MOC comentats abans podria fer pensar que la 1a tendència se sent representada per aquells i la 2a per aquesta.

Però no resideix aquí la desunió real del MOC i això s'explica perquè la declaració ideològica també correspon a la 1a tendència, La filiació d'aquesta declaració ideològica queda palesa precisament en el paràgraf del que he extret les cites anteriors, per paradoxal

ment la seva postura: estem d'acord amb els insubmisos totals, però el que volen és utòpic, nosaltres igual que ells estem contra la mili, però a diferència d'ells estem disposats a pagar un preu per la desvinculació total amb la MMO, un servei civil obligatori a l'estat; ells en canvi no admeten aquest xantatge i no volen regalar temps i obediència a cap dels braços del estat; nosaltres però som més raonables"(4).

Als partidaris de la 2a tendència els hi sobra miopia pels quatre costats en no veure que una i altra es neguen mutuament, i al deixar-se enlluernar per afirmacions decoratives com les esmentades. Una prova en aquesta direcció és el comentari sobre la declaració ideològica que es va fer en l'òrgan català de la CNT- que defensa la 2a tendència d'acord amb les idees àcrates- "Solidaritat Obrera" número 50, on es deia que la declaració ideològica (...) dona

-verbalment- pot reivindicar molt més-. La 2a s'oposa a tot servei obligatori però no qüestiona l'existència de serveis voluntaris i remunerats- les coses com siguin- i també cal recordar que des de la 1a tendència es pot fer insubmissió parcial.

2.2. QUE HI HA DARRERA DE L'APATIA DE 1980-81.

Darrera de l'apatia hi ha la por i la claudicació.

Millor, però, que anem per parts perquè més que fets concrets i intersubjectius, hi ha una interpretació subjectiva d'un procés de decadència subterrani que no s'ha posat clarament de manifest. Per tant exposaré a continuació la meua versió d'aquest procés de decadència, amb judicis de valor que considero necessaris car no està la situació per anàlisis purament objectius quan tothom sap més o menys tàcita-

que sembli, però la cosa s'aclareix amb la darrera frase del paràgraf: "El MOC admet malgrat tot que existint actualment la conscripció, les disposicions a favor d'un servei civil constitueixen un pas endavant". Aquesta frase transforma totalment les dues anteriors, deixada anar com una discreta coetilla és en realitat la que dona el sentit global del paràgraf, doncs està amb plena contradicció amb les frases que la precedeixen i és totalment inadmissible des del punt de vista d'un insubmis total. S'ajusta per contra als plantejaments definitoris de la 1a tendència, la qual sí pot admetre les dues primeres frases citades tal com les deixa la tercera: afirmacions utòpiques, retòriques, decoratives, sense la menor efectivitat, pur verbalisme. Aquest paràgraf, per tant, no sols no es contradiu amb la primera tendència sinó que defineix molt clara-

cabuda tant als que lluiten per una llei d'objecció el més avançada possible, com als que no accepten cap servei imposat per l'estat (...) i pensen (...) negar-se rotundament a realitzar cap servei". Penso que els partidaris de la insubmissió total integrats en el MOC devien (i potser encara deuen) pensar el mateix, demostrant així tanta ingenuïtat com la dels que es van deixar ensarronar pels articles sobre drets humans que conté la constitució, articles tan decoratius, retòrics i sense efecte com les frases més o menys en la línia de la 2a tendència que trobem en els acords "unitaris" del MOC.

Vull remarcar també la manca de rigor que hi ha en la denominació de les dues tendències, la primera rep el nom de "servei civil" i la 2a el de "insubmissió". La 1a reivindica un SCA que reuneixi certes condicions sèmptes realistes

ment què succeeix. Cal conseqüentment, no només exposar la situació detalladament, tal com és, explícitament, sinó també i sobretot, trencar el gel, obrir el pas a un debat càlid i en profunditat i anar superant - ojalà - la situació fent allò que sigui necessari, o, si més no, posar les coses en clar i saber exactament amb què i qui pots i has de comptar.

2.2.1. El gener de 1980 surt el projecte de llei d'OC i PSS i el febrer ja hi ha el manifest de rebuig del MOC. Teòricament amb aquest acord "unitari" del MOC queda clar que no es pensa acceptar una llei que no reconegui les reivindicacions (els 6 punts "unitaris", fills disminuïts dels 12 punts bàsics) expressades en l'esmentat manifest. Per raons que més endavant exposaré, aquest manifest era insuficient i calia, en aquells primers mesos de 1980, po-

sar en comú les decisions individuals, pel que fa a una idea aproximada de la quantitat i la proporció dels que s'inclinen per la insubmissió a la llei -parcial o total-, i dels que s'inclinen per intentar fer la PSS passant pel tribunal

Aquest sondeig no s'ha fet, no pas per que no és proposés, imagino, sinó per que es va descartar la possibilitat de fer-lo en base a certes raons -excuses més aviat- tals com que la decisió sobre l'actitut davant la llei és personal que hom ha de prendre la seva decisió comptant només amb les pròpies forces i que no podia decidir abans de conèixer el contingut de la llei i el reglament que s'aprovin i de les disposicions reguladores de la penalització de la insubmissió al reclutament civil o militar.

Aquests raonaments em semblen obvis però trobo incongruent suposar que impedeixin fer l'esmentada enquesta ja que es tracta de treure una idea aproximada, no exacta ni definitiva. Tota decisió, és personal, però això no impedeix de reunir les decisions individuals iguals o coincidents en certs aspectes, pràctica habitual d'assemblees, col·lectivitats i organitzacions de tot tipus per mitjà de votacions, enquestes, etc... També és prou clar que la decisió que hom pren ara no és necessàriament la mateixa que la que es porti finalment a terme, sigui per l'evolució personal o pel canvi de la situació exterior.

Pel que fa a comptar només amb les pròpies forces, es pot dir que és un principi molt lloable consistent en en actuar i decidir sense tenir res més en compte que la pròpia voluntat. Es pot adduir que no cal observar sempre aquest principi, que conèixer les intencions d'altres no altera la voluntat si és que és que parteix d'una integritat prou sòlida com per assumir aquest principi, o, millor, que els fets han demostrat que de "sòlida integritat", res de res. Però prefereixo arribar al fons de la qüestió, que és la voluntat? és el desig? No, més aviat son els ànims que es tenen per a fer realitat el desig, i aquests ànims depenen del compromís que hom pren amb el desig, i una valoració dels obstacles i punts de suport que ofereix la realitat, segons una anàlisi subjectiva d'aquesta tant com d'una autovaloració de les possibilitats que hom té d'incidir en la realitat i transformar-la de tal forma que el desig es materialitzi en ella. La voluntat sintetitza el "somiàr truites" i el "tocar de peus a terra" en proporcions diverses segons els individus i les seves

circumstàncies. Per tant, "comptar només amb les pròpies forces" és posterior i no anterior, a l'anàlisi i valoració de la realitat en relació a l'objectiu que es persegueix, de forma que no és argument vàlid per a rebutjar un sondeig per a saber aproximadament i quantificadament les inclinacions dels integrants del moviment. I no ho és perquè la informació sobre el nivell d'unitat d'acció és una data cabdal per a valorar les dificultats amb què es pot trobar una actitut contracorrent com ara la insubmissió no clandestina.

El MOC, sigui com sigui, es va limitar a manifestar un rebuig a la llei i a deixar indefinida la postura com a moviment organitzat considerant que "cada persona farà allò que cregui més convenient" (5). El MOC no va acordar la insubmissió a la llei ni va fer res per a veure quanta s'inclinaven per postures conseqüents amb les paraules iquants no. La realització d'un sondeig o d'una votació hauria aportat unes dades que, per molt relatives que fossin haurien jugat un paper cabdal en aquelles circumstàncies tot frenant rumors, falses impressions i el temor de quedar "solos ante el peligro". Sense aquestes dades, hom no pot comptar amb què l'unitat verbal esdevingui material, hom ha de suposar que es troba sol davant l'espectre de la represiò, el fantasma del cop feixista i l'amenaça d'empresonament durant uns quants anys,

2.2.2. A principis de 1980 tot objector ha pogut comprovar com les gasta el règim en concepte de represiò democràtica: impunitat de les FOP i les bandes feixistes, tortures i penes de mort com a fets consumats, detencions massives sense estat d'excepció, inqüestionabilitat de les versions policials, criminalització d'opcions polítiques i ideològiques, condemnes per delictes d'opinió i informació sentenciades àdhuc per càrrecs executius (governadors civils), parcialitat política en els tribunals excepcionals (audiència Nacional), etc... El cop militar feixista és perfectament possible, la capacitat de resistència l'ha liquidat la classe política "ex-resistent" venguda i la capacitat reorganitzada de l'aparell militar per a forçar opcions polítiques pròpies (6) més feixistes és ben palesa. La situació dins de les presons és dramàtica, la classe dominant, la policia i l'aparell judicial hi mantenen empresonades unes 24000 persones, més de la meitat dels quals sense judici i prop de la meitat jutjades amb un codi penal oligàrquic, burgès, caciquil, etc... les

condicions d'existència són infrahumanes però la capacitat de mobilització per a l'amnistia total, tret del País Basc ha desaparegut. Pretendre que no cal unitat d'acció en tal situació, és renunciar a la insubmissió o estar al·lucinat.

2.2.3. Els obstacles amb què es troba la insubmissió col·lectiva no-clandestina a una llei d'OC, derivats de la impotència popular i de l'omnipotència del poder, tindran un pes directament en funció del pes que hi contraposi el moviment, el qual depèn bàsicament del nombre d'insubmisos i sobretot de la proporció d'aquests en relació als que s'acullin a la llei. Exposo tot seguit l'argumentació d'aquesta afirmació:

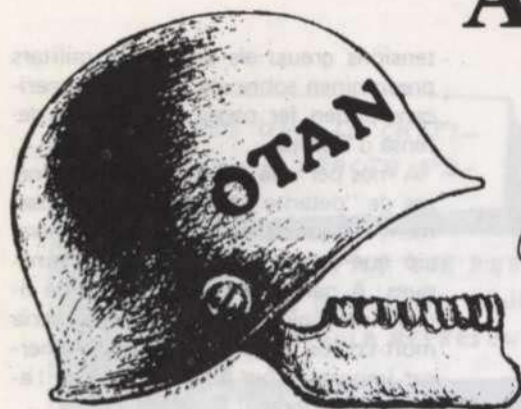
- Si els insubmisos no són la totalitat, el poder intentarà presentar-los com a subversius o ganduls, com a "falsos objectors", no pas inspirats en sublims motivacions de la profunda consciència espiritual humana, sinó en pretensions egoistes, antisocials, impregnades de menyspreu envers la societat i les institucions de la pàtria" (7). Els "veritables" objectors seran els que estaran treballant gratuïtament per l'ICONA i la Creu Roja i prenent llocs de treball, aquests adherents de l'OC (autèntica) aportaran al govern i a la classe política l'imatge necessària, per donar per solucionat el problema de l'OC, amb molt bona acollida dels interessats, tret dels quatre radicals de sempre. L'èxit d'aquesta operació suposaria desorientar l'opinió pública i a gent que veia amb simpatia als objectors; i les possibilitats de frustrar-la depenen directament de la proporció entre "veritables" i "falsos" objectors. Es evident que si n'hi han 9 dels uns per cada 1 dels altres, és radicalment diferent de si són 1 dels uns per cada 9 dels altres.

- No és el mateix haver d'empresonar a unes dotzenes d'insubmisos que a uns centenars, primerament, perquè han de trobar lloc per tots a les presons i, segonament, perquè a major nombre major mobilització hi ha i més solidaritat hi pot haver, a la vegada que es produeix un major deteriorament de la imatge del règim.

- Les possibilitats de fer realment impracticable la llei depenen del nivell d'apropament a una insubmissió unitària com la del gener de 1977, i les majors dificultats actuals en relació a les d'aquella ocasió poden ser en gran part compensades per un nombre molt més elevat d'insubmisos.

Continuarà

ANAR-HI ANANT...

LA VI FLOTA A BARCELONA

Aquest any, Barcelona ha tornat a estar ocupada, encara que en realitat mai ha deixat d'estar-ho. Durant aproximadament tres setmanes els 4000 marines nord-americans de la VI Flota han fet d'aquesta ciutat el seu lloc d'esbargiment i descans. Un descans i un recuperar forces per a proseguir la seva tasca intimidatòria per la Mediterrània. La VI Flota disposa de: 40 vaixells de combat, 21000 oficials i soldats, 175 avions, 2 portaavions, 2 creuers, 2 forces amphibies, 2 submarins atòmics,...

No podíem permetre-ho. El poble en repetides vegades s'havia manifestat en contra de les Bases i L'OTAN i no se li havia fet "ni puto cas" (N.P.C.); Ara teníem una ocasió clara - l'a invasió física dels ianquis a Barcelona - per a seguir-los fins que no tornessin mai més. I així va ser, el GAMBA en una de les reunions de la Coordinadora de Comitès anti-OTAN va proposar amb l'eslogan de "QUE S' EN VAGIN" una campanya d'hostigament als ianquis i que consistiria a no deixar-los tranquils i allà on anessin indicar-los el port amb el "Yankees Go Home".

El primer dia nombrosos grups impedi-
dient el pas (de Rambles amunt) i els ianquis es quedaven estranyadíssims que s'els fotés fora; mai no havien tingut cap problema, tret d'alguna acció de teatre de guerrilla que el GAMBA havia realitzat ja anys enrera. A conseqüència de la primera jornada els caps de la VI Flota van ordenar que no pasessin per les Rambles i els van fer sortir amb tratje de carrer. Però això no alteraria res, ja que els marines cantaven per tot arreu i així a la telefònica es va fer fora a uns 40, invitant-los a desertar i tornar amb la seva gent. De totes maneres mostraren de vegades

una superioritat que feia pensar que s'ho creien de veritat això que són els amos del món.

Al voltant d'aquestes jornades i la mani que va ser obstaculitzada per la policia, el primer dia a l'alçada de Canaletes els nois del GAMBA amb una escala impresionant (superant la tècnica de pujar-se a gates als arbres) els hi van donar la "benvinguda" tot desplegant quantitat de banderes nord-americanes (bombes per estels i fusells en comptes de franges) i al centre una pancarta que posava: "Welcome Imperialistes". Va ser una llàstima que durés escassament mitja hora. Serien les dues de la matinada quan un impressionant desplegament policial va castigar una acció força imaginativa i de grans esforços. També es col·locaren quasi a diari cartells triangulars al mig de les Rambles i la Plaça Catalunya, cartells penjats dels arbres en forma de míssils i de submarins, es feren pintades a tota la zona del barri xinès, es llançaren ous amb pintura contra el local d'USO (United Service Organisation).

Tot això ha demostrat ser vàlid per a començar a fer-los veure que no ens quedarem amb els braços creuats davant de totes les seves imposicions. I serveix per a nosaltres com una pràctica que cal rellançar: l'acció directa.

ACCIONS ANTI-OTAN AL PRINCIPAT

Al llarg dels mesos de Desembre i començaments de Gener s'han continuat desenvolupant accions arreu de l'Estar en contra de l'OTAN i les bases ianquis. Així el dia 5 de Desembre a les 11 del matí el grup antimilitarista de Donosti ocupava pacíficament el consolat alemany d'aquella ciutat. Poc a estona més tard les forces antidisturbis desallotjaren el consolat i agafa-

ren els 15 ocupants. El "Govern Civil" de Guipúscoa feia pública una nota sobre el fet que poc després es llegia al "Telediario" tergiversant els fets. Feia referència a un grup de ideologia desconeguda que s'autonomenava "antimilitarista" i que fou sorprès per la policia enganxant cartells i que fugint d'aquesta es refugiaren al consolat alemany on hi entraren de forma violenta.

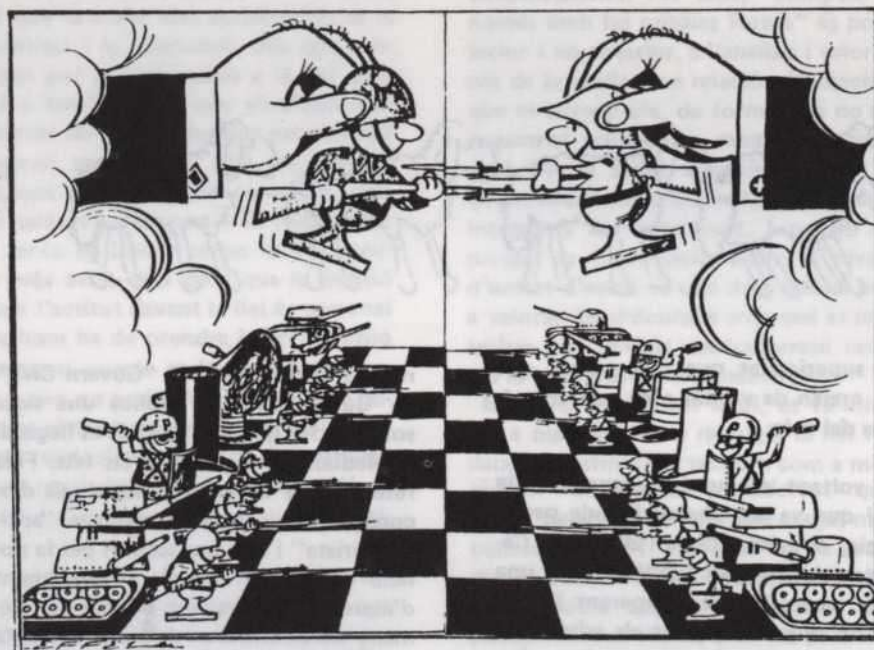
Paral·lelament, el dia 7 de Desembre, quan encara no havien estat alliberats els detinguts, 7 membres del "Grup d'objecció i antimilitarisme de Bilbo" ocuparen el consolat nord-americà demanant que es transmetés un escrit de protesta per l'ingrés a l'OTAN, i les Bases l'anquis al govern Ronald Reagan. La policia no va intervenir i els funcionaris del consolat, després de consultar amb l'embaixada ianqui a Madrid, van transmetre el comunicat per via telefònica al mateix Pentàgon.

Aproximadament a la vegada que els 7 joves bascos abandonaven el consolat el jutge de Donosti deixava en llibertat els quinze detinguts.

Una acció que ha agafat una continuïtat, és la mitja hora de silenci que es fa a la Rambla de Tarragona, tots els diumenges al matí, sota la crida de "Per la Pau... no a l'OTAN", d'ençà del 13 de desembre, impulsat en un principi pels objectors Tarragonins. Hi participen unes 60 persones de diferents grups polítics, sindicals i ciutadans de la Ciutat.

Per últim a Manresa "l'assemblea Antimilitarista anti Complex Militar del Bages" formada pels objectors manresans, Nacionalistes d'Esquerra, i alguns militants de Partits Parlamentaris i gent independent, està treballant de nou contra les casernes militars que sembla que és ja segur, s'instal·larà a Rajadell a pocs kilòmetres de Manresa

XAVIER RIUS

IDEOLOGIA BEL·LICISTA I AMENAÇA DE GUERRA

PARLEN A. FAIRE I A. JOXE

Pregunta (P).-Estem en un període d'amenaça de guerra, de nova "Guerra Freda", es pot dir. Tu vas explicar en la setmana del CEDETIM que en aquestes condicions el paper i la influència de l'exèrcit es "valoritza". En què es manifesta això?

Resposta (R).-Per començar cal assenyalar que a França el discurs sobre l'amenaça de guerra no està encara en "auge" com per arribar a produir-se aquesta valorització encara que la situació comença a tornar-se certament inquietant. La valorització de l'exèrcit i del seu paper va lligat al desenvolupament d'una ideologia bel·licista; és a dir, i més concretament; en situacions on existeix un gran consens s'instaura per aturar l'amenaça exterior de guerra. Aquesta circumstància no significa que no es produeixin lluites antimitaristes o contra la guerra però aquestes són totalment marginals.

En aquests moments es veu l'exèrcit com l'única instància capaç de protegir la societat contra l'amenaça exterior, amb la qual cosa ens trobem amb què d'una banda es dona a l'exèrcit tot el que demana (equipaments, oficines, possibilitat de reprimir les contestacions internes,...) i d'altra és pres com a model de funcionament d'altres instàncies socials, les fàbriques en par-

ticular. Aquests són mecanismes que han funcionat en totes les guerres i els períodes que les precediren.

(P).- Es a dir que la ideologia bel·licista s'ha instal·lat a l'Oest però encara no és dominant. Els ritmes del seu desenvolupament no són diferents entre els EUA, per un costat, i l'Europa Occidental, per un altre?

(R).- La penetració de la ideologia bel·licista es troba encara més avançada als EUA que a Europa. L'afer dels ostatges de l'Iran ha marcat un punt fort dintre l'opinió americana: s'han produït reaccions massives extremadament violentes, manifestacions enormes, hi ha hagut gent agredint els iranians pel carrer. A França les forces reaccionàries han anat menys lluny que als EUA. Per exemple: decidir una intervenció militar massiva al Txad hagués significat per a Giscard un punt negatiu en vespres de les eleccions presidencials. Als EUA l'ofensiva ideològica reaccionària començà cap al 68 amb Nixon i amb la fi del període expansionista de l'economia capitalista. A Europa, al contrari, no s'ha manifestat sinó 6 anys després.

Per un altre costat les burgesies europees són bastant reàcties a ficar-se en el camí de la guerra. Saben que tenen moltes coses a perdre i que en cas de

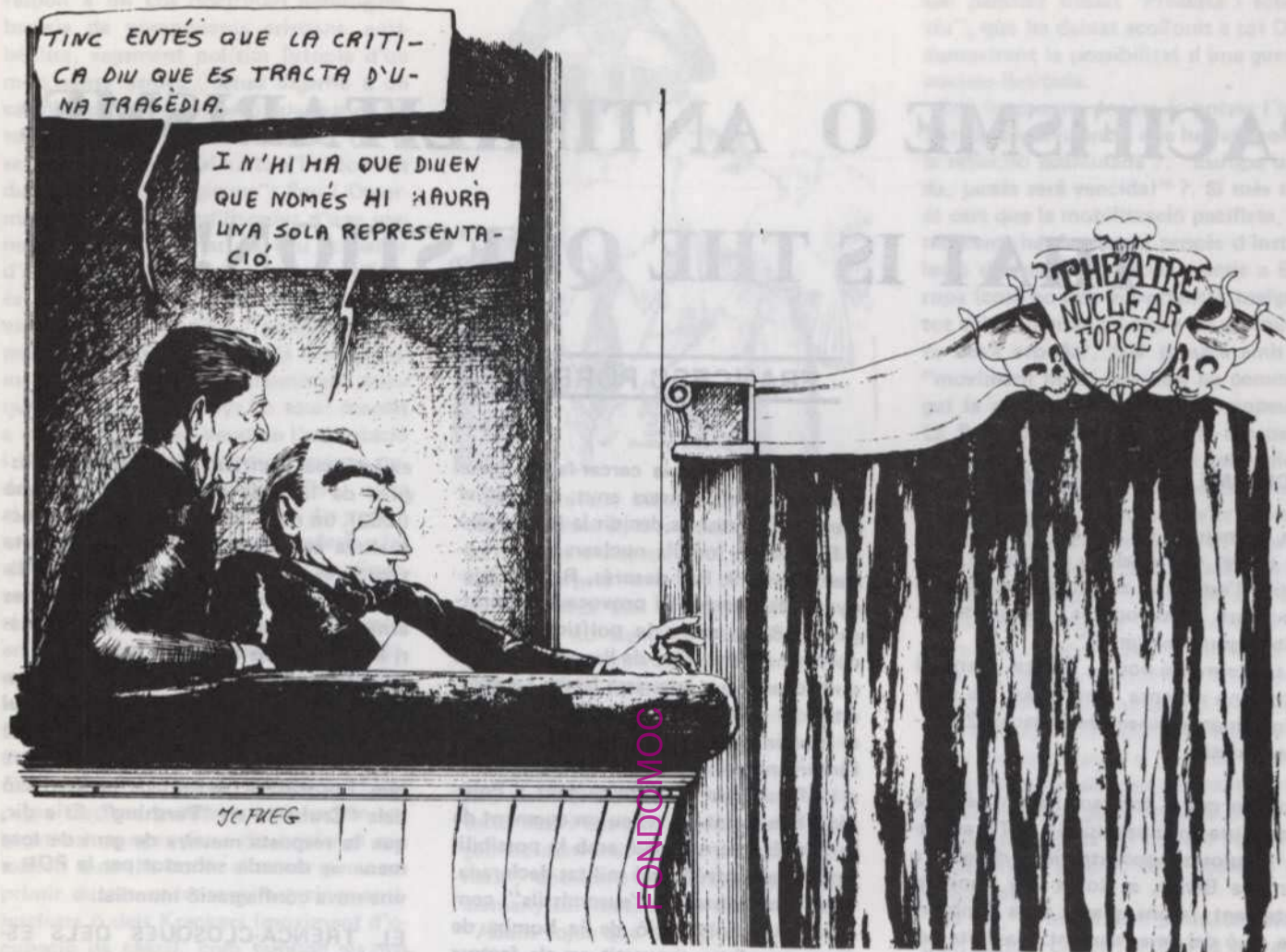
tensions greus els problemes militars predominin sobre els altres. Els americans poden fer pagar molt cara la defensa d'Europa.

A més per a la RFA la fi de tota forma de "detente" significaria l'enfonsament d'aquesta espècie d'interpenetració que existeix entre les dues Alemanyes. A part dels inconvenients de tipus ideològic, econòmicament seria molt costós ja que la RDA és un mercat important per a l'economia de l'Alemanya federal.

Totes aquestes raons fan que la burgesia europea no tingui interès a fer arribar massa lluny, almenys ara, la qüestió de les tensions amb l'Est. La batalla ideològica que han desencadenat sobre els perills de guerra els és necessària per a endonsar la seva política interior de repressió, però no tots els mitjans són bons. Aquest fenomen no faltará a l'hora de desenvolupar en els propers anys contradiccions entre les diferents fraccions o lobbys de la burgesia.

(P).- La cursa armamentista ha estat sovint presentada pels corrents pacifistes com el factor de guerra decisiu. Què en penses tu?

(R).- La cursa d'armaments ha existit sempre. Entre els EUA i l'URSS no ha parat mai des de la II Guerra Mundial ni tampoc al llarg del període de la distensió. Aquest no és pas l'únic factor determinant. El punt essencial que explica aquesta qüestió és el del funcionament del poder en els països capitalistes desenvolupats occidentals i ens els països capitalistes d'Estat de l'Est. Quan es manté que la cursa d'armaments constitueix el factor de guerra decisiu la primera cosa que hom valora és el complex militar-industrial i el seu pes primordial en el si de les decisions de la classe dominant. De totes formes encara que el complex militar-industrial tingui gran importància no és pas qui té el poder, qui dicta les decisions. Els seus interessos no són pas els únics que entren en joc, hi ha també d'altres fraccions de la burgesia que es formen al voltant d'altres interessos particulars: són els productors dels béns de consum, els qui exporten, les companyies petroleres,... El final de la guerra d'Algèria constitueix un bon exemple. De Gaulle va acabar la guerra sostingut per una coalició d'homes de l'aparell d'Estat i de les grans empreses. Pensaven que la guerra estava essent molt costosa, que valia més la pena invertir aquells diners en reconvertir les fàbriques per a entrar al Mercat Comú. En d'altres períodes, contràriament,

els interessos del complex militar-industrial resulten ser els predominants. Aquest fenomen és prou interessant ja que provoca els canvis de períodes.

(P).- Ens adrecem ara a Alan Joxe. Tu qüestionaves l'eventualitat d'una guerra nuclear....

(R).-Històricament hem observat com armes molt destructives no s'han fet servir durant les guerres quan de fet ja es podia disposar d'elles. Es el cas de les armes químiques i bacteriològiques a la II Guerra Mundial. Podem preguntar-nos per què no s'han emprat. Probablement perquè la seva utilització portaria a conseqüències massa costoses a part que tampoc haurien variat el desenvolupament de la guerra. Com estaran els 'bel.ligerants' segons això que dic?. Aquesta pregunta ens remet al món dels experts militars. Fins ara tots els gran enfrontaments vénen després d'uns períodes d'experimentació de nous tipus d'armes (p.ex. la guerra d'Espanya abans de la II G.M.). Durant aquests períodes

s'elaboren quadres de referència sobre la utilització de les diferents armes conegudes, cosa que permet determinar si llur ús pot ser una inversió profitosa o no.

Però, es pot emprar avui dia el mateix raonament sobre les armes nuclears? La situació és molt més complicada per dos tipus de raons: en primer lloc perquè no existeix experimentació. En moments de tensions els experts militars dels diferents blocs no es comuniquen i cadascú continua pel seu cantó els seus escenaris i estratègies que no responen ja com en el passat sobre el raonament o les experiències concretes. En segon lloc si s'examina la possibilitat de desenvolupament d'una gran guerra entre l'Est i l'Oest a Europa, l'entrada en joc de les armes nuclears pot, en determinades hipòtesis, invertir la correlació de forces Est/Oest. L'URSS es troba al continent, els EUA a l'altra banda de l'Atlàntic; a grosso modo hi ha sens dubte un desequilibri

en les forces convencionals a favor de l'Est i de les forces nuclears a favor de l'Oest (encara que tal cosa sigui discutible). Aquesta "asimetria" augmenta les possibilitats perquè es faci servir l'arma nuclear

(Tret de "ROMPONS les RANGS)

PACIFISME O ANTIMILITARISME: THAT IS THE QUESTION!

FRANCESC PORRET

PACIFISME O ANTIMILITARISME....

"En la majoria de països, els pacifistes són de fet una coalició d'esglésies i de partits d'esquerra, amb una participació important d'ecologistes, feministes i d'altres grups marginals".

("Le Rebrousse-poil", revista mensual d'acció no-violenta, d'ecologia i de contrainformació. Desembre 81-gener 82, Lausanne, Suïssa).

Suposo que a tots ens ha sorprès una mica veure en la premsa o a la TV aquestes fabuloses concentracions de gent a Bonn, a Berlín, a Roma o a Londres; certament, fa uns quants anys semblava que això del desarmament o la lluita per la Pau era cosa de quatre sonats idealistes. Què ha passat, doncs? que potser tot d'un plegat "les masses" s'han tornat boges?

L'explicació caldria cercar-la en l'evolució d'aquests darrers anys, des que el president Carter va decidir la instal·lació a Europa de míssils nuclears de curt abast l'any 79. Poc després, Reagan guanyava les eleccions i provocava un viratge de 180 graus a la política exterior nord-americana. Des de llavors ja es deia que tornàvem a la guerra freda. La voracitat del nou gabinet Reagan, correspost al mateix temps per un enduriment de l'intervencionisme soviètic (directament a l'Afganistan i indirectament a Polònia), han posat de relleu un augment de la tensió internacional amb la possibilitat d'una confrontació militar declarada. Però sens dubte, els "euromíssils", com també la construcció de la bomba de neutrons, s'han convertit en els factors determinants causants de la por a la III guerra mundial. Resulta obvi que ha quedat closa l'època anomenada de "co-

existència pacífica" que començà després de la crisi dels míssils de Cuba (1962), un nou "equilibri del terror" s'actualitza amb la possibilitat que aquesta vegada es tracti d'una guerra nuclear "limitada", gràcies a la sofisticació de les armes tàctiques, i que tindria per escenari el vell continent.

Aquests són, en resum, els elements catalitzadors de l'onada pacifista que avui recorre Europa i és fàcil deduir que el màxim cavall de batalla no sigui altre que impedir la definitiva implantació dels "Cruise" i els "Pershing". Es a dir, que la resposta massiva de gent de tota mena ve donada sobretot per la POR a una nova conflagració mundial.

EL TRENCA-CLOSQUES DELS ES-LÒGANS.

Veient per una banda la composició d'aquests moviments (en aquest mateix

EL PACIFISME A EUROPA

REPÚBLICA FEDERAL D'ALEMANYA.

-Organitzacions cristianes:

.Església Evangèlica.

.Federació de la Joventut Catòlica.

.Organitzacions pacifistes i no-violentes: Pax Christi (650.000 membres), Societat d'Amics de la Pau (DFG/VK), EIRENE....

-Verds (ecologistes i antinuclears).

-"Alternatius" (sectors marginals, moviment de comunes, d'ocupants de cases, antimilitaristes, llibertaris... majoritàriament partidaris de la no-violència). Junt amb els Verds són els sectors més radicals.

-SPD (Partit Socialdemòcrata) -les bases del partit, especialment les Jovenuts (els "jusos"), són sobretot partidaris d'una zona desnuclearitzada des de lugoslàvia fins a Escandinàvia.

-DGB (La central sindical més forta) -també a nivell de les bases. Fins i tot han elaborat plans de reconversió de la indústria d'armament.

-DFU (Unió Alemanya per la Pau), lligada a grups comunistes.

-DKP (Partit Comunista). Especialment partidaris del desarmament unilateral ("abans rojos que morts").

. La immensa majoria està contra la instal·lació dels míssils nord-americans "Cruise" i "Pershing II".

.13 de setembre del 1981 - més de 60.000 persones per a "rebre" el general Haig a Berlín-Oest.

.10 d'octubre del 1981, Marxa per la Pau a Bonn de 300.000 persones.

ANGLATERRA

-Partit Laborista. Oficialment es declara partidari del desarmament unilate-

ral "nuclear". Està contra la instal·lació de míssils i la construcció de submarins "Trident". Lur slògan: "Bom-bes no, treball sí".

-Partit Liberal. També diu que és partidari del desarmament.

-Socialdemòcrates (escindits del P.Laborista), estan contra la construcció dels submarins Trident, no tenen una postura clara envers els euromíssils i es manifesten per una potència nuclear independent i forta.

-Sector eclesials: bona part de l'Església anglicana (no pas les jerarquies) i els Quàquers (de poca incidència).

-Organitzacions pacifistes:

.C.N.D. (Campanya pel Desarmament Nuclear). Organització que neixia el 1958 contra l'armament atòmic amb impressionants mobilitzacions. Després de més de 20 anys de romandre en

número de la Puça) i analitzant llurs es-
lans ens adonem que el "pacifisme"
respon a un cos doctrinari heterogeni,
barreja de components cristians, anti-
bèl·lics, vagament polítics (utopia d'un
món sense armes... sense lligar-ho a un
canvi total social) però que manca to-
talment d'una òptica de classe. Tot el
seu camp conceptual volta a l'entorn de
dues paraules "màgiques": Pau i Desar-
mament, ambdues utilitzades d'una ma-
nera abstracta. Parlar de Pau és parlar
d'absència de conflictes declarats... Tant
és així que quan es fa referència, per
exemple, a la tradició "pacifista" dels
països escandinaus s'oblida completa-
ment que si allà s'han mantingut tran-
quil·ls durant molts anys ha estat mercès
a un sistema social basat en l'explotació
i l'expoliació d'altres països meyns po-
derosos econòmicament. Per altra,
el terme "desarmament" avui dia pràcti-
cament no té sentit si no va referit a les
armes atòmiques (hom parla de desar-
mament unilateral volent dir amb això
el fet de despullar-se dels arsenals nucle-
ars), o, en tot cas, pressuposa una críti-
ca a les armes sense posar en qüestió qui
les utilitza (l'exèrcit) i amb quina finali-
tat (defensar l'ordre social capitalista o
"socialista"). Ho podem veure il·lustra-
tivament amb el cas d'Holanda: allí, les
organitzacions pacifistes mai no han en-
gegat campanyes per a denunciar el seu
exèrcit quan ha sortit al carrer per a re-
primir durament les manifestacions anti-
nuclears o dels Krackers (moviment d'o-
cupació de cases), com tampoc els pro-
laboristes de la C.N.D. d'Anglaterra
(Campanya pel desarmament nuclear)
no han dit ni piu contra els mercenaris
britànics que diàriament massacren la
lluita per l'alliberament d'Irlanda del
Nord.

En definitiva, objectivament es par-
teix, en general, d'un axioma com pot
ser "la pau a Europa" (l'Europa demo-
cràtico-burguesa) enfront d'una amena-
ça provocada per la política de blocs,
cosa que no significa necessàriament
una lluita contra aquests blocs, sinó, la
defensa d'Europa. Els mateixos líders
de la pau són sumament cautelosos a
l'hora de parlar de les grans potències:
"nosaltres no estem contra Nord-Amè-
rica sinó contra la política de confron-
tació amb l'Est que l'administració Rea-
gan ha convertit en un dels seus dog-
mes", declarava un dirigent pacifista
alemany. El mateix fet de proclamar
"Abans rojos que morts", eslògan pre-
dilecte dels comunistes alemanys o el
crit desesperat del moviment de "Do-
nes per la Pau": "Per la supervivència
dels nostres fills!", semblen més aviat
homilies apocalíptiques que consignes
de lluita contra el poder militar; quel-

com de semblant amb el que ha fet el
prestigiós professor Thompson amb el
seu pamflet titolat "Protesta i sobre-
viu", que ha deixat acollonit a tot Déu
demostrant la possibilitat d'una guerra
nuclear limitada.

Què ha passat, doncs; és potser l'ins-
tint de supervivència que ha fet brollar
la rebel·lió acumulada? "Europa uni-
da, jamás será vencida!"?. Si més no,
és cert que la mobilització pacifista, de
moment, ha deturat el procés d'instal·
lació d'armament nuclear tàctic a Eu-
ropa (cosa no poc important!); malgrat
tot cal preguntar-se: cap a on va aques-
ta nova croada?, què passarà amb el
"moviment nou" que tant ha commo-
gut la majoria dels polítics europeus?
La Pau, el Desarmament i la desaparici-
ó dels blocs militars són reivindica-
cions massa generals com per a materi-
alitzar-se en una realitat relativament
propera. Breznev, Reagan o el Papa de
Roma han pronunciat aquests mots
dtzenes de vegades i són sobretot ells
els co-protagonistes de la cursa d'ar-
maments... Qüestionar l'armamentisme
dins d'un context capitalista sense tenir
en compte que es tracta d'un producte
que la mateixa dinàmica del sistema ha
creat (com a camp d'inversió actual-
ment indispensable per a la supervivèn-
cia del capital i per a dominar parts ca-
da cop més grans del mercat mundial)
és plantejar utopies de l'alçada d'un
campanar.

De fet, el moviment pacifista pateix
d'un dèficit cabdal; això és, d'una anà-
lisi clara de l'exèrcit. Això fa que s'en-
duguin campanyes contra els blocs mi-
litars sense tenir present que darrera de
les grans potències hi ha la
materialització del poder militar en ca-
da estat a través dels respectius exèr-

l'ostracisme es revifa a partir del 1979
(coincidint amb la decisió de la insta-
llació de míssils a Europa). Passa de
3.500 membres el gener del 80 a
21.000 el juny del 81.

.E.N.D. (Campanya pel Desarmament
Nuclear a Europa) que pretén una Eu-
ropa desnuclearitzada des de Portugal
fins a Polònia, impulsada pel professor
Thompson i la Fundació "Bertrand
Russell".

.A l'Anglaterra hom parla de "pacifi-
sme institucional"; tots els partits in-
clouen "algun tipus" de desarmament
en llurs programes. La mateixa C.N.D.
fa campanya electoral en favor dels
laboristes i confia que l'arribada d'a-
quests al govern possibilitarà l'acompli-
ment de les reivindicacions desarma-
mentistes.

. La C.N.D. organitzava la manifestació
a Londres el 26 d'octubre del 81 amb
la participació de 80.000 persones.

HOLANDA

-Organitzacions pacifistes:

.Confessionals, com ara "Església i
Pau", Consell Interconfessional per la
Pau (IKV).

.No confessionals, per exemple
"IFOR/MIR" (Movim. Internac. de
Reconciliació), VD(Unió d'Objectors),
etc...

-Partit Socialista Pacifista.

-Grup Parlamentari "Democràcia 66".
Propugna no qüestionar de moment les
armes estratègiques però sí els euromís-
sils.

-Membres del partit Demòcrata-cristià,
a nivell individual.

-Partits d'extrema esquerra (petits).

-Sectors marginals (Krackers, antimili-
taristes...), són el sector més radical i
partidari de l'acció directa.

-L'Església reformada que des de l'any
62 condemna les armes nuclears.

-Moviment de Dones per la Pau, que
agrupa totes les organitzacions feminis-
tes.

-"Aturem la Bomba de Neutrons i la
Cursa d'Armaments", creada el 1977
per alguns membres del partit comunis-
ta.

Aquest estiu passat Holanda ha estat
escenari de la "Marxa Antimilitarista"
que anualment organitzaven diversos
moviments pacifistes i antimilitaristes
(IRG, Partito Radicale italià,...), amb
participació d'unes 1.200 persones.

cits. Així la crítica als blocs militars esdevé completament deslligada de la realitat social i material. L'explicació d'aquesta greu mancança pot ser que majoritàriament es parteix de postulats moralistes (religiosos, no-violents, etc.).

ANEM AL GRA!

1.-Per la mateixa composició social i la seva amplària, els moviments pacifistes són interclassistes i mai no podran assolir un grau de combativitat i uns objectius que posin en perill les estructures socials fonamentals en tant que al seu si no podran coincidir els interessos de les diferents classes.

2.-Del punt anterior es desprèn que aquests moviments no podran lluitar mai d'una manera conseqüent i coherent contra l'existència dels blocs militars ni llur política ja que en última instància aquests blocs estan formats per exèrcits, fidels defensors de la classe dominant i darrers baluards de la societat de classes -sigui capitalista o pretesament "socialista" i els moviments pacifistes no qüestionen els exèrcits.

3.-La lluita contra l'exèrcit i totes les seves manifestacions concretes en la societat actual (cursa d'armaments/colpisme/intervencions imperialistes/autoritarisme visceral/Servei militar obligatori/...) solament pot ésser combatuda fins a les darreres conseqüències per la classe dominada (classe treballadora i tots els oprimits en general) ja que és ella l'única veritablement interessada en destruir l'exèrcit, l'estat i la societat de classes, objectivament parlant.

4.-Les lluites dels oprimits contra l'exèrcit i cadascuna de les seves manifestacions és el que anomenarem **ANTIMILITARISME**, que no té res a veure amb el pacifisme.

PROBLEMES DE LA IMPORTACIÓ

El problema és simple (en realitat és més complex, sóc jo el simplista). Es tracta de l'intent "d'importar" el moviment pacifista europeu a l'Estat espanyol.

Es clar que entre el permanent colpisme que balla sobre els nostres caps (23-F, 23-M, 23-A,...?), el procés d'integració a l'OTAN i la campanya que ha generat en contra tant com la mateixa situació de tensió mundial (entre els dos blocs, Polònia,...) han contribuït a fer molt més receptius que abans els habitants de la Península envers els temes relacionats amb l'exèrcit la defensa, etc. Doncs els molt astuts partits de l'esquerra parlamentària (secundats en part també per l'extrema esquerra) han assajat d'aprofitar, per una banda, el contagi de l'eufòria pacifista europea i per altra, donar una sortida plausible a la campanya anti-OTAN... La prova la tenim en les dues manifestacions per la Pau i la Llibertat a Madrid i Barcelona de finals de l'any passat. Cal dir que l'invent no ha cuellat, almenys de moment així sembla; però tampoc sembla que els "majoritaris" i també els "minoritaris" es resignin a perdre l'ocasió ja que dar-

El 23 de novembre se celebrava a Amsterdam una manifestació de 350.000 persones contra els euromísils.

BÈLGICA

-Moviments pacifistes internacionals:

.M.I.R. (Moviment Internacional de la Reconciliació), són no-violents.

.I.R.G. (Internacional de Resistents a la Guerra),

-M.C.P. (Moviment Cristià per la Pau). Cristià, no-violent i pacifista.

-G.R.I.P. (Grup d'Investigació i d'Informació sobre la Pau).

.N.V.A. (Alternatives No-Violentes) nascut l'any 72 sota proposta Càmara, són no-violents.

-Universitat de la Pau de Brussel·les (engloba especialistes sobre aquests temes).

Totes aquestes organitzacions tenen

suport institucional i estan subvencionades pel mateix govern.

Tots aquests moviments juntament amb els partits d'extrema esquerra són els impulsors de la campanya contra els "Cruise" i els "Pershing II".

ESCANDINAVIA

A Suècia funcionen actualment quatre campanyes importants:

-Assemblea Popular Sueca pel Desarmament (composta per una gran part de moviments associatius). Reclama la reducció del 5% de les despeses militars.

-Associació Sueca per la Pau. Exigeix la reconversió immediata de la defensa militar per una defensa civil organitzada.

-Dones per la Pau. Denuncien la cursa armamentista portada per les dues

grans potències.

-Alguns sectors del Partit Social-Demòcrata han fet una crida per la Pau i la supervivència; conviden les grans potències a començar un procés de desarmament i condemnem tota mena d'agressions (Afghanistan, per ex.).

-La central sindical més forta (L.O.) de 2 milions de membres ha començat una sèrie de conferències sobre desarmament per als seus militants.

A Dinamarca funciona el S.A.M. (Associació de Socialdemòcrates Antimilitaristes); provenen del partit socialdemocrata.

En els països nòrdics (Suècia, Noruega, Finlàndia, Dinamarca) el moviment "Dones per la Pau" té molta audiència. Els seus principis són recollits en l'eslògan "Per la supervivència dels nostres

FONDOMOC

rerament hi ha hagut diversos intents de crear associacions per la pau i d'altres confraries d'aquesta mena.

Un primer aspecte que s'observa sense necessitat d'ulleres és que comparar la situació europea (en general) amb la de l'Estat espanyol és com combinar el porc amb la velocitat. Ni tenim l'imminent perill de rebre una dotació de missils (ara com ara), ni bombes de neutrons (en tenim prou amb "l'oli")... i blanc dels coets soviètics ho som des dels anys 50. A més a més, la singularitat de l'exèrcit espanyol és tan "sui-generis" com per merèixer-se una resposta més contundent que organitzar crides pel desarmament. És ara quan, més que mai, cal denunciar amb tota la força el colpisme, quan cal desemmascarar una jurisdicció militar aberrant i a sobre franquista, quan cal lluitar contra una mili "putejadora a tope" o frenar unes despeses militars que creixen més de pressa que l'atur (i per acabar-ho d'adobar aviat es farà la compra d'avions de guerra més gran del segle, el programa FACA), etc..

En fi, cau pel seu propi pes que aquest treball no el farà cap moviment pacifista, i menys en la conjuntura "policiàco-militar" actual.

Suposo que es veu, oi?...la necessitat d'un moviment antimilitarista?

gener-82

fills". El juliol del 1980 una petició per la Pau, signada per 520.000 dones a Copenhague fou presentada al secretari general de l'ONU. Milers de dones escandinaves han participat del 22 de juny al 6 d'agost del 81 a la "Marxa per la Pau" que sortí de Copenhague i arribà fins a París.

El 13 de maig de 1978 es feren manifestacions pacifistes a tots els països escandinaus. A Estocolm, 10.000 persones es manifestaven per a protestar contra la bomba de neutrons i contra les despeses militars sueques.

La major part del moviment pacifista funciona al marge dels partits parlamentaris, encara que actualment alguns dirigents socialdemòcrates es veuen obligats a posicionar-se davant d'aquestes reivindicacions.

Des de l'any 63 hi ha una proposta de Kekonen (ex-president de Finlàndia) de fer d'Escandinàvia una zona desnuclearitzada. Però encara no ha passat de ser una proposta.

La lluita ha anat dirigida primordialment contra els míssils a Europa i contra la bomba de neutrons.

ESTATS ITALIÀ, FRANCÈS i ESPANYOL

En aquests llocs és força diferent, no hi ha tantes organitzacions pacifistes (i menys aquí). A part de les seccions estatals respectives de moviments com l'I.R.G. (que aquí no hi és) no es pot parlar de moviments pacifistes "forts" (entenen per això una mínima implantació). Això sí, a Itàlia existia el "Partito Radicale", que es defi-

neix no-violent, actualment treballa cada vegada més a prop del partit socialista i ha estat l'impulsor de diverses mobilitzacions pacifistes i antimilitaristes, entre elles, contra la instal·lació dels míssils nord-americans.

A l'Estat Francès les mobilitzacions en aquest sentit han estat gairebé nul·les, cosa que no ha passat a la Península Ibèrica. Sobretot el PSOE i el PCE, seguits per l'extrema esquerra, han aprofitat la conjuntura internacional i la força del moviment anti-OTAN per a dir a tota Europa: "Ep!, que aquí també hi ha moviment pacifista!" Així es realitzaven sengles manifestacions per la Pau i la Llibertat a Madrid i a Barcelona.

QUICO

La crisi de l'estratègia militar occidental ha vingut a coincidir amb el temps amb una creixent crisi en l'estabilitat política general en el bloc oriental que tendeix a afectar la mateixa Unió Soviètica. Amb una producció total equivalent a menys de la meitat de la dels Estats Units, amb una productivitat encara més baixa i un grau d'integració molt menor del sector militar dintre de l'economia global, la Unió Soviètica, amb una població molt més pobra, ha de gastar almenys proporcionalment el doble per no perdre el pas en la cursa armamentista.

Es de tothom sabut que, llevat d'un important avanç pel que fa a la propulsió balística des de mitjans dels anys 50 fins als primers 60, la Unió Soviètica ha anat sempre darrera en matèria de tecnologia militar. Aquesta posició no ha variat encara. No posseeix res comparable als missils Cruise, capaços d'adaptar el seu vol al relleu del terreny i de volar sota els sistemes de radar de l'enemic. Les comparacions entre el nombre de tropes que tan sovint es realitzen i que pretenen demostrar una superioritat per part de les forces del Pacte de Varsòvia, proven justament el contrari.

El bloc oriental se sent forçat a suplir amb quantitat el seu defecte en qualitat tecnològica. En el camp clau dels caps atòmics l'OTAN frueix d'una superioritat numèrica a conseqüència del seu conegut lideratge en tecnologia MIRV (Multiple Independently-targetable Re-entry Vehicle; és a dir, projectils balístics amb caps nuclears independents), encara que la Unió Soviètica disposi d'un més gran nombre de missils com a tals (vectors nuclears). Els gegants exèrcits de tancs de la Unió Soviètica estan destinats especialment a envair els seus propis aliats i a emprar-los en països subdesenvolupats, donada la seva poca eficàcia contra l'arsenal anti-tanc de l'OTAN.

UN CLAR IMPERATIU

El dinamisme i l'eficiència de l'economia soviètica, a més a més, es troba significativament en decadència. Malgrat que no serà fàcil asfixiar la seva economia únicament a causa del pes del sector armamentista, la lògica de la dissuasió mútua comporta un perill real de desfeta tecnològica de la Unió Soviètica en termes d'avanç de l'electrònica i la computorització, amb la qual ja compta la indústria armamentista occidental, un perill que es farà palès en el curs de la present dècada. L'única força indiscutible de què disposa la Unió Soviètica, i avui més que mai, ra-

ELS RUSSOS NO VÉNEN

RUDOLPH BAHRO

dica en el seu gegant territori. Els pobles del Pacte de Varsòvia, amb només una dotzeava part de la població mundial, ocupen més d'una sisena part de la superfície terrestre, amb un ventall de recursos naturals més o menys complets, per bé que el seu accés esdevingui a vegades difícil. La situació geoestratègica de la Unió Soviètica, en el context de la present confrontació de blocs, indica a llarg termini un clar imperatiu d'estabilitat. Cerca guanyar temps, i expandir-se en d'altres regions més industrialitzades, densament poblades però pobres en matèries primeres, seria un objectiu sense sentit.

No hi ha cap mena de dubte que els missils SS-20 permeten un atac soviètic nuclear a Europa Occidental encara que la Unió Soviètica no té cap motiu per actuar preventivament des del moment que l'espai entre Polònia i els Urals no es troba amenaçat de cap manera. Crec que la Unió Soviètica estarà disposada a retirar les seves armes a canvi de l'abandó pels americans del projecte d'instal·lació dels Pershing II i dels Cruise.

LA FEBLESA DEL PACTE DE VARSOVIA

En qualsevol cas, una cosa és òbvia: en vista de la situació polonesa (i a part del futur de la intervenció soviètica a l'Afganistan, que es pot esperar

que sigui un saludable fracàs) el més gran nombre de soldats de les forces del Pacte de Varsòvia només pot introduir-se avui en el debat per a impressionar els no-iniciats. La situació a l'Europa de l'Est mostra clarament que, llevat del cas d'una oberta agressió occidental, una emergència significaria que de les forces del Pacte de Varsòvia convindria excloure no solament les tropes de gairebé tots els països de l'Europa Oriental sinó també considerables contingents soviètics.

Adelbert Weinstein ofería en el *Frankfurter Allgemeine Zeitung* del 12 de febrer de 1981 aquest notable comentari:

"El Pacte de Varsòvia té també la seva feblesa, per exemple, l'estratègica situació a Polònia. Des de fa mesos, 26 divisions russes han estat esperant a les fronteres poloneses. El que resulta monstruós d'aquesta situació pot veure's mitjançant una comparació: què significaria per a l'OTAN si els americans haguessin d'envair l'Alemanya Occidental a aquesta escala, de cara a dominar l'estratègica zona de l'Europa Central com a camp d'operacions? Per sobre del perill ideològic, el malestar a Polònia és un advertiment a l'estratègia soviètica. Les 8 divisions soviètiques a la RDA no poden ser emprades per atacar ni per defensar-se llevat que les seves línies de proveïment a través

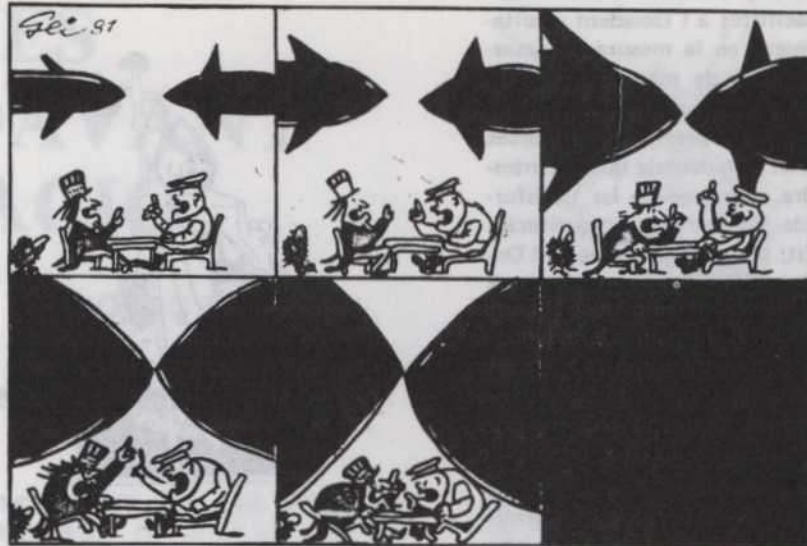
de Polònia estiguin en mans de Moscou. A més, existeixen els factors psicològics que afecten el Pacte de Varsòvia. Tant les tropes soviètiques com les poloneses han estat posades ja en un sever test psicològic a causa de la inusual situació...

Una situació violenta... desencadenaria forces que en situació normal romanen ocultes, encara que no són políticament inactives: aquells elements de tensió històricament determinats que han contribuït al llarg de segles a conformar la vida dels pobles de l'Europa Oriental. Aquestes forces emocionals afectarien també al poder de lluita dels exèrcits satèl·lits, si es produís un moment de confrontació militar amb Occident. Els polonesos només podrien ser mobilitzats per a lluitar contra l'OTAN si creuen que la Bundesverdr amenaça el seu territori. En aquest cas la seva aversió per als alemanys seria més gran que la seva antipatia cap als russos. Però els soldats polonesos difícilment sentirien hostilitat cap als nord-americans, francesos o anglesos. Els txecs per la seva banda veuen més com enemics les forces de la RDA que les de la RFA; després de tot foren els primers contingents que envaïren Praga. Els altres aliats occidentals, especialment els francesos, són vistos per als txecs com a amics potencials. Cap hongarès ni cap rumanès pot ser prou motivat per a anar a una guerra contra Occident. Els exèrcits del Pacte de Varsòvia estan majoritàriament formats per conscrites i aquests no són fàcilment influenciats per la ideologia."

A ran de la seva constitució interna la Unió Soviètica és plenament incapaç d'assegurar efectivament el sistema polític que ha imposat, fins i tot en la seva esfera d'influència immediata en l'Europa Oriental. La significació positiva de l'exemple polonès per a l'Europa Occidental consisteix abans que tot en què ha descartat del camp dels que temien racionalment que la Unió Soviètica incorporés al seu imperi les poblacions de l'Europa Occidental.

EL PERILL BOLXEVIC

El sistema soviètic ha esgotat del tot el seu impuls revolucionari original. Ja al 1945 el seu contraatac cap a l'Elba (i és només en la forma de contraatac que els russos han realitzat sempre els seus avanços massius cap a l'Occident arrosegats pels exèrcits de Napoleó, Guillem II o Hitler) no va ser gens inspirat per les idees socialistes de la revolució d'octubre, sinó més aviat per la idea d'una gran guerra patriòtica. El

"perill bolxevic", fos quina fos la posició de la gent cap a ell quan encara la revolució russa exercia alguna influència més enllà dels seus límits geogràfics, ja no existeix.

Tenim la prova d'això en la nostra política interior amb el daltabaix del comunisme de la (U)Internacional en la majoria dels països de l'Europa Occidental, i el seu desesperant aïllament polític en la majoria d'aquests països, com a França, on encara manté una certa potència numèrica —per raons només indirectament vinculades amb l'URSS. No coneix cap partit menys perillós per a l'estatus-quo que el PCF. Compareu la situació d'avui dia amb la importància del comunisme del Komintern a l'Europa Occidental dels anys 20!

De la mateixa manera que esdevingué ja en el segle dinou, Rússia està una altra vegada sota pressions occidentals per a adaptar el sistema polític als imperatius de la seva autopreservació com a imperi continental, ara de qualsevol mode en condicions on la seva ombra es projecta no solament sobre Europa, com abans, sinó sobre tot el món, en el seu paper de segona superpotència. En aquest sentit la Unió Soviètica està fonamentalment a la defensiva, comptant addicionalment amb el problema d'una Xina novament industrialitzant-se a la reraguarda. L'URSS està sobrecarregada pel pes del seu estatus de gran potència, completament a part de si l'Alt Estat Major de Moscou no pot encara pensar més en termes d'un atac preventiu que en els d'una estratègia més indirecta, com podria semblar adient a jutjar per la conjuntura de la cursa armamentista i l'equilibri militar internacional.

UNA NOVA OSPOLITIK

La situació una relaxació en el debat polític a l'Europa Occidental que ja s'ha feta palesa. Fins i tot a la RFA la neurosi antibolxevic està perdent la seva virulència. Hi ha un creixent espai per a la discussió racional sobre l'URSS i l'Alemanya de l'Est, en què es nota la contribució que aquí realitzen les distàncies generacionals des de 1945. Aquesta circumstància podria encetar novament el camí a una altra "Ospolitik" d'una forma completament diferent respecte la de fa 12 anys.

Naturalment, si continuéssim identificant les esperances de pau amb l'equilibri del terror, el daltabaix del poder soviètic seria un afer d'interès no tan sols per als qui s'identifiquen amb els interessos soviètics. A l'esquerra, els residus de les il·lusions tradicionals, com el suposat caràcter socialista de l'URSS i el bloc oriental es combinen amb la reverència cap a la ideologia de la dissuasió en la tendència a tolerar els esforços de la materialment feble de les dues superpotències per assolir una paritat militar. Això porta a una posició insostenible, àdhuc irrealista. Hauríem de tenir ben après que un equilibri d'aquesta mena no ha existit mai, i que donada la situació interna de la Unió Soviètica i el bloc de l'Est, resulta menys assolible avui que mai abans.

La manca d'habilitat de l'URSS per a controlar "el seu" perímetre a l'Europa Oriental no és de cap manera el resultat de cap intervenció de l'esquerra occidental a favor de les forces de la reforma. Les perspectives més optimistes des del punt de mira de la pau comportarien una profunda renovació de tot el sistema social en aquests països.

Un cert avanç dels moviments ecologistes i pacifistes a l'Occident resultaria convenient en la mesura que assegurarien l'espai de maniobra que els països de l'Est necessiten per al seu desenvolupament, i previndria de forces reaccionàries occidentals que intentessin prendre avantatge de les transformacions de les estructures institucionals a l'Est; però aquest avanç de l'Occident sobre l'Est és en qualsevol cas un fet ja consumat.

LA FRACTURA EUROPEA

D'enguà que l'Est ha creuat irrevocablement l'umbral de la industrialització avançada, i des que la forma de conflicte militar no es pot repetir entre societats industrialitzades, només hi ha una perspectiva raonable a llarg termini. Aquesta és la integració de l'Europa de l'Est i la Unió Soviètica en una comunitat de nacions europees de nou tipus. En darrer terme el substrat cultural rus no difereix més de l'occidental del que aquest difereix del turc (aquí faig notar de passada que s'acostuma a exagerar el contrast en l'organització econòmica entre les "economies de mercat" i les "economies de planificació socialitzada". De fet, ambdues combinen elements de mercat i de planificació, per bé que en diferents èmfasis).

Aquestes idees, naturalment, pressuposen el que ja he dit, o sia, que l'escissió europea expressada en la frontera entre els blocs no resulta productiva per més temps i devem reconèixer al contrari que els dos sistemes, tots dos en les seves diferents formes no socialistes, s'obstrueixen mútuament les possibilitats de desenvolupament intern. En tant que els dos tenen els ma-

teixos fonaments industrials i darrerament enfronten el mateix desafiament —és a dir, l'ecològic— tots dos haurien d'intentar evolucionar cap a un idèntic objectiu. L'humanisme ecològic i el socialisme democràtic els hi proporcionarien les coordenades de govern.

(extret de "A new approach for the peace movement in Germany",—"Un nou enfocament del moviment pacifista a l'Alemanya"—publicat a END -European Nuclear Disarmament—num 5, estiu del 81.

traducció: DÍDAC REINA

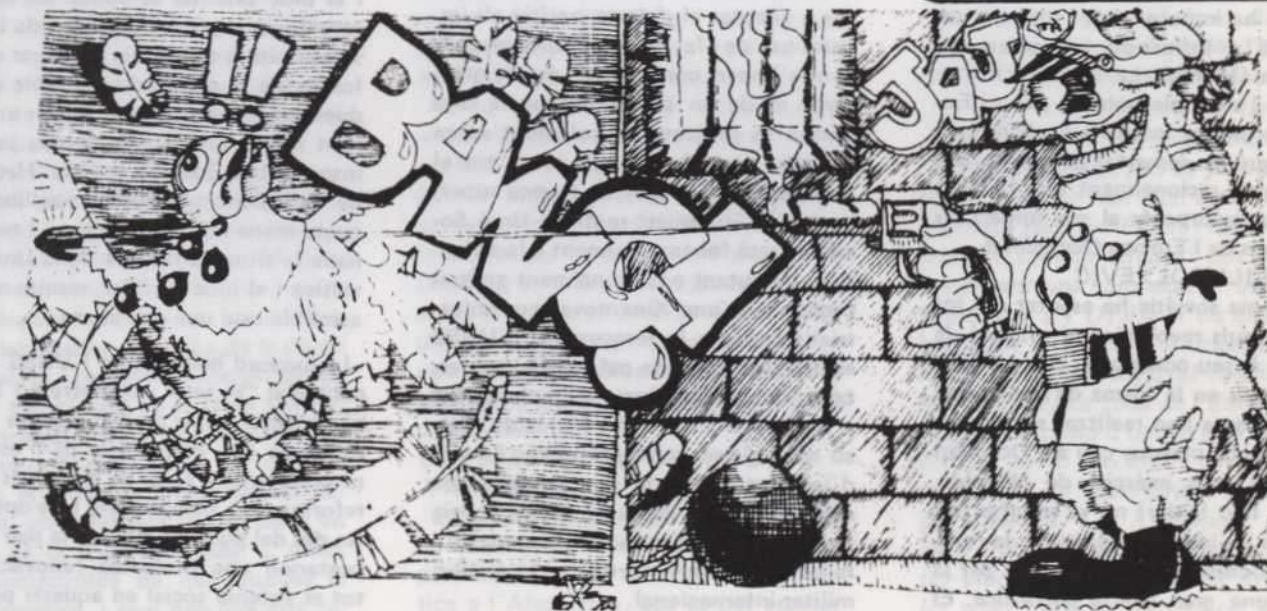
bicicleta

BICICLETA, revista ecologista, feminista, antimilitarista, anticapitalista, antiestat, es publica ara a Barcelona, amb la col·laboració de col·lectius de València, Sevilla i Madrid i del diari Tageszeitung (TAZ) de Berlín. Els darrers números publicats són l'extra 41-42 sobre el Poder dels extra-parlamentaris a l'Estat espanyol (l'Exèrcit, la Policia, l'Església, la Banca i la Patronal, els Funcionaris) i el número 43, de gener de 1982, amb més informació sobre el 23-F, informes sobre el Penal de El Dueso i la Modelo de Barcelona, el pacifisme i les ocupacions de cases a l'Alemanya, entrevista a Miklos Harzsti sobre Polònia vista des d'Hongria, la campanya anti-O-TAN, el fracàs de la central nuclear d'Almaraz, etc.

Subscripció (12 números):

territoris sotmesos a l'Estat espanyol, 1500 pessetes.
territoris sotmesos a estats europeus, 2200 pessetes.
territoris sotmesos a d'altres estats, 2800 pessetes.

Nova direcció: Travessera de Gràcia, 100. BARCELONA-12
(tf.: 2 18 40 40).

LES DESPESES MILITARS DAVANT LA INTEGRACIÓ A L'OTAN

VICENÇ FISAS

El comportament seguit en els darrers anys per les despeses militars espanyoles, permet de constatar una realitat poc comentada, però, així i tot, molt evident: la progressiva integració de la política pressupostària militar espanyola en els cànons tradicionals de l'OTAN. En efecte. Aquesta integració no es deu emmarcar únicament, com s'acostuma a fer, en el terreny polític-ideològic, sinó que deu analitzar-se també des d'una òptica tecnològica i econòmica.

Econòmicament, la integració en els esquemes de l'OTAN és ja un fet consumat des de fa uns quants anys, i com a conseqüència del desenvolupament i millora de les partides que formen el pressupost de Defensa a Espanya. Malgrat nombroses deficiències - des d'una òptica purament professional - i d'algunes diferències importants amb els esquemes comuns dels països occidentals, la veritat és que l'atenció econòmica prestada a la Defensa és cada cop més semblant a la dominant a l'OTAN.

Això és degut, primerament, a un creixement de les despeses militars molt més gran a Espanya que als països de l'OTAN. Concretament, si considerem el període 1971-1980, el creixement mitjà anual (en termes reals) dels països de l'OTAN ha estat d'un 0,40/ en els seus pressupostos militars, enfront d'un augment mitjà anual del 5,51 / per a Espanya, segons dades proporcionades pel SIPRI (1). Els països europeus de l'OTAN augmentaren llurs despeses en un 2,50 / anual, és a dir, menys de la meitat que el percentatge espanyol. Encara més, l'increment absolut a Espanya és superior inclús al del país que ha mantingut, a l'OTAN, cotes més elevades d'increment (Grècia), tal com es pot veure en el quadre adjunt.

INCREMENT DE LES DESPESES MILITARS DE L'OTAN, 1971-80 (preus constants de 1978 i canvis/dòlar de 1978)

% d'increment mitjà anual

ESPANYA	5,51
Grecia	5,38
Bèlgica	4,28
Turquia	3,27
França	3,22
Noruega	3,01
Holanda	2,56
Alemanya	2,24
Regne Unit	2,19
Dinamarca	1,69
Itàlia	1,65
Canadà	-0,38
Estats Units	-0,90
Portugal	-5,41
TOTAL OTAN	0,40
Països europeus OTAN	2,50

(1) SIPRI Yearbook, 1981

Espanya, doncs, no sols augmenta més ràpidament les seves despeses militars que qualsevol país de l'OTAN, sinó que compleix amb escreix el consell que la Direcció Ministerial de l'OTAN va recomanar, en 1977, en el sentit de que els països membres de l'Aliança augmentaren en un 3% anual (en termes reals) llurs pressupostos militars durant el període 1979-86. Espanya els ha augmentat força més des del 1971 i especialment en els pressupostos de 1982, en els que es preveu un augment superior al 10 % en termes reals.

Com a conseqüència d'aquest continu augment, la diferència entre els percentatges de les despeses militars sobre el PIB, va disminuint. Així, en 1979, el percentatge de despeses globals militars sobre el PIB era del 3,2 % a Es-

panya, enfront una mitjana a l'OTAN del 4,3/ i del 3,6/ si considerem els països europeus de l'Aliança. Respecte a aquests últims, doncs, la diferència percentual és només de 0,4 punts, i Espanya es situa a uns nivells superiors als de països com Noruega, Dinamarca, Itàlia i Canadà. No es pot parlar, doncs de "gap" entre Espanya i l'OTAN sobre aquest punt, doncs encara que no s'assoleixi el nivell mitjà europeu, s'està a nivells molt propers. Encara més, la tendència és d'arribar a aquesta mitjana en un termini no molt llunyà, de continuar el ritme de creixement de les despeses militars espanyoles dels darrers dotze anys.

PERCENTATGE DE LES DESPESES MILITARS DELS PAÏSOS DE L'OTAN SOBRE EL P.I.B. DE CADA PAÍS. 1980 .

	%
Estats Units	5,5.
Regne Unit	5,2.
Grècia	5,2.
Turquia	4,7.
França	4,0.
Portugal	3,4.
Alemanya	3,3.
Holanda	3,3.
Bèlgica	3,3.
ESPANYA	3,2.
Noruega	3,0.
Dinamarca	2,3.
Itàlia	2,3.
Canadà	1,8.
Luxemburg	1,1.
TOTAL OTAN	4,3*
Països europeus	3,6*

* 1979

Font:
Revue de l'OTAN num. 1, 1981.
Per a Espanya, estimació pròpia.

Si en 1970-74, la diferència d'aquest percentatge era de 0,8 punts, a favor de l'OTAN, en 1979 aquesta diferència s'havia reduït a 0,4 punts. De la mateixa forma, si considerem les despeses d'Estats Units, molt més elevades que els dels països europeus de l'OTAN, la mitjana total de les despeses de l'OTAN era 2,3 punts superior a l'espanyola el 1970-1974, enfront a 1,1 punts el 1979.

Aquest percentatge, no gensmenys, no reflecteix del tot l'esforç que cada país dedica a les tasques defensives. N'hi ha prou amb mirar la diferència existent entre el percentatge que els pressupostos de l'Estat representen sobre el PIB d'aquests països per a observar que a l'Estat espanyol és molt inferior i, per tant, un mateix percentatge sobre el PIB representa, per a l'E. espanyol, una atenció més gran envers els pressupostos de l'Estat. Això explica que l'Estat espanyol sigui dels països europeus que dediquen un major percentatge dels pressupostos de l'Estat en les tasques de la Defensa, en uns nivells només superats per Alemanya i els Estats Units, dintre dels països de l'OTAN, quan la majoria d'aquests països tenen ja coberta una infraestructura econòmica i social que, en el cas espanyol, encara ha de desenvolupar-

se mitjançant l'aportació pressupostària de l'Estat. La repercussió de les despeses militars sobre l'economia i la infraestructura socio-cultural és, doncs, més gran a l'E. espanyol que a la majoria dels països de l'OTAN.

PERCENTATGE DE LES DESPESES MILITARS SOBRE EL PRESSUPOST DE L'ESTAT, 1980

EUA	23,3
Alemanya	22,2
Estat espanyol	21,4
Grècia	19,8
França	17,5
Turquia	15,6
Gran Bretanya	10,7
Portugal	9,3
Noruega	

Font: Military Balance 1980-81 IISS
Estimació pròpia per a l'E. espanyol.
El percentatge espanyol està calculat sobre estimacions del 1979.

Una anàlisi detallada del desenvolupament de les despeses militars a l'Estat espanyol, al llarg d'aquests darrers anys, tant en cada un dels tres exèrcits com per les partides que formen els pressupostos en cadascun d'ells, permet assenyalar diversos factors decisius per a comprendre aquest progressiu apropament econòmic cap a l'OTAN. Alguns d'aquests factors són els següents:

—Durant el període 1970-82, les despeses militars han augmentat en una taxa mitja anual del 4,8 per cent, en termes reals, nivell superior al creixement mitjà del PIB en aquest mateix període (més 3,4 per cent), per la qual cosa el percentatge de les despeses militars sobre el PIB ha anat incrementant paulatinament, i de manera especial des del 1978.

—A partir de 1977 s'origina un canvi pressupostari que permet apreciar una política més qualitativa, favorable a la Marina i en detriment de l'Exèrcit. Les Forces Aèries han mantingut també durant els dotze anys analitzats un considerable augment pressupostari. L'increment de les despeses militars és més gran en el període 1977-82 (més del 5 per cent anual) que en el precedent (més del 4,6), encara que a causa del gran augment dels pressupostos del 1982 (més del 10,6 per cent).

—El capítol de policia i seguretat rep un tracte preferent en el període 1970-1977 (més del 9,6 anual), disminuint notablement en els seus increments pressupostaris en els anys posteriors (més del 2,9 per cent en el període 1977-81).

—El que ha esdevingut amb els habers passius de caràcter militar ha estat precisament l'invers. Durant el període 1970-77 estaven pràcticament estancats (0,6 anual), mentre que en els anys següents s'incrementen (més del 4,5 anual) per sobre de la mitja de l'augment del Ministeri de Defensa.

—Es molt destacable que el creixement continuat de les inversions reals des de l'inici dels setanta, un ritme mig anual de l'11,1 per cent en termes reals, especialment en l'Exèrcit (més del 14,3 anual) i la Marina (més del 9,1 per cent).

—Les despeses de personal han minvat considerablement al llarg dels anys el seu ritme de creixement, mantenint una taxa mitjana d'augment del 3,1 anual. La reducció és molt important a l'Exèrcit i menor a les Forces Aèries, mentre que la Marina ha incrementat moderadament les despeses en aquest apartat.

—La compra de béns corrents i de serveis és el capítol de menys quantia, presentant un increment inferior al de la globalitat del Ministeri de Defensa. En el període 1970-77 destaca la disminució d'aquestes despeses a l'Exèrcit i l'augment de les Forces Aèries, mentre que en el període 77-81, s'incrementen les despeses de l'Exèrcit i disminueixen les de les Forces Aèries.

En conjunt, pot parlar-se d'una progressiva integració de la política pressupostària espanyola en els canons tradicionals de l'OTAN.

—Les despeses militars espanyoles augmenten a un ritme molt superior al dels països de l'OTAN.

—Les despeses totals de defensa suposen el 3,2 per cent a l'Estat espanyol enfront a una mitja del 3,6 per cent als països europeus de l'OTAN. La diferència és cada cop menor.

—L'Estat espanyol és dels països europeus que dediquen major percentatge dels pressupostos de l'Estat a les tasques de la Defensa.

mientras tanto

Notes editorials

Manuel Sacristan: "La relació entre la societat i la natura en la filosofia de les ciències socials. Un esquema de discussió.

Paco Fernández Buey: "L'oposició a l'OTAN, el moviment pacifista i les perspectives de l'esquerra espanyola (crònica de dos mesos).

José Allende Landa: "Evaquació d'emergència a l'entorn de les centrals nuclears"

Mercè Oliveres: "Notes sobre les vagues de fam".

J. Beckwith i J. Durkin: Nois, noies i matemàtiques

Charo Fernández Buey: "Reflexions sobre la situació laboral del treballador avui"

Folker Frobel: "Sobre l'evolució actual de l'economia mundial".

Cartes des d'Euskadi i des de Polònia.

L'extremista discret.

MIENTRAS TANTO: subscripcions apartat de correus 30059 BARCELONA.

Distribueix: Les Punxes, S.XXI

LOS DE ARRIBA DICEN: LA PAZ Y LA GUERRA

son de naturaleza distinta.
Pero su paz y su guerra
son como viento y tormenta.
La guerra nace de su paz
como el hijo de la madre.
Tiene
sus mismos rasgos terribles.
Su guerra mata
lo que sobrevive
a su paz.

EL GENERAL CONTRA LA PUÇA

PER A UN AMIC BEN DESCONEGUT

Vivim un temps que no deixa resquici per a plorar les agonies vivents o les vivents agonies. Un temps que ben segur no deixarà una sola línia d'història ni als uns ni als altres. Quan a l'última pàgina del diari la nostra ment acomodada a tota mena de titulars lleigeix:

"Un jove se suïcida després d'haver desertat de la mili".

Què es pot fer? Quina classe de cant faran els qui clamen per llurs sagrades vaques "llibertat i democràcia"? Quí presentarà la primera moció a la totalitat? Quines banderes tallaran el vent per a demanar l'acabament de tota violència? Quants sindicalistes donaran la solució per a l'atur del problema? Seguiran tots els presidents i ministres gastant saliva i paciències sobre la pacificació d'Euskadi? Quants estúpids/es diran que la igualtat de drets és també militaritzar les dones? Donaran un pas endavant els homes capaços de fer-se càrrec del cadàver? Quants bisbes predicaran des del púlpit per la il·legalització de l'avortament als 21 anys? Tirarà endavant la moció de censura per a poder viure? Quantes llàgrimes i impotències se li imposaran a títol pòstum? Què diran els militars d'algú que estimà la mort i escupí la seva Pàtria? Filmaran per als telediaris el lloc de l'atemptat? Es negociarà a l'Estatut la possibilitat de la mort natural? Qui compondrà un himne per al desertor desconegut? Quina organització reivindicarà l'assassinat?

Senyories, militars, presidents, periodistes, magistrats: Si us plau, baixin dels seus escons, allotgeu-vos en vosaltres mateixos, comproveu la misèria quotidiana, veieu gitar-se totes aquestes agonies vivents i admireu-vos de com els hi queda un dia menys per a treballar, per a sortir els diumenges al camp, per a fer la mili...per a continuar obrint la clau del gas a tots els Angel Lara que habitem el planeta.

Gràcies, admirables botxins.

OBJECCIÓ DE CONSCIÈNCIA POLÍTICA O LA POLÍTICA D'UNA OBJECCIÓ

Cisco Tort

Val a dir, per començar, que una de les raons que m'empenyeren a fer aquest escrit fou la sorpresa barrejada amb una mica de decepció a resultes de la meua recent lectura de "Nuestra objeción política" (darrer apartat del capítol III del llibre "¡Abajo los muros de los cuarteles!" d'en Quico Porret i Jordi Garcia). M'explicaré:

Certament tot i coneixent la pràctica autònoma, radical, d'acció directa del grup al que pertanyen ambdós autors, duent a terme diferents actes al carrer amb molta imaginació, on les postures sarcàstiques, plenes d'humor no hi han mancat, com tampoc hi manca la ironia a la revista antimilitarista que editen entre d'altres activitats, doncs, esperava que aquest estil correspon-

dria un plantejament teòric eminentment crític i autocrític dintre de la línia d'originalitat de caire anti-polític, trencant gastats esquemes, que és el meu parer, allò que més caracteritza la seva lluita per la insubmissió enfront de la conscripció estatal...i no veig aquella correspondència.

Per una altra banda, penso que la vivència de la insubmissió consisteix en l'experiència diària que pren actituds ètiques (que és on rau per a mi allò autènticament revolucionari), escandaloses, provocatives, tot cercant en la pràctica de la vida quotidiana la coherència d'un compromís en una lluita que pot començar per intentar viure la llibertat com si ja poguéssim ésser efectivament lliures...I pel que sé, més

o menys per aquí és per on tracten de moure's ells i d'altres objectors que connecten, la qual cosa no deixa d'ésser, (ara per ara i en els temps que corren) prou estimulant si més no per als qui estem convençuts que a l'Estat li fan més mal i persegueix ja més les disidències de bons costums negadors de "lleis" benpensants-establertes" (repudi al treball, a les urnes, etc.) que les discrepàncies polítiques per molt extraparlamentàries que siguin.

Amb aquestes idees al cap en començar a llegir l'esmentada part del llibre, confiava, ja dic, trobar un enfocament radicalment anti-polític, o dit d'una altra manera, un tractament de llurs plantejaments envers l'enfrontament contra l'Estat situat al marge i en con-

tra dels convencionalismes polítics a l'ús. Tanmateix respecte llurs motivacions polítiques de rebuig a totes les manifestacions del poder: una d'elles el militarisme cristallitzat en institucions com l'exèrcit.

Així les coses, la sorpresa m'apareix a la pàg. 258 quan estant explicant les raons polítiques de la seva objecció, topo amb una sèrie d'afirmacions almenys prou discutibles (seguidament m'hi poso), tot emprant, a més, sistemàticament el llenguatge revolucionari tradicional, pot ser en temps innovador i útil per entendre's i deixar clares algunes coses però que en una societat industrial avançada (o en vies), (i la revolta del maig del 68 fou un bon indicador quant a la seva utilització), crec que s'ha mostrat nogensmenys que mixtificador de la realitat que vol descriure quan ho fa a partir de termes que només recorren els vells lemes redemptoristes del "nosaltres contra ells per construir una nova societat més igual, lliure i fraternal". Quan no, acaba per fer simplificacions sociologistes o ambicioses ambigüitats (quan diuen p.ex.: "La nostra lluita se centra en la destrucció de l'exèrcit i dels sistema capitalista") o bé hom perilla de caure en reduccionismes economicistes (p.ex.: quan a les primeres planes fan la seva versió de l'aparició de l'Estat suposo que d'acord amb l'obra d'Engels, "L'origen de la família, la propietat privada i l'Estat" i que impugno del tot basant-me en la de P. Clastres "La societat contra l'Estat").

D'aquí a totes les altres fallides dogmàtiques només hi ha un pas i és una llàstima perquè sense voler-ho, amb això, estem reproduint el discurs, gramaticalment també totalitari, del Poder, en lloc de subvertir-lo a partir del mateix llenguatge, adoptant uns altres valors o almenys procurant de no repetir-los.

Copio, a continuació, el paràgraf en qüestió que a la vegada em donarà peu a una altra crítica que els hi volia fer:

"...la nostra objecció de consciència és una objecció cimentada en motius polítics.....No ens basem en les "profundas convicciones éticas" esmentades en el projecte de llei d'o.c. ja que per a nosaltres la guerra no és el mal suprem sinó que sovint és preferible al que podríem anomenar la pau dels cementiris.

D'aquesta forma, si ens neguem a participar en tota guerra d'agressió entre estats imperialistes, en un conflicte colonial o, per descomptat en una guerra civil (de classes -per suposat també-) a favor de la burgesia, contràriament si que ens sentim obligats a participar en el bàndol dels treballadors/es i dels pobles oprimits com el nostre, el català, emprant els mètodes necessaris per a vèncer (és allò de les finalitats que justifiquen els mitjans per assolir-les...i les seves conseqüències) que fins que no es demostrï el contrari inclouen malauradament notables dosis de sang humana. Tant de bo que estiguem equivocats però pensem que fins avui no existeix cap alternativa vàlida a l'ús de la violència per part dels oprimits en determinades circumstàncies. Perquè la no-violència que tantíssim ha influït en la lluita d'objecció (creiem que per a malament), no és, segons entenem una eina apta al llarg de tota l'estratègia d'enfrontament de classes..."

Bé, ja ha sortit doncs el que havia de sortir, la inevitable qüestió de l'eficàcia, per cert molt apta com a part dels arguments justificadors de les malifetes de la classe dominant i de la que espera ser-ho sempre, és clar, per acabar amb la dominació,.... allò que déiem del cercle autorreproductor del mateix, de la totalitat.

Crec que, almenys, l'alternativa de la no-violència (i que tant ineficàcia ha estat sempre per a ells) ha fet un esforç per negar en el seu discurs i a la pràctica nocions com l'eficàcia, en la seva afecció tan popular avui dia. I no se n'ha preocupat massa perquè no és aquest el seu estil, ja que l'actitud ètica, personal de cadascú, que hi ha hagut a darrera no crec que s'hagi guiat tant pels resultats pràctics, efectius que pot deparar al capdavant una lluita, sinó que ha intentat ser el mateix camí, el mateix procés revolucionari quotidià el que li donés integritat el seu significat. (recordeu Itaca, oi?...doncs això!).

Sense voler-me fer pesat, car el tema ja s'ha discutit prou, sobretot en els ambient d'objecció, això no obstant les seves consideracions em suggereixen una reflexió sobre l'oportunitat/efectivitat de la violència com arma revolucionària. Per exemple, quan diuen que la guerra no és el mal suprem i no creuen que hi hagi cap alternativa vàlida a l'ús de la violència se m'acut que la cosa i la gràcia de la mateixa (insub-

missió, projecte revolucionari, terrorisme, el que vulgueu) consisteix precisament en acabar amb la guerra entre els homes, és a dir, a suprimir la necessitat de la violència i el terror com a fonaments de la societat. Per tant, el fet d'especular amb la validesa de poder fer servir en determinats moments la mateixa violència i el terror estatals, ho trobo en els millor dels casos, estratègicament, políticament i èticament nefast.

Quan afirmo això faig referència als modes de les democràcies burgeses industrials actuals que conec o ens toca viure/patir i en unes circumstàncies socio-polítiques i econòmiques (grau de benestar satisfactori pels qui treballen i no s'intoxiquen) en què la ideologia del Poder és internalitzada pels mateixos oprimits (Marcuse dixit) tot resultant ser aquesta la millor manera de legitimar l'explotació (robatori via plusvàlua, impostos, pèrdua de la qualitat de vida, segrest legal als 20 anys, etc.) i el control social per part de l'Estat. De tota mena, com deia Schopenhauer: "Són un, el torturador i el torturat. El torturador s'equivoca, perquè creu no participar en el sofriment, el torturat s'equivoca perquè creu no participar en la culpa".

Així doncs, a la nostra societat, violència i terror són la imprescindible dosi de guerra que necessita tota organització estatal perquè subsisteixi en pau; sense elles, s'entraria en un regne inimaginable situat més enllà, per descomptat, de l'Estat. Per tant, cal qüestionar la distinció entre la violència dels opressors (instituída per l'Estat) i la violència dels oprimits; és a dir, dels qui s'enfronten per la violència a la violència. Tota violència i tot terror són estatals ja que l'Estat no són els capitalistes, la policia ni els bombers, sinó també tots i cada un d'aquells qui no coneixen cap altre instrument que la violència per a reprimir la voluntat de la persona (burgesa o proletària).

Ara bé, en tant que ciutadans som en gran part reflexos de l'Estat o molt condicionats per ell i per tant necessitats de violència per a gairebé tot: a les relacions amoroses, per a millorar en el nostre treball, per a tenir a ratlla els altres o per a sortir de la ratlla nosaltres mateixos...

Però en tant arriba o no arriba la revolució som Estat i difícilment pensem i actuem d'una altra manera. Si bé és clar que la violència és l'únic eficaç en la nostra condició, com haurem de renunciar a ella en els passos previs a l'alliberament definitiu (es podrien pre-

guntar)? Parafrasejant Baudelaire: "Es perquè vivim la mort lenta que somiem la mort violenta". Es a dir, dins les urgències de l'exploració i la vida mutilada, com no fer servir el mitjà per excel·lència, encara que sigui amb la finalitat de tornar-lo contra ell mateix i arribar a inutilitzar-lo per a sempre? Lícitament hom pot pensar que només el terror, que només la violència poden acabar definitivament amb la violència?

No ho sabem però d'entrada pot ser que quelcom que ens sembli irremediable no hagi tampoc de ser emprat. En suma, el tros transcrit d'en Quico i en Jordi, així al primer cop (no C.O.P.) fa pensar una cosa: el revolucionari vol ser eficaç, com ja he explicat. En tant que la violència és d'allò més eficaç, la temptació de recórrer a aquestes armes (com qualsevol polític) es farà gairebé irresistible. De totes maneres convé considerar una apreciació que canvia totalment l'enfocament i aptitud per a l'Estat. No pas per a la revolució, és a dir, per a la destrucció de l'Estat.

L'Estat només pot subsistir si se sustenta en la guerra o en l'amenaça que aquesta es produeixi. Però la revolució no pot declarar la guerra (en el sentit bel·licós, armamentístic) ni tan sols a l'Estat ja que tant cert és que l'Estat subsisteix gràcies a la guerra com que la guerra necessita i engendra l'Estat.

En aquest sentit l'eficàcia estatal i l'eficàcia revolucionària es contraposen i s'exclouen. Fins i tot podríem afirmar que si la revolució no posseeix un llenguatge propi sinó que només s'acoda als conceptes del llenguatge vigent, com deia abans, resultarà que conceptes com "eficaç", "vàlid", "apte", "útil", etc. només podran expressar allò "eficaç" i "vàlid" segons l'Estat, mentre que subvertint el llenguatge i negant el discurs del Poder (potser entrem en territoris poètics o màgics...) allò efectiu per a la revolució passarà a ésser a ulls del discurs establert com el màximament ineficaç i estèril.

I, mira per on... però juraria que aquest plantejament, tots aquests inútils i danyosos que s'anomenen "novios-lentos" filen més prim que els nostres "coperos"....

Per tant quan consideren que no s'ha trobat cap alternativa vàlida a l'ús de la violència per part dels oprimits, també els hi demanaria que em mostressin una sola ocasió en què el terror i la violència hagi produït altra cosa que Estat i tot el que comporta; un únic cas en

què el terror i la violència hagin exterminat eficaçment violència i terror.

A efectes pràctics, no cal dir per evident, que donat que encara som ciutadans en un estat de pau/guerra, de vegades la violència és l'únic que pot preservar-nos de la destrucció física, veient-nos així forçats a recórrer-hi (tampoc cal que recordi països d'Amèrica Central o del Sud que tothom té o hauria de tenir presents); en aques-

lència, de les armes, pot contribuir de fer a apagar l'espiral de violència institucionalitzada, per manca de combustible....! Aquest és, al meu parer, el nucli, la qüestió de fons, l'essència o com es vulgui, de la no-violència, no com a doctrina sinó com a actitud de vida, i que segons els autors del llibre ha fet més mal que bé en la lluita de l'O.C., amb la qual cosa discrepo.

Prenent el fil del que deíem la respos-

tes circumstàncies suposo que la violència surt visceralment, espontàniament per tal des rescatar-nos de la pròpia anihilació i de la d'aquells i allò que estímem.

Però l'important és saber i tenir plena consciència que veure'ns obligats a fer ús de la violència és part de la mateixa misèria que ens oprimeix i que res de revolucionari ni de realment alliberador hi ha en aquestes armes; entre d'altres coses perquè ens violentarien a nosaltres mateixos i ens foragitarien de la nostra condició i dignitat com a persones. Només la renúncia, aquesta sí conscient, deliberada, de l'ús de la vio-

ta a l'inevitable: Què fer, doncs? depèn de cada revolucionari, el qual privat d'allò eficaç per excel·lència, des del punt de mira de l'Estat i tot i desconfiant de les modalitats violentes establertes tampoc té perquè veure's condemnat a la inacció ni resignat a esdevenir víctima d'aquells que no volen renunciar a ser botxins. Per a Georges Sorel i R.Garaudy p.ex. la cristallització d'allò que ells denominen violència revolucionària era la vaga general, un mitjà explícit i patent de no col·laboració, de no voler i a més allunyat de les formes violentes estandaritzades. Qual diria de totes aque-

lles formules paral·leles o alternatives que la imaginació propensa als esquemes vigents de gestió de les persones i les coses, basades en la por i la violència.

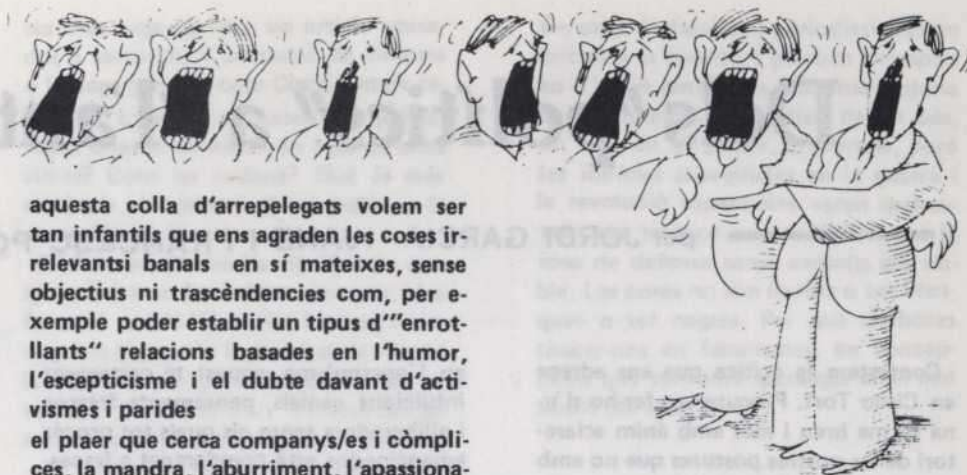
Ve't aquí que tampoc mai he arribat a comprendre la crítica dels qui es diuen insubmisos polítics, al MOC (article núm.12 de LA PUÇA on es presenten sota el títol de "L'objecció política, una altra forma d'objecció"), lloc d'on si ningú no ho remeia igual en surt més d'un insubmís que no per això deixaria de ser menys polític que els altres...encara que no vulgués.

Els objectors polítics, doncs, comencen a despotricar basant-se en arguments tan contundents com el de la poca claredat o ambigüitat que, per a ells, demostra aquest moviment tot imputant-li defectes com el de ser "vagament polític" quan n'hi ha més d'un que en tot cas hem pretés ser precisament el contrari, no apolítics que com se sap ningú no ho és, sinó anti-polítics que ja costa una mica més...o almenys entent l'acció política de manera diferent a com l'entenen alguns membres del GAMBA.

Potser a causa de l'heterogeneïtat de postures, entre d'elles la no-violenta, que es va assumir consensuadament (mal ens pesi) a Landa com estratègia més viable, és el que els hi fa objectar l'objecció no-violenta, entre d'altres raons més "profundes" suposo; però bo!, la cosa no té més importància perquè en la possible discussió d'aquestes discrepàncies és on rau, penso, la gràcia i la possibilitat d'enriquir-nos personalment.

El que considero ja més greu és que no s'arribin a copsar d'altres qüestions...tal vegada atribuïble a la quantitat de tasques dels "a priori" "servei-civile-ros", "que és que no s. enteren". En fi gent tan no-violentament ingènua "que se li cau la baba davant les paraules de Lanza del Vasto", tan al·lucinadament i incorregiblement curta "que només veu militars i militars, societats militaristes, militaritzades i militaritzables, que esmorça militarisme, el sexisme es militarisme..." (sic). Una objecció i objectors tan, tan estúpida "que no conceben que objecció i lluita a les casernes tinguin alguna cosa a veure..." o que "allò que realment li preocupa: que en el servei civil no hi hagi militars, que no hagi l'objector d'agafar cap arma" "Com si aquest fos el fons de la qüestió..." clamen escandalitzats amb raó, sí senyor!! els objectors super-polítics.

Bé, qué s'en ha de dir més... doncs, que

aquesta colla d'arreplegats volem ser tan infantils que ens agraden les coses irrelevantsi banals en sí mateixes, sense objectius ni trascendències com, per exemple poder establir un tipus d'"enrotllants" relacions basades en l'humor, l'escepticisme i el dubte davant d'activismes i parides

el plaer que cerca companys/es i còmplices, la mandra, l'aburriment, l'apassionament, la pietat...la festa. I irresponsablement i afortunada mai ens hem preocupat d'inserir ni tot això ni la idea molt personal de cadascú de l'objecció, en el camp de la lluita de classes, tal vegada perquè hem intuït que l'home/dona sempre han agraït més el veure's a sí mateixos com gènere o classe que com a particulars... i, particularment, prefereixo evitar això no emprant les categories històrico-abstractes de rigor podent gaudir a canvi la petita perversió de no donar el gust així com així...

Amb totes aquestes "manies" que he esmentat i que ens delaten, ja en tenim prou per abominar sense vacil·lar de tota guerra i de l'estructura de caràcter personal i social autoritativa i dogmàtica que la prepara i fa possible.

Sense poder-ho evitar hemanatacumulant sospites sobre el sistema de la Raó establerta i sobre la necessitat del que és necessari. Per a nosaltres continua tenint sentit l'objecció sense ser necessàriament concebuda com una lluita més per canviar el "sistema capitalista" (i tant de bó que ho sigui), potser perquè també qüestionem la concepció judeo-cristiana de "progrés" i de les pràctiques redemptoristes del proletariat en pos de la justícia futura, conformant-nos (encara que això sigui anti-obrer, perdonin) amb l'acceptació jubilosa del present, del instant més efímer... tractar de viure en conseqüència i deixar-nos de consols. En una paraula, no admitem la necessitat històrica d'haver de reparar el mogollón present en un futur lliure, socialista i sense classes.

El fet de no admitir-ho comporta el conservar viu el cap L'escàndol de tots els caiguts en nom de banderes, pàtries, Déu, classes obreres, societats comunistes, etc. i, per tant l'intent de viure el present com una festa, de voler decidir en cada moment el que és necessari sense doblegar-nos a la necessitat de la llei, ni de l'Estat ni a l'Estat de la necessitat... el de donar el més radical rebuig

als mil consols de les mil fes que van prometenent prosèlits de causes per un demà millor....

No tenim, doncs, cap recepte ni modes ideals de lluita però ens colpeix i ens fa mal sospitar que els homes no són lliures perquè no desitgen realment la llibertat, venet-la o postergant-la davant la seguretat' en veure que els domina l'instint de la mort en defugir la seva llibertat i a més hipotecant-la en senyors que el dia de demà "se la portaran" si els vota o mata

Més o meyns, és degut a totes aquestes coses pel que L'ideari polític del COP m'ha decebut com també les seves bastonades de cec a unes postures que penso, tal vegada no van viure ni comprendre del tot a fons.

Us encoratgo, però, sincerament, a que seguiu provocant des d'on ja ho veniu fent i des d'altres llocs si pot ser, solidaritzant-me amb la vostra insubmissió militar enfront "el monstre més fred de tots els monstres", l'estat.

Jo crec que en moltes coses i en el fons coincidim i la nostra lluita és la mateixa quan ens empeny a comprometre'ns com a objectors i com a persones convencudes com M.Horkheimer de que "quan els homes deixin de desfilar, aleshores es realitzaran també llurs somnis."

FRANCESC TORT

Dels "polítics" a "l'anti-polític"

per JORDI GARCIA i JANÉ i FRANCESC PORRET

Contestem la crítica que ens adreça en Cisco Tort. Procurarem fer-ho d'una forma breu i més amb ànim aclaratori de les nostres postures que no amb ganes de polemitzar, per bé que a vegades no puguem separar una cosa de l'altra.

Primerament aclarim el que ja comentàvem en l'entrevista apareguda a l'última Puça. "Abajo los muros de los cuarteles" no és cap obra d'art. S'ha redactat a corre-cuita, han estat reduïdes parts per manca d'espai (la qual cosa provoca que en alguns moments pugui semblar pamfletari en haver-nos de contentar a donar esquemàtiques conclusions) i sobretot, no som uns experts teòrics en la matèria. El mateix llibre l'hem escrit en tres mesos mentre treballàvem activament en la preparació de la campanya anti-mili del COP. Som, per tant, més "activistes" que escriptors. No ens dol però reconeixem que és trist que un treball com aquest que hauria de ser purament divulgatiu, es converteixi, per la manca absoluta d'obres similars, en una espècie d'ABC de l'antimilitarisme i que, conseqüentment, se li exigeixi una profunditat que per la nostra pròpia insuficiència i a causa de les precàries condicions amb què ens movíem no podia tenir.

Amb això afirmem que l'obra conté molts errors (p.ex. la primera part resulta clarament esquemàtica i simplista) i a la vegada no desenvolupa prou àmpliament molts aspectes que si no queden ambigus o semblen massa contundents a primer cop d'ull.

De totes maneres la crítica del company Cisco ultrapassa els errors produïts per aquestes limitacions concretes. Així, comença criticant-nos el llenguatge que fem. Si fem servir termes com ara "societat de classes", "mode de producció capitalista", "societat comunista", etc. és perquè desconeixem d'altres mots millors per a estudiar i explicar les relacions en el si d'una societat. És clar que fem una anàlisi marxista de l'Estat i de la societat, però és que n'hi ha algun altre a part dels "oficials"? Si ens fixem

en l'anarquisme, aquest té certament intuïcions genials, pensaments frescos i alliberadors sense els quals tot procés emancipador està condemnat a fracassar, tal com ha succeït fins ara. Però no és menys veritat que li manca una anàlisi de les relacions socials. Quina és, si no, l'anàlisi anarquista de l'Exèrcit i de les seves relacions amb les classes socials o l'Estat pres en un conjunt, per posar un exemple? Val la pena recordar que el mateix Bakunin va reconèixer tàcitament aquest fet quan traduí El Capital de Marx al rus.

D'altra banda Cisco es refereix a Pierre Clastres tot invalidant amb un parell de paraules ("economicisme reduccionista", diu ell) l'obra que Engels escrigué fa més de 100 anys: "L'origen de la propietat privada, la família i l'Estat". Fóra bo, posat a filar prim com ell, que tingués més cura en els mots que empra ja que aquells dos pertanyen precisament a la part més sectària (marxista-leninista) del llenguatge que ell en conjunt pretén desqualificar.

Tampoc discutirem ara sobre Clastres i l'antropologia (a més en sabem ben poc); de totes formes és una dada certa que Clastres gairebé no s'havia llegit Marx malgrat que era el seu principal blanc de crítica, i que, dissortadament, no escrigué més de 3 articles a causa de la seva mort accidental quan tenia uns quaranta anys. Nosaltres n'hem llegit un d'ells i, sincerament, es troba més plagat d'insults que d'altra cosa (p.ex. diu: "si els marxistes brillen no és pel seu talent ja que estan bastant desproveïts d'ell", "No seran simplement estalinistes, bons aspirants a buròcrates referint-se a Godelier i Meisaloux, antropòlegs marxistes?" o "els brontosaurus —els marxistes vol dir— volen probablement, parlotejar". Extret de la BICI, núm.16). No és pretenció intentar extreure de tot això tota una antropologia que invalidi taxativament les altres visions?

I encara que hi hagués avui dia una teoria social més correcta (és a dir, amb menys errors) que la marxista, no creu l'amic Cisco, que és passar-se una

mica afirmar coses com que "estem reproduint el discurs gramaticalment també totalitari del Poder"?

La crítica del llenguatge l'emparenta amb la pressumpta decepció que li hem ocasionat en veure que no som anti-polítics. Només podem dir que per a nosaltres ésser anti-parlamentaris i lluitar contra l'Estat i les classes dominants implica —es vulgui o no— ser polítics. Creiem que tota lluita per una societat diferent és fer política en aquest sentit del terme.

Es clar que en determinades línies, Cisco Tort dona a entendre un desencís total i molt poques ganes de canviar l'estatu-quo (parla de "l'acceptació jubilosa del present" o que "ens fa mal sospitar que els homes no són lliures perquè no desitgen realment la llibertat, venent-la o postergant-la davant la seguretat..."). Pensant aquestes coses resulta comprensible que el nostre "ideari", com diu ell, l'hagi decebut. I quin no?

En sentit similar dona en la seva crítica —que ens sap en alguns moments massa dura i agressiva— un gran èmfasi a la dissidència individual: "repudi al treball", sobrevalorització de la festa, l'humor, la mandra, el dubte davant l'activisme... És més, atribueix aquestes qualitats als companys i companyes del MOC. Tal vegada sigui per aquesta raó que des de fa bastant temps aquesta organització es troba aparentment tan inactiva?

Segons el nostre parer cal combinar tots dos vessants (revolució personal i revolució social) però almenys la nostra experiència és que tant una com l'altra comporten molts disgustos, tristesa, sacrifici i activisme. No som, doncs, dels quiensem que la revolució, sigui personal o social (per si algú creu que es poden destriar), es construeixi a partir de l'escepticisme total, la mandra o la festa.

També, ves per on, hem de reconèixer que nosaltres sí que sentim la necessitat històrica de treballar per un futur lliure, socialista i sense classes, i que també ens preocupa que la nostra

lluita sigui assumida per la classe treballadora i ajudi al seu alliberament entre d'altres coses perquè en formem part i la seva llibertat és la nostra. D'aquí també que no vulguem ni puguem "passar" de treballar (ja no som revolucionaris si no rebutgem el treball?) ni de "mourer-nos" (encara que per alguns siguem activistes que cerquen l'eficàcia ens llurs esforços —i què menys!).

Finalment ens critica força la nostra acceptació de l'ús de la violència per part dels oprimits en determinades circumstàncies històriques. És clar que si oprimits i opressors, botxins i condemnats participen de la mateixa culpa, llavors el millor és que anem tots plegats a combregar i ens oblidem de mots tan "violents" i malsonants com ara "lluita de classes".

No pot resultar-nos altra cosa que curiós que Cisco Tort consideri dogmàtica la posició que sustentem quan precisament nosaltres allò que pretenem és enterrar tot dogmatisme al respecte. Fa ja bastants anys que no som no-violents; malgrat això formem part molt activa del grup que més accions directes no-violentes ha realitzat al carrer al llarg d'aquests darrers anys: el GANVA, avui GAMBA. Que potser som uns infiltrats, estem bojós o no ens hem adonat de la "contradicció"? Succeeix simplement que ningú de nosaltres ni del mateix grup vol retre culte a cap religió, ni la de la violència ni la de la no-violència, sinó tenir el cap lliure de prejudicis per poder analitzar obertament cada situació. És clar que comprem els riscos que comporta la lluita armada a El Salvador, venci un bàndol o l'altre; però això no ens cega i participem en accions de solidaritat amb el seu poble i amb la guerrilla (com a començaments de l'any passat) sense rentar-nos les mans tot dient: "total és igual; després continuaran l'exèrcit i l'estat!". Possiblement si ens hi trobéssim ja tindríem un fusell a la mà. I si no fos així, no seria pas problema de principis (d'un purisme impossible) sinó de valor.

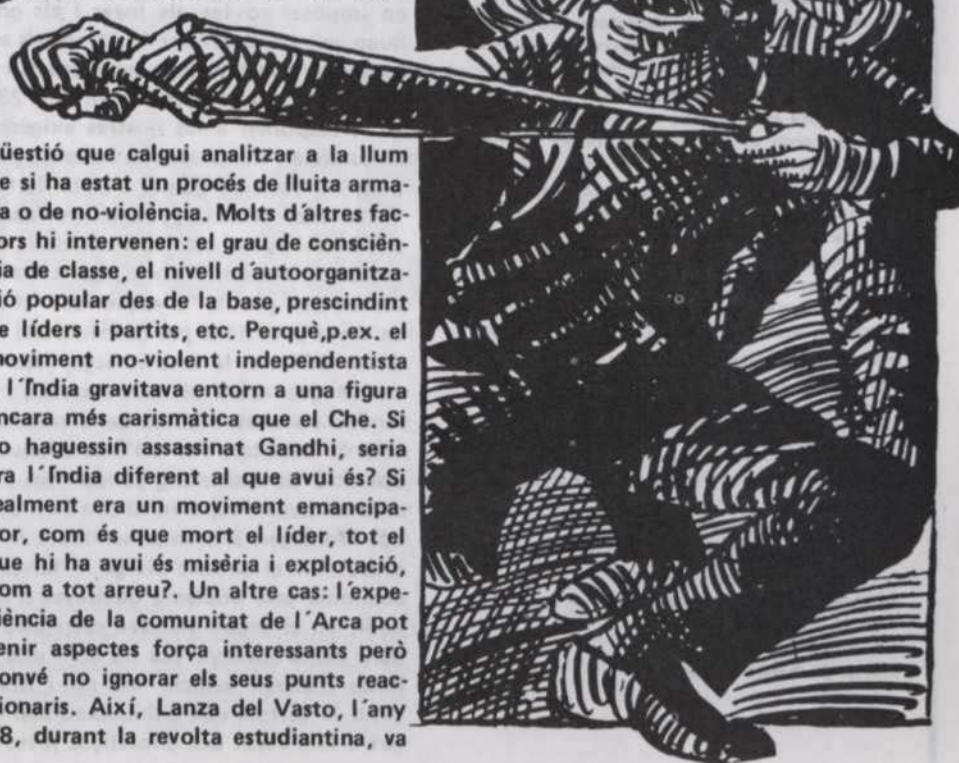
No disposem aquí d'espai (ni tampoc la veritat de ganes, d'escriure llargament d'un tema que avui per avui és per a nosaltres secundari. No ens entaforem en discussions bizantines de saber si és millor un mètode o l'altre, si realment existeix una línia divisòria entre ambdós. En aquest sentit són els no-violents els que separen frontalment conceptes que van aparellats: pau/guerra, violència/no-violència...Que no és potser violèn-

cia una vaga de fam, un article acusador i sarcàstic, l'ocupació de finques o la vaga general, com Cisco mateix reconeix? Llavors, en funció de què accepta unes violències i en rebutja unes altres? Com les ordena? Què és més violència, l'opressió d'un poble o la mort d'un tirà?

D'altra banda resulta significatiu que quan entra en la realitat concreta, i ho fa en el cas de l'Amèrica Llatina, reconegui la lògica i la legitimitat de l'ús de la violència per part del poble. Tant se val que després afirmi: "l'important és saber i tenir plena consciència que veure's obligat a fer ús de la violència és part de la mateixa misèria que ens oprimeix". Perquè aquest reconeixement no serveix de res. En aquests instants els salvadorencs en poden tirar un tros a l'olla, de les seves màximes! Tots sabem els riscos que comporta, efectivament ens preocupa la possibilitat de perpetuar exèrcits, estats, dominacions....Però com reconeix ell: "de vegades la violència és l'únic que pot preservar-nos de la destrucció física". Aleshores, en què quedem? Adoptar postures puristes és molt fàcil...mentre un no s'hagi d'enfrontar amb la realitat.

En definitiva, nosaltres no adoptem una posició de suport incondicional a processos de lluita armada o no-violenta. Cada situació, cada context és un món diferent. No val copiar esquemes. De totes formes el problema de la perpetuació de relacions de dominació i explotació després d'un presumpte moviment revolucionari no és una

fer unes declaracions periodístiques on criticava la revolta. I guaitem exemples en d'altres sentits. La immensa majoria de moviments armats han deixat pas, un cop en el poder, a exèrcits, però les milícies anarquistes en la guerra i la revolució espanyoles varen demostrar que tampoc era inevitable, que la idea de defensa sense exèrcits era viable. Les coses no són llavors o tot blanques o tot negres. Per què aleshores tancar-nos en fanatismes, en concepcions que són pura ideologia en el mal sentit del mot?

qüestió que calgui analitzar a la llum de si ha estat un procés de lluita armada o de no-violència. Molts d'altres factors hi intervenen: el grau de consciència de classe, el nivell d'autoorganització popular des de la base, prescindint de líders i partits, etc. Perquè, p.ex., el moviment no-violent independentista a l'Índia gravitava entorn a una figura encara més carismàtica que el Che. Si no haguessin assassinat Gandhi, seria ara l'Índia diferent al que avui és? Si realment era un moviment emancipador, com és que mort el líder, tot el que hi ha avui és misèria i explotació, com a tot arreu?. Un altre cas: l'experiència de la comunitat de l'Arca pot tenir aspectes força interessants però convé no ignorar els seus punts reaccionaris. Així, Lanza del Vasto, l'any 68, durant la revolta estudiantina, va

LLIBERTAT INDEPENDENTISTES

La mort l'any 1977 de l'industrial Bultó, ha donat lloc per part de la policia a una constant persecució de militants independentistes catalans. Nosaltres, Abel Rebollo, Antoni Massaguer, Ferran Jabardo, Dolors Xavier Barberà, que portem 14 mesos de presó, som el tercer grup de persones acusades del mateix fet.

Al juny del 1977, la policia deté a Carles Sastre, Alvar Valls, Montserrat Tarrago i Josep Lluís Pérez, i els acusa de ser els autors materials, i posteriorment de la seva sortida de la presó, s'els va retirar l'amnistia, quan aquesta era aplicada als lluitadors bascos per idèntics motius.

Arrel de les detencions l'any 1979 de l'ex-president del Front Nacional de Catalunya, Jaume Martínez i Vendrell i d'en Lluís Montserrat i Sangrà, el govern espanyol demana l'extradició a l'estat francès del pintor català, Manuel Vinsà per la seva directa relació amb els fets, i aquesta és denegada pel tribunal de París per manca de proves. Així mateix es produeix l'intent de desprestigi del que fou president del Consell Nacional Català, Josep Maria Batista i Roca. Jaume Martínez acusat de ser el màxim dirigent de l'Exèrcit Popular Català i inductor dels fets és jutjat junt amb Lluís Montserrat, acusat també per la seva participació directe en aquell fet. Essent ambdós absolts pel tribunal especial de l'audiència nacional.

No creiem que verament s'intenti esclarir aquest fet, i som conscients que és l'excusa per reprimir continuadament a una alternativa ideològica que pot significar la ruptura de l'estructura actual de poder, i la total llibertat per les persones i pels pobles. Es dins d'aquest índex d'augment de la repressió que cal enmarcar les darreres detencions de 20 independentistes, la majoria d'ells membres de Comitès de Solidaritat amb els Patriotes Catalans, i de Partits Nacionals dels Països Catalans, per impedir mobilitzacions davant dels propers judicis de gener. Cal denunciar aquestes detencions i l'acció feixista de les forces d'ocupació, amb segrestaments domiciliaris de familiars de detinguts i la cruel agressió infrigida a una nena de 12 anys, que va ser tancada als calabossos de Via Laietana durant tota una nit. És evident que l'estat espanyol amb el suport dels poders fàctics està creant una psicosis de por i terror per aconseguir una desmobilització total del poble treballador, i així consolidar uns interessos de classe capitalista, mitjançant mètodes feixistes.

El proper 12 de gener l'Audiència Nacional ens vol jutjar a Madrid a tots cinc i per tercera vegada acusats altre cop d'ésser els autors materials dels fets. Considerem que la nostra situació de presoners és il·legal en tant que estem amnistiats i que aquest judici és un ponent més de que aquesta democràcia és una farsa, que consolida la continuació del franquisme i el colonialisme de l'Estat espanyol.

**VISCA LA TERRA!
AMNISTIA TOTAL!**

Abel Rebollo i Clemente
Antoni Massaguer i Mas
Ferran Jabardo i Garcia
Xavier Barberà i Chanarro.

SALO DE LA INFANCIA

Militars i policies no desaprofiten ni una ocasió per a cantar-nos les seves pròpies lloances. El Saló de la Infància d'aquest any n'ha estat un bon exemple. Trinxeres i cotxes patrulla, porres i metralladores, cascos i gorres competien en la venda d'uns productes i d'una ideologia perfectament iguals. Repressió, guerres, defensa de l'explotació i la misèria, cops d'estat, feixisme, masclisme.... heus ací les seves mercaderies.

I és que es veu que no en tenen prou en imposar-nos-les als joves i als grans quan se'ns enduen per 13 mesos als seus camps de concentració, quan ens fan patir a cada minut la por a un nou 23-F, quan responen a les nostres exigències de justícia i llibertat amb bales de goma (i de no tant de goma) i pots de fum. Volen anar més lluny, els valors "patriòtics" han de ser inculcats des de la més tendra infantesa. I així, jugant amb el suport dels partits "d'esquerres" (el dels de dreta ja es dona per descomptat) pretenen millorar la seva imatge, fent-nos creure que estan al nostre servei, i entendre els seus models de conducta a tota la societat. Per a l'èxit d'aquesta operació de marketing pensen fins i tot amb els nens. Preparen futura carn de canó. Moldegen submisos servidors al seu ordre. En el primer viatge la tanqueta acollonia una població qualsevol d'Euskadi, en el segon viatjava carregada de nens per a ensenyar-los les mil i una delícies d'aquell vehicle tan rar i bonic. Amb la pistola que exhibeixen han caigut o han caçat des d'infeliços joves ro-

ba-cotxes a manifestants i "terroristes". Ara, descarregada, un nen juga amb ell i creu matar-los a tots.

Jo dic si jugar a cops d'estat, a enfrontar els pobles en guerres, o a robar-li els diners construint armes atòmiques no són altra cosa que perversitats, inculcar i justificar aquestes actituds cau de ple en un greu delictes tipificat per ells mateixos. L'anomenen "perversió de menors".

REPRESSIO A MOLLERUSA

Davant dels fets ocorreguts la darrera setmana motivats per la crema d'una bandera espanyola i que sembla que tindran com a conseqüència l'expulsió d'un dels nostres companys, volem expressar que:

1) No era necessari que això trascendís fora del Centre ni que se li donés un tractament "extraordinari" que justificués la pèrdua de tot un dia de classes en plena temporada d'exàmens.

2) Ens sembla, francament poc democràtica la manera de procedir del nostre director, sotmetent-nos individualment a una sèrie d'alumnes a un interrogatori a porta tancada junt amb altres professors, en lloc de plantejar una assemblea conjunta de tot el Centre, on ell hauria pogut informar d'una manera més clara i oberta fent pública la seva decisió al respecte - cosa que ni tan sols ens va comunicar al cap del dia tal com ell mateix havia promès -, i als alumnes se'ns hauria fet efectiva la possibilitat de donar-hi una resposta més col·lectiva (estem convençuts, però, que no era precisament aquesta la voluntat del nostre director).

3) "Legal" o "il·legal" era perfectament previsible aquest succés, justament en una escola en la qual l'ensenyament és impartit en la seva pràctica totalitat en castellà, arribant inclús en algunes ocasions a no ser respectada la llengua catalana ni tan sols en la seva manifestació parlada (tenim constància d'un professor que així ho disposa a les seves classes); una escola que a més es guia per uns "cànons" pedagògics més basats en la repressió que en la mateixa educació (sistema de punts, amonestacions, etc...) i que no permet ni el més mínim accés de l'alumnat a la gestió del Centre.

Es per tant, perfectament explicable que amb una relativa freqüència s'exterioritzin conflictes interiors que no troben una canalització adequada en la "normativa" vigent del Centre, al ser

aquesta de per sí prou limitada.

4) Som plenament conscients del perill que comporta pel nostre company el que es recorri a la via judicial, sent víctima d'uns fets que haurien pogut passar perfectament inadvertits i des d'ara ja, li expressem la nostra solidaritat i ens comprometem perquè en cas de que prosperi qualsevol de les dues possibles decisions del director (l'expulsió temporal o definitiva i/o el tràns dels fets per via judicial) fer extensiva aquesta carta a tots els mitjans de comunicació al nostre abast (premsa, ràdios, partits, etc...) i denunciar la falta de democràcia de la que fa permanent ostentació aquest Centre.

Tal com ja havíem previst en aquesta carta; avui, 22-12-81, denunciem que al nostre company no tan sols li ha estat ordenada l'expulsió del Centre en votació de Claustre sense representació de l'alumnat, sinó que a més després de ser denunciat a "Interior" ha estat incomunicat durant una setmana a la presó de Lleida. Actualment disfruta d'una llibertat provisional que ha pagat amb una fiança de 20.000 ptes. en espera de judici, en el qual se li demana una sentència inicial de 3 mesos de presó o el pagament d'una fiança de 500.000 ptes.

LLIBERTAT SENSE CARRECS PEL NOSTRE COMPANYY!!

READMISSIO IMMEDIATA A LA GRANJA-ESCOLA !!
EDUCACIO SI, REPRESSIO NO !!

.....
Alumnes de la Granja-Escola de Mo-
llerusa.

JA ENS COMENÇEM A COORDINAR

El passat dissabte 16 de gener ens trobàvem al Casal de la Pau uns quants grups antimilitaristes del Principat, concretament el Grup Anitimilitarista de l'INB Sants- Les Corts, l'Ateneu de Mataró, el MOC de Barcelona, el MOC de Lleida, la CNT d'ensenyament. el

Grup Ecologista de Girona, el GAMBA, així com gent a títol individual. En primer lloc cal dir que no hi érem tots, grups antimilitaristes de València, Tàrrrega i d'altres llocs també estan interessats en mantenir una coordinació estable i llançar endavant campanyes.

El resultat de la reunió fou que comença una campanya anti-mili, amb l'edició d'un cartell comú i un treball de difusió (a través de xerrades, octavetes, exposicions, recollides de signatures contra la mili.....).

Per altra banda es va veure clar fer una convocatòria per a tractar el contingut d'una campanya contra els pressupostos militars (lligant-lo amb l'entrada a l'OTAN, contra el programa FACA i proposant el boicot a la declaració de renda). Per a tractar detingudament com voler fer aquesta campanya es va quedar de reunir-nos tots els interessats el proper dissabte dia 6 de febrer a les 5 de la tarda al Casal de la Pau, c/Bruc, 26 2on, (tf:3014939).

Per altra banda els propers dies 30 i 31 de gener se celebrarà a Madrid una reunió a nivell estatal de grups antimilitaristes.

Si tot això funciona, potser ja podrem començar a parlar de Moviment ANTImilitarista. Anim i endavant!

indolencia

Publicación bimestral C/ Rech Comtal, 18 BARCELONA-3-

SUMARIO NUM.0

Crisis de los político, crisis de legitimidad.- ¿Revolución o...? Consideraciones sobre el problema de la transformación social.- La cara blanda del Estado.- Para qué sirve un ejército de la OTAN.- Transporte de mercancías y lucha portuaria.- Euskadi: entrevista con "Beltza".- La utopía europea de la prensa española.

Y además artículos sobre el neqkey-

nesianismo, la crisis del movimiento ecologista, los mass-media, la situación de las cárceles, las teorías de Toni Negrí, Jean Baudrillard y Rudolf Bahro, la nueva derecha cultural española, la violenta reestructuración capitalista en el Vallés Occidental,.....

SUMARIO NUM.1

La cuestión de la guerra.- Polonia, con informaciones de primera mano.- Oriente Medio y el poder económico de la OLP.- Informática y control social.-

Gangsterismo y capitalismo.- Michel Foucault: porqué la cárcel.- Delincuencia y marginación en la periferia de las grandes ciudades.- Tiempo y revolución.- Reggae y Rebelión.....

Y reseñas de libros, opiniones e informaciones varias, elogios de la gripe, feroces críticas a la ética del trabajo y, desde el num.1 cuadernillos coleccionables y encuadernables, DINAMITA! la apasionante hitoria novelada de la violencia de clases en América.

si vis pacem
para bellum

si vis pacem
para bellum

si vis pacem
para bellum

si vis pacem
para bellum

si vis pacem
para bellum

si vis pacem
para bellum

si vis pacem
para bellum

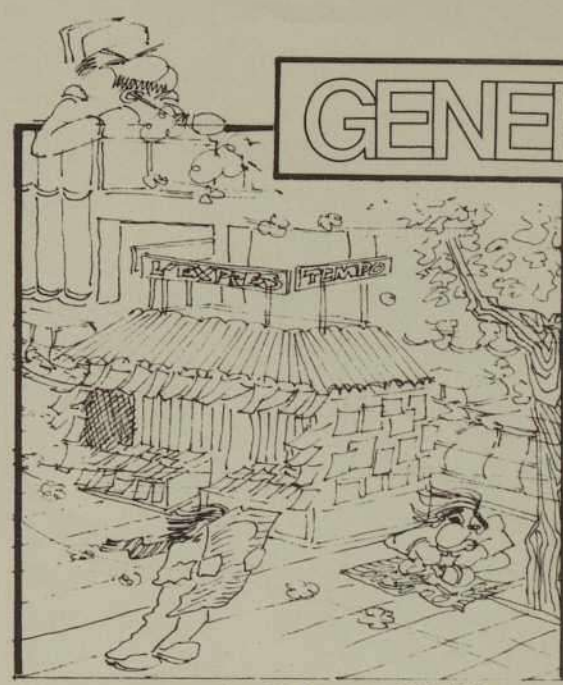
si vis pacem
para bellum

FONDAZIONE

la puça i el GENERAL

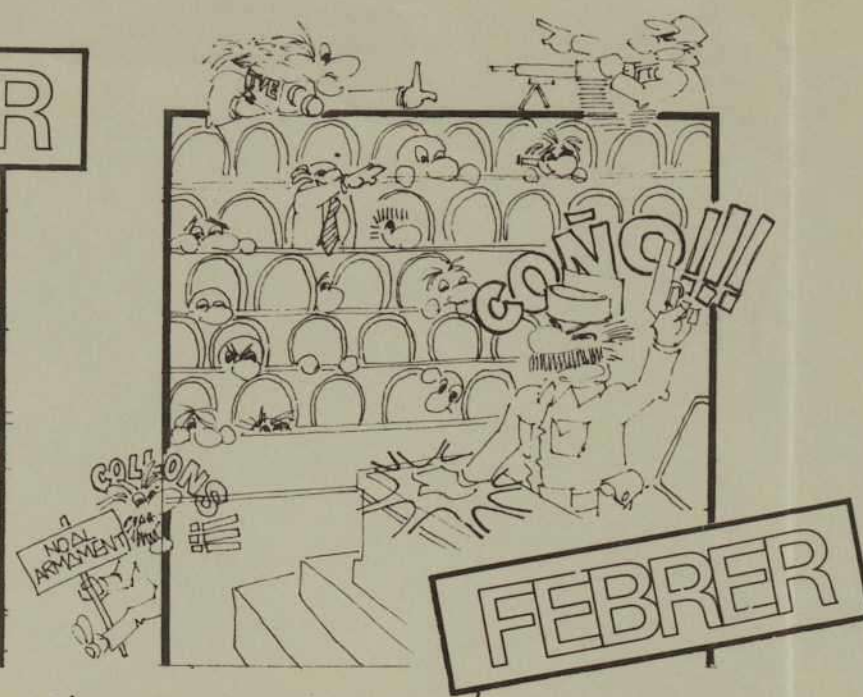

L'AUCA DEL 81

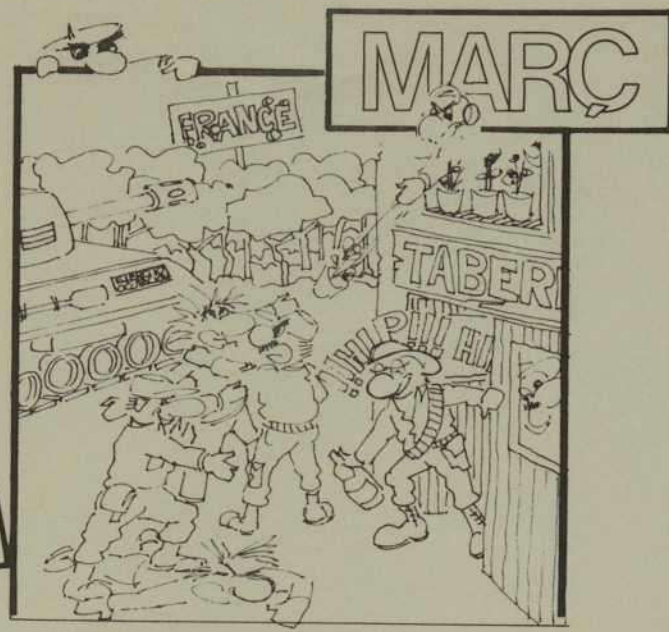
GENER

UN DIA FRED DE GENER
L'ANY 81 COMENÇAVA
POCA GENT S'IMAGINAVA
QUE HI HAURIA TANT MERDER!

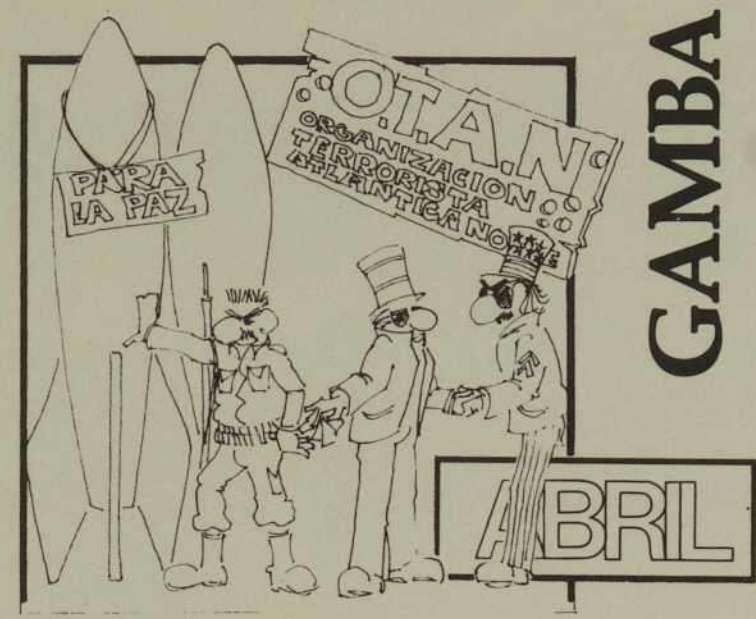
FEBRER

SI LA TELE NO ENS ENGANYA / PASSA UN FET ACOLLONANT
TEJERO CRIDANT "VIVA ESPAÑA" ENTRA AL CONGRÉS DISPARANT.

MARÇ

DE RESULTES D'AQUELL COP
SEGONS ELS POLÍTICS, FRUSTRAT,
EUSKADI ÉS "OCUPAT",
VOLEU DIR QUE NO HAN GUANYAT?

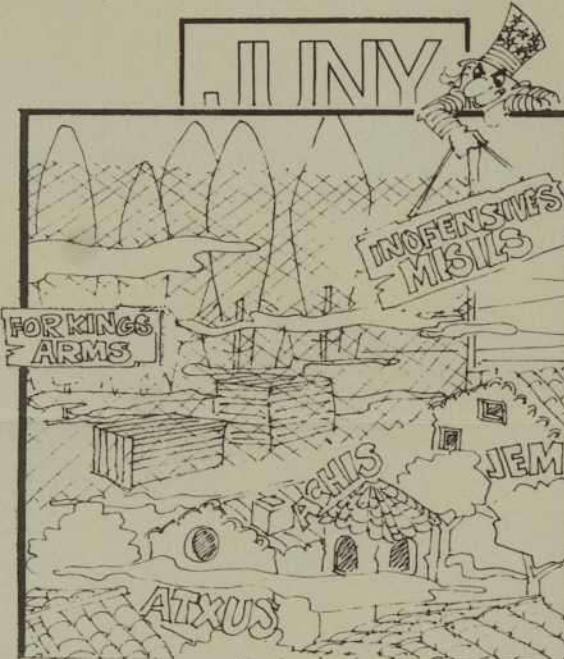
ABRIL

UN 4 D'ABRIL VA SER
QUAN L'OTAN ES VA FUNDAR,
ARA EL GOVERN VOL FORÇAR
QUE HI ENTREM NOSALTRES TAMBÉ!

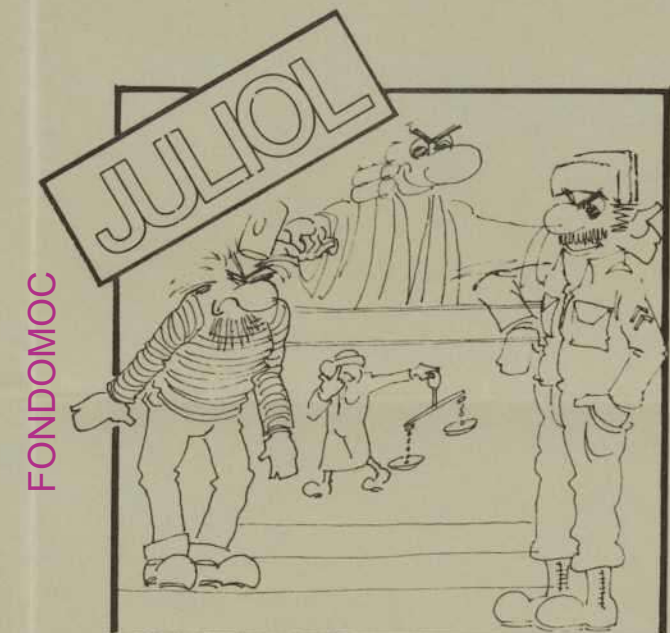
MAIG

LA SETMANA DE "FUERZAS ARMADAS"
ES FA A LA CIUTAT COMTAL,
POC ABANS ALTRES "MACARRAS"
ASSALTEN EL BANC CENTRAL.

JUNY

ATÍPICA PULMONIA
QUE A TORREJON COMENÇA
COBRA VIDES CADA DIA
ANEU A SABER D'ON VINRÀ...

JULIOL

LA LLEI ANITERRORISTA / NO FA RES ALS MILITARS
YNESTRILLAS ÉS COLPISTA / I JA ESTAVA IMMUNITZAT

AGOST

APROFITANT QUE NO FA FRED / MANIFESTACIONS A TORT I A DRET
A EUROPA ELS ANTIMILITARISTES / I A EUSKADI ELS ECOLOGISTES

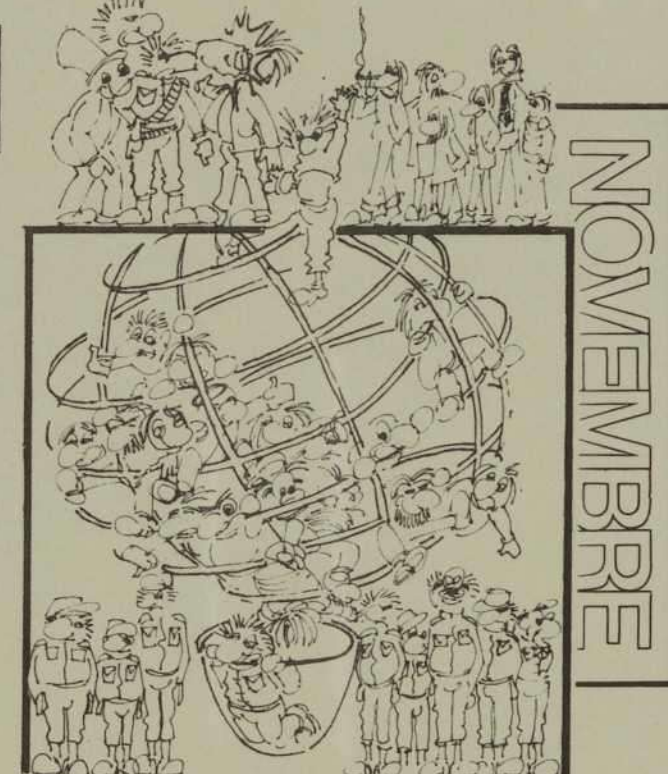
SETEMBRE

MENTRESTANT AL SALVADOR
UNA JUNTA MILITAR
CONTINUA SEMBRANT TERROR
I NEGANT LA LLIBERTAT.

OCTUBRE

L'ENTRADA A L'OTAN ÉS CONSUMADA
HO HA DECIDIT EL PARLAMENT
I COM A RESPOSTA CONTUNDENT
ORGANITZEM UNA APAGADA.

NOVEMBRE

EL SORTEIG DE QUITOS ESTÀ / I A LA MILI SE'LS ENVIÀ
ALLÍ SE'LS INCULCARÀ / OBEDIÈNCIA I JERARQUIA

DESEMBRE

DE NOU AMB SANG AL CARRER
L'AUCA DE L'ANY ÉS ACABADA
POLÒNIA HA REBUT TAMBÉ
DELS MILITARS GARROTADA.

GAMBA

C/ Bruc 26, 2°

Barcelona 10

Dipòsit legal: B. 38298-79

fins l'any que ve!! si déu vol...

la puça i el GENERAL

nr 25 / Febrer-Març -82/ 150 ptes

Revista Antimilitarista

No volem caserna a Manresa; la comarca del Bages en peu de guerra perquè no li endossin una caserna, potser en un futur base de l'Otan...

Dossier: la (in)justicia militar amb articles sobre la Jurisdicció Militar, els bàrbars càstigs de la mili, la Jurisdicció policial i amb notes sobre la situació dels empresonats militarment, les penes per "injurias al ejército", etc.

La lluita anti-mili a Euskadi on s'explica l'experiència d'uns 400 joves que es van negar col·lectivament a no anar al "servei".

Política Reagan i situació internacional: en què es diferencien les doctrines militars i polítiques aplicades per Reagan a les anteriors, què implica això per a les lluites antiimperialistes d'arreu del món?

Pel desarmament nuclear europeu, novament els membres de la Fundació Bertrand Russell ens expliquen les seves propostes per aconseguir el desarmament nuclear europeu.

Núm. 0. — Expropiacions militars? No, gràcies. — Autoritarisme i militarisme. — Ecologisme i antimilitarisme: una plataforma de convergència. — Centrals nuclears i proliferació nuclear. — etc. EXHAURIT.

Núm. 1. — OTAN i repressió. — MELIC: La lluita antimilitarista a l'Estat Espanyol. — Contra la joguina bèlica. — Sobre militarisme. — etc. EXHAURIT.

Núm. 2. — Militarisme (I). — MELIC: sobre bases nord-americanes: lanquis foteu el camp! — La CIA i les bases. — L'exèrcit serf de la burgesia. — etc. EXHAURIT.

Núm. 3. — Militarisme (II). — MELIC: Estat espanyol, estat gendarme? Sobre política exterior espanyola. — Poder estatal i llibertat d'expressió. EXHAURIT.

Núm. 4. — Militarisme (III). — MELIC: OTAN: Euskadi davant l'OTAN. — Projecte OTAS. — L'OTAN i els missils. — L'URSS i l'Afganistan. — etc.

Núm. 5. — Comentaris a la llei de Defensa (I). — MELIC: Objecció de Consciència: entrevista a diferents grups. — L'OTAN i els missils (i II). — etc.

Núm. 6. — El cas del militarisme soviètic. — La Marxa anti-OTAN. — Els caballeros legionarios cap a Ronda. — Marxisme i no-violència (II). — etc.

Núm. 7. — MELIC: Jurisdicció militar: Sobre la jurisdicció militar. — Cas: Objectors a Bilbao. — Armes atòmiques a Mallorca. — La V Marxa antimilitarista. — etc.

Núm. 8. — Un malson i una amenaça constant: les Bàrdenas. — Defensem-nos de la Llei de Defensa (II). — La trilateral a debat (GANVA). — La funció de la policia o sobre la repressió sense entrebancs. — etc.

Núms. 9 i 10. — Extra d'estiu. — MILITARISME. — Debat sobre militarisme. — La indústria d'armament. — La militarització de la dona. — La guerra geogràfica. — Cap a una defensa popular no-violenta. — Militarisme i subdesenvolupament. — Dinàmica de l'armament i el desarmament. — etc.

Núm. 11. — Entrevista: Ser antimilitarista a Euskadi. — Reportatge gràfic de la Marxa anti-OTAN. — Lluita armada o acció directa No-violenta? — etc.

Núm. 12. — MELIC: Cas Scala. Entrevista amb les mares dels acusats. — Llei antiterrorista? Natural! — L'objecció política, una altra forma d'objecció. — etc.

Núm. 13. — MELIC: Educació i militarisme: Per una pedagogia no-violenta. — A Canàries militaritzen els nens. — Llança del Vasto. — CSCE història d'un fracàs (i II). — etc.

Núm. 14. — MELIC: Objecció: Què en pensem de la llei (MOC de Vic, COP, Alex Tera, Sta. Rosalia). — Entrevista amb el GOB. — Què passa al Salvador (Entrevista). — etc.

Núm. 15. — Galiza, el portaavions de l'OTAN. — Recull d'activitats antimilitaristes. — Cop d'Estat: crònica d'un recluta despistat. — Què fou l'U.D.S. — etc.

Núm. 16. — Turquia i l'OTAN. — MELIC: Dona i exèrcit: A les armes ciutadanes el pro i el contra. — Resposta feminista a la progressiva militarització de la dona. — Document: L'exèrcit a Euskadi, etc.

Núm. 17. — Document: els EUA i la repressió al Salvador. — MELIC: Moviment obrer i antimilitarisme: Entrevista amb el SLMM. — Classe obrera i antimilitarisme. — Servei Civil i Insubmissió. — etc.

Núm. 18. — Crítica de l'antimilitarisme. — La mili 15 mesos de perdre el temps. — MELIC: L'Estat i la violència. — Atyphical Pneumony. — etc.

Núms. 19-20. — Extra d'estiu. — L'EXERCIT ESPANYOL. — La ideologia política de les FAS. — Entrevistes: Otero, U.D.S. — L'exèrcit i la doctrina de la Seguretat Nacional. — Sobre la mili. — Les lluites antimilitaristes aquí i avui. — Política exterior militar espanyola. — L'exèrcit en el franquisme i el postfranquisme. — «El joc del Tanoca». — etc.

Núm. 21. — Conseqüències de la intervenció militar: una crítica de les opinions al respecte. — Les F.A.S. a Euskadi. — Debat GANVA — Jornades internacionals contra l'emoniz. — La Conversió. — etc.

Núm. 22. — Treball, família, Pàtria. — MELIC: Pobles en lluita: Iran. — Irlanda del Nord, empresonada. — L'Amèrica Llatina contra l'imperialisme. — El conflicte Arab-Israelià. — Polònia — etc.

Núm. 23. — La lluita anti-OTAN a Canàries. — MELIC: Mili, reforma o abolicció. — Quin antimilitarisme, quin su-

port als soldats? — Taula rodona sobre el Servei Militar. — Controlar o ésser controlat, aquesta és la qüestió. — Marxa Cap al Pentàgon.

Adhesius

- Ni Otan ni Bases
- Desarmament Ara!
- Objecció Política
- Mili No!
- Fem fora els lanquis!

Posters

- C.O.P.
- La Puça i el General

Llibres

- «Abajo los Muros de los Cuarteles». Jordi Garcia i Quico Porret. Ed. Hacer.

COMANDA DE MATERIAL I NÚMEROS ENDARRERITS

Us agrairia que m'enviessiu

Total ptes.

Envieu-ho a

Adreça

Població

FORMA DE PAGAMENT

- Gir postal a nom de Jordi Garcia i Jané. Virgili, 97, 1er. 1a. BARCELONA-30
- Ingress al compte 563-78 de l'agència 329 de la Caixa de Pensions per a la Vellesa i d'Estalvis a nom de Marta Ballester
- Taló al portador per correu al Casal de la Pau. Bruc, 26 2on. BARCELONA-10

TARIFES

NÚMEROS ENDARRERITS

- Dels números 0 al 8: 50 ptes. c/u.
- Extra militarisme, números 9-10: 125 pessetes
- Dels números 11 al 16: 75 ptes. c/u.
- Dels núms. 17 al 23: 100 ptes. c/u.
- Extra exèrcit espanyol, números 19-20: 150 ptes
- Tota la colecció (amb fotocòpia dels exhaurits): 1.500 ptes.

MATERIAL

- Dossier OTAN: 100 ptes.
- Dossier Objecció Política: 75 ptes.
- Adhesius: 10 ptes.
- Posters: 50 ptes.
- Llibre «Abajo los muros de los cuarteles». 400 ptes.

EDITORIAL

SUMARI

-Crònica del mes: No ploreu més per Polònia.....	4
-L'Estat lladre.....	6
-No-violència i feminisme.....	9
-No volem caserna a Manresa	10
-MELIC: JURISDICCIO MILITAR	
-Introducció.....	13
-Sobre la jurisdicció militar....	14
-De la garjola i els seus voltants.....	16
-Jurisdicció policial.....	22
-PAREM ASCO.....	26
-PEL DESARMAMENT NUCLEAR EUROPEU.....	27
-II PART CRITICA O.C. ANTIMILITARISTA.....	29
-LA LLUITA ANTI-MILITAR A EUSKADI.....	33
-POLITICA REAGAN.....	34
-EL GENERAL CONTRA LA PUCA.....	37
-BREUS.....	39

GAMBA (Grup Antimilitarista de Barcelona)

Bruc, 26, 2.^{on} — Barcelona-10

Imprès a Catalunya:
Copisteria Xaloc
Concepció Arenal, 261 - Barcelona

Dipòsit legal: B. 38298-79

Estem essent testimonis de dues proves prou clares que il·lustren intensament quin és el paper que juguen els exèrcits a tot arreu: la songonosa defensa d'uns interessos que no són els del poble, a Polònia i El Salvador. En ambdós països l'aparell militar s'ha convertit en el principal i més terrible enemic de les classes populars, cruel ironia si ens adonem que som nosaltres als qui se'ns obliga a formar part de l'exèrcit que després ens massacrà si convé a l'Estat per allò de "matenir l'ordre". Ara mateix a les jungles i als camps centro-americans, els camperols i tota la societat civil en general, està essent pressa de cacera de la Junta —diuen que democristiana— sostinguda per l'administració Reagan, com en els millors temps de la barbàrie imperialista. Més a la vora, a l'Est europeu els treballadors polonesos són també reprimits, controlats i perseguits pels mateixos soldats que potser fa uns mesos haguessin estat víctimes ells mateixos del pes dels tancs.

Pensem que tothom coneix a què obeeix això, quines són les veritables raons que es troben darrera d'aquests conflictes, dels cops militars. Evidentment que no sols corresponen a la voluntat de tal o tal militar. Hi ha d'altres circumstàncies més profundes que promouen i s'encarreguen de mantenir aquests sistemes socials. Per un cantó ens trobem davant l'imperialisme ianqui, enfortit pel govern Reagan, que envia sense cap mena de vergonya una bona quantitat d'armament, de dòlars i "d'experts en assumptes militars" (llegiu assassins) a l'exèrcit salvadorenc, donant fins i tot facilitats perquè oficials i suboficials aprenguin mètodes antiguerillers a les acadèmies dels EUA, sota l'excusa de "salvaguardar la pau a la zona, la seguretat del canal de Panamà i els interessos nacionals dels EUA". Amb tot el cinisme del món, mentre assassinen a diari el poble salvadorenc, s'espanten quan unes pedres toquen accidentalment el cotxe blindat en què viatja un dels principals membres del govern Reagan, George Bush, ex-cap, per cert de la CIA i que ens podria explicar moltes coses sobre els seus mètodes per a desestabilitzar Xile i Portugal. En fi, tenen la consciència tan negra que qualsevol cosa els sembla que està dirigida a acabar amb ells.

D'altra banda el govern polonès, comandat pel militar Jaruzelski, pressionat per la URSS, que ha tret les tropes al carrer per a reprimir a tort i a dret el moviment obrer i sindical, que amenaçava la pertinença d'aquell país al bloc "socialista".

Les gents de El Salvador i de Polònia pateixen les més dures tortures i humiliacions moltes vegades a mans dels seus soldats. Qui se'n recorda a aquestes altures que teòricament l'exèrcit està —diuen— per a prevenir qualsevol atac extern!

Queda patent que som esclaus de l'Estat i no l'Estat el nostre servidor com ens volen fer creure. Polònia i El Salvador en són les dues últimes sagnants demostracions.

LA PUÇA I EL GENERAL

CRÒNICA DEL MES

NO PLOREU MÉS

Quin no ho intuïa? Qui no s'ho veia venir? Quan seguïem amb continuat interès el procés polític inèdit emprat pels treballadors polonesos, arran de les vagues de l'agost de l'agost del 80, tots temíem el pitjor. Qui més qui meys s'ho veia venir. Però el pitjor, malgrat tot, no és que un estat totalitari es resisteixi a un procés de democratització i canvi social, tot utilitzant l'exèrcit com a cos de xoc. El pitjor no és això, i ho sabíem. Sabíem que la dreta reaccionària occidental i l'administració Reagan al davant, estaven ansiosos esperant que Polònia fos envaïda per l'URSS i així iniciar una gran campanya contra el "perill soviètic". Els dirigents del Kremlin, aquest cop, han assolit ser molt més fins que mai i sense embrutar-se les mans com a Praga el 68 o a Kabul el 79, aconseguir el mateix. Tant se val; la gent que remena les cireres a aquesta banda del teló d'acer feia temps que havia decidit fer seva la causa de Solidarnosc i els treballadors polonesos, en realitat tan allunyada de les seves raons. I el pitjor, doncs, és que el tema els ha anat que ni d'encàrrec per ensabonar durant dies i dies els mitjans de comunicació europeus amb declaracions, amenaces, sancions i fins i tot shows televisius molt del gust dels ianquis. Tot això, en solidaritat amb el poble polonès (pel que es veu a Polònia sí hi ha poble, a el Salvador tan sols hi ha elements subversius). Perquè pels EUA suposa una manera ideal de desviar l'atenció de la població occidental de les situacions insostenibles de Centreamèrica i el Con Sud, de la santa creuada imperialista que Reagan decidí emprendre en ocupar el seu tron de la Casa Blanca i neta de tot pecat. Perquè del que es tracta és d'oferir cada cop més aguditzada la divisió del món en dos blocs i estendre allò de "qui no està amb nosaltres està amb l'enemic". Tota l'esquerra europea s'ha vist obligada a seguir el joc per tal de no veure's acusada de prosovietisme. En fi, qui no ho intuïa? No hi ha lloc pels qui no estem ni amb els uns ni amb els altres. Senzillament som els bojos i il·lunàtics de sempre.

TAULER EUROPEU, ESCACS PERILLOSO.

Dins de pocs dies s'iniciarà una altra ronda de sessions de la Conferència de Seguretat i Cooperació Europees a Madrid. Ja fa més d'un any i mig que dura. "De que parlen?" -es pregunta la gent. "Com s'ho fan per discutir mesos i mesos sense posar-se d'acord en res?" Molt senzill: no s'escolten. S'acusen uns als altres, s'amenacen, ajornen les xerrades, les reconvoquen, però, en realitat mai s'escolten uns als altres. Aquest cop la Conferència sembla amenaçada de mort pels mateixos fets de Polònia i la polarització dels dos blocs. Tan sols quatre optimistes creien que de Madrid en sortiria quel·lo de positiu. La gent del carrer, encara que sigui per intuïció, sap que no en surt mai res de bon de reunions com aquesta. Fins i tot intueix que es una trobada de segona categoria perquè el plat fort, allà on realment es discuteixen les coses succeeix a Ginebra. Allí els dos grans senyors de la guerra, Haig i Gromiko, juguen a escacs amb un tauler en forma d'Europa i amb fitxes que fan més cara de missils que no pas de cavalls o àlfils. També se sap que la partida acabarà en taules, amb abraçada i petó dels jugadors, "sota l'aplaudiment dels europeus".

Els 8000 manifestants europeus que reberen Haig i Gromiko a Ginebra el passat dia 24 de gener, entre els quals bastants catalans, són un petit reflexe de que, malgrat diguin, no tots aplaudim les seves jugades magistrals ni veurem cap mesura positiva en els seus acords.

QUI SALVARA EL SALVADOR?

A El Salvador, mentrestant, els EUA no saben com fer-s'ho per eliminar d'un cop i per sempre la guerrilla popular. Davant l'anunci d'una nova ofensiva, la revifalla revolucionària "preocupa" els responsables de Washington.

Les ridícules afirmacions sobre "millora dels drets humans" al petit país centreamericà no han convençut ningú. Al capdavant, tampoc és una qües-

tió de drets humans, sinó d'opressió d'un poble per una oligarquia des dels EUA. Malgrat els milers d'assessors ianquis i l'armament sofisticat subministrat a l'exèrcit de la Junta Militar es, probable que si la situació evoluciona favorablement per a la guerrilla, els EUA es decideixin a enviar-hi els seus propis soldats. Si és així, la situació internacional s'agreuja. Perquè, quans dels qui ara critiquem Jaruzelski i l'URSS, ho faran llavors amb Duarte i Reagan?. Mentrestant, les matances diàries continuen a El Salvador. Potser sí que al final l'eslogan de l'exèrcit salvadorenc, aquell de "si seguim el riu (la població), es moriran els peixos (els guerrillers)", es convertirà en una trista i insalvable realitat.

ENCARA HI HA CATEGORIES

Vuitanta-vuit anys de presó fou la sentència dictada el passat dia 12 de gener contra cinc nacionalistes catalans acusats de l'assassinat de l'industrial Bultó l'any 77. No solament es tracta del tercer cop que s'acusa a uns ciutadans del mateix fet (juliol del 77, març del 79 i octubre del 80, en total 19 persones), no solament aquestes acusacions es basen en declaracions extretes sota tortura (tal com els mateixos acusats denunciaren a la comissió de Drets Humans del Parlament català) sinó que a més, es desestimà la petició d'una gran majoria de catalans que el judici fos a Barcelona i no a Madrid.

Cinc lluitadors, cinc companys més en el camí pel nostre alliberament nacional i social es pudreixen ara a la presó. I ja són més de 600 els presos polítics tancats en condicions miserables a les diferents presons espanyoles.

Fixeu-vos: vuitanta vuit anys de presó pel "suposat" assassinat d'un home i dos anys per provocar una massacre de 215 morts i 67 ferits al campament Els Alfacs. Vet aquí una mostra de què be que ho fa la justícia espanyola.

Aquesta és la sentència dictada contra els inculpatos en la catàstrofe produïda l'11 de juliol del 1978. A més, quatre persones han quedat absoltes, entre elles els directius de l'empresa Cisternas Reunidas SA, propietària del

PER POLÒNIA

CRÒNICA DEL MES

camió cisterna que explotà. La condemna a un any de presó al director d'Empetrol, per sobrecarregar en 4000 Kgs el propilè en la cisterna, saltant-se totes les normes de seguretat és miserablement petita al costat dels 36 anys dels dos independentistes (Antoni Massaguer i Xavier Barberà). És clar que mai serà igual un director que un "jovenet radical", no?

TOT ESPERANT EL 23-F DEL 82

I ja que parlem de judicis, encara n'hi ha dos més que cal comentar: per una banda, a l'Audiència Nacional (el TOP de la "democràcia") aviat es veurà la segona part del judici contra els assassins de Yolanda Gonzalez, estudiant madrilenya que morí acribillada pels trets d'un grup ultradretà l'1 de febrer del 1980. Esperem que en aquest cas les resolucions siguin més clares que no pas ho foren el gener del 1981, quan es celebrà el primer judici. Intentarem creure que la condició de membres de Fuerza Nueva no serà un atenuant per a les condemnes que puguin caure sobre els culpables.

Per l'altra banda, es realitzà el segon consell de guerra als militars Milans i Graiño, el dia 26 de gener. Les coses quedaven pràcticament igual que en el primer, amb una diferència s'havia aconseguit distreure l'atenció de l'opinió pública i el cas passava més desapercebut. Al capdavant, la gent ja no s'espanta de res, perquè ha vist de tot. Condemnar a dos mesos algú per insultar el rei publicament, mentre cauen 4 i 5 anys per escriure articles o fer teatre no és de les coses més inverossímils que es veuen per aquí. De més verdes en maduraran, i si no, atenció al judici pel 23-F: aquest serà el plat fort de la primavera, no ho dubteu!

EL SHOW DELS SEGRESTATS

Perquè no em negareu que el "show" del Julio Iglesias, el seu pare, la superpolicia espanyola i el "puro" del Rosón no fou del bo i millor que hem tingut en els darrers temps. És increïble el paper de la premsa estatal, incluint un diari tant seriós com "El País",

ha jugat en aquest cas, explotant la popularitat del cantant per a omplir planes i planes del que més que un segrest semblava una novel·la rosa per entregues (amb final feliç i tot: abraçades, petonets, fotos de la premsa...). Diem increïble perquè feia temps que no veiem una llista tan llarga de lloances i frases elogioses cap a la "insuperable actuació de la policia espanyola". Total perquè van fer-ne cantar un i van desplegar una carretada d'espectaculars GEOS pel poblet de Tramo. Però és que és vergonyós que homes tan mafiosos i torturadors com els actuals caps de les forces repressives siguin considerats "herois nacionals", fins i tot per diaris que s'autoproclamen progressistes. No cal dir els noms tots els coneixem. Solen fumar grossos puros i dirigeixen els fils de les seves brigades "antiterroristes" des de lútxosos despatxos igual com ho feien en plena època franquista perseguint militants d'esquerra. I es fotografien cofois davant un arsenal d'armes trobades a Bizkaia, com qui exhibeix un trofeu esportiu, però no donen la cara quan els seus homes assassinen per equivocació o passen la frontera saltant-se tots els controls (cas d'Hendaia), o se'ls escapa la mà en una de les freqüents tortures que la llei antiterrorista legalitza. Llavors no hi ha fotos. Callen o deixen anar el famós "se iniciarán las oportunas investigaciones para esclarecer los hechos".

En fi, tots sabem que des del 23-F la premsa ja no sap com fer-ho per treure militars, discursos, condecoracions i operacions policiaques sense que sembli que fan favors. Aquest cop, sí, se'ls ha vist el llautó.

DE CARA A L'OTAN, NOUS CAPS I NOUS AVIONS

Uns dies abans, el 17 de gener, juraven els seus càrrecs com a nous membres de la JUJEM, els tinents general Lacalle, Ascanio i Garcia-Conde i l'almirall Suanzes, després d'una estranya operació del govern. Tots ells són els militars escollits per a portar a terme l'integració de l'exèrcit espanyol dins l'estructura de l'OTAN, en funció de llur ante-

rior experiència en el tema. Alvaro Lacalle, fundador de la revista "Fuerza Nueva", destacava per la seva aportació en diversos càrrecs administratius a l'anterior règim, i es tenen molt poques referències de qualsevol simpatia cap al sistema democràtic. El mateix dia que prengué possessió ja deixava anar aquesta: "Esperamos que nuestros consejos y propuestas sean atendidos y considerados en el momento en que el Gobierno tenga que tomar alguna decisión que nos afecte". Si això no és una primera mostra de pressió militar sobre el paper civil, ja em direu que és. Perquè decisions que els afectin van des de tota la política exterior fins a la repressió interna, passant per les autonomies, l'economia, etc. Com veieu, els temps i els noms canvien, però el fons és el mateix: la militarització avança.

I pot avançar molt més si s'acompleixen les noves proclamades per "El País" del passat 23 de gener referents a l'aplicació del programa FACA de modernització de l'aviació militar espanyola. Com sabeu, el pla FACA (Futur Avió de Combat i Atac), consistent en la compra d'avions de caça moderns als EUA per tal de substituir els actuals F-4 i F-5, fou aparcat fa un parell d'anys pel govern Suárez. Sembla ser que Calvo Sotelo ha decidit de tirar-lo endavant ara, comprant més d'un centenar de F-16 o F-18 al Pentàgon. L'operació costarà al voltant de 250.000 milions de pessetes. Us podeu imaginar el que això representa en un país amb un milió i mig d'aturats, amb deficiències notables en àmbits com la Sanitat, l'educació o l'urbanisme? A proximitat de 2000 de les pessetes que cadascú de nosaltres paguem a Hisenda són per a finançar aquest projecte. El pla FACA tan sols és el preludi del que vindrà quan siguem dins de l'OTAN. Hi ha feina, nois. Què esperem per a venir a fer pinys al voltant de l'antimilitarisme?

JOAN VILA

L'ESTAT LLADRE

*****Albert Casans*****

Els pressupostos d'aquest estat anomenat espanya, ratllen aquest any la còsmica xifra de 3 bilions i mig de pessetes. Com sabem molt bé, els diners que calen per enllestir aquestes despeses, surten de les butxaques de tots nosaltres. Ara bé, quan en la "caixa tonta" (vulgo TVE) fan propaganda estatal diuen que "HACIENDA somos todos" i deixen ben clar que tots hem de contribuir-hi, però a l'hora de demanar comptes ja és ben diferent; allòde l'anomenat "control democràtic" ja són figues d'un altre paner. Tan acostumats com són aquesta gent del govern a fer enquestes GALLUP (o PORCUP, ves a saber) amb els "seus amics americans", en podrien fer una amb la pregunta única: ¿ Què faria vostè senyor/a pagador/a d'impostos, amb els que té la (dis)sort d'aportar "voluntàriament" a l'Estat benefactor (també tots sabem de les butxaques de qui n'és benefactor) ?? Ja veuríem quina era la majoria predominant; seria un bon examen de consciència popular. Però, ep!! en una democràcia (poder del poble, literalment i antiga) la gent POT dir. Ara veurem el que pot dir: Es pot dir que un/a és espanyol/a, catòlic/a, occidental/a, "chupatintas-sus labores". Per a dir i decidir coses importants, però, ja hi són els "representants" del poble (recordem que ho són del 60 % dels votants, que a la vegada són el 70 % dels habitants de tot l'Estat, és a dir el 42 % de la població, menys de la meitat), el Parlament, la façana maca de l'edifici demòcrata. Però, passem!! companys i companyes, passem a dins i veurem el piset que tenim!! I quin piset!! és a prova de bombes!! Sabem quants milers de milions de pessetes (mMp) volen gastar els nostres "mig-representants" en defensar aquest "piset". Entre Defensa, Interior Clases Passives i Organismes Autònoms (policies autònomes), la no gens menyspreable quantitat de 750 mMp: però, si només representa el 22 % del total pressupostat!! - diran els innocents i els ingenus, i dubto que en quedin, però és un tòpic per anomenar els "pro-sistema", i els ingenus, és clar - Donem un cop d'ull als gràfics 1 i 2 i notarem que per una població gaire estable de militars (uns 300.000 profes-

sionals) i no tant estable de policies, guardies civils i d'altres joies (200.000 p.) la despesa s'ha duplicat en 5 anys, mentre per a una població escolar de més de 5 milions de persones sols s'ha triplicat. Ara bé, pensem, a més, que aquesta despesa militar se'n va (en un 70 % dins l'exèrcit (1)) pagant al personal. Multipliquem $70\% \times 400 \text{ mMp}$ és igual a 280 mMp i dividint pels 300.000 professionals a l'exèrcit dóna la xifra de 930.000 pessetes anuals per militar professional. A més (i considerant només un 60 % per a personal policial) $60\% \times 170 \text{ mMp}$ dóna la xifra de 100 mMp i dividint-la pels 200.000 és igual a 500.000 ptes. per policia o guardia civil o per any. Fem ara la mateixa operació amb l'ensenyament i la investigació: 560 mMp dividits entre (posem només) 5.000.000 de persones directament afectades (educadors, alumnes i personal investigador) dóna la xifra de 115.000 ptes. dedicades a cada una d'aquestes persones per any. Fent una senzilla mitjana veiem que $60\% \times 930 \text{ m}$ més $40\% \times 500 \text{ m}$

2

380 milers de ptes. per element militar o para-militar i per any. CONTRA 115.000: 10 (doncs aquesta és la proporció entre militars professionals i estudiants i ensenyants) fan 380.000 CONTRA 11.500. La relació és 33 a 1. Plenament satisfactori, oi ??

El més cruel de tot això, és que gran part de la despesa cultural beneficia un ensenyament reproductor de les formes d'ésser i d'actuar de la gent i del sistema. Es a dir, part d'aquest gros pressupost "cultural" (més aviat podríem anomenar-lo "doctrinal") ens prepara per a seguir sense qüestionar, sense pensar, sense ésser i viure com a persones: és, doncs, un esglaió més de la cadena "perfecta" ESCOLA-CASERNA-FABRICA.

Encara hi ha més: Ens poden retreure que a canvi el holding militar-industrial dóna feina i promou llocs de treball i hi ha frases com: "El servei militar obligatori minva (amaga, ep!!), l'atur juvenil", "La generació de productes militars és molt rentable, doncs, no té competència, sempre té mercat,

i continuament s'ha de canviar o renovar" (o sigui, el negoci capitalista rodó). Clar, l'important per a que estigui negoci és que el paguin (de les dues formes: en moneda i en sang) els ALTRES, tots nosaltres.

L'absorció de fons per a la carrera armamentista ha limitat molt les possibilitats de realització de grans projectes de desenvolupament econòmic i ha frenat reformes de les estructures econòmiques, capaces d'assegurar la ràpida ampliació del treball assalariat. Coincideix això amb la més gran oferta de ma d'obra apareguda darrerament: els joves i les dones.

Les despeses militars als USA, p.ex., venen a significar l'equivalent a totes les inversions privades a l'economia del país. Aquí procuren ésser bons "alumnes".

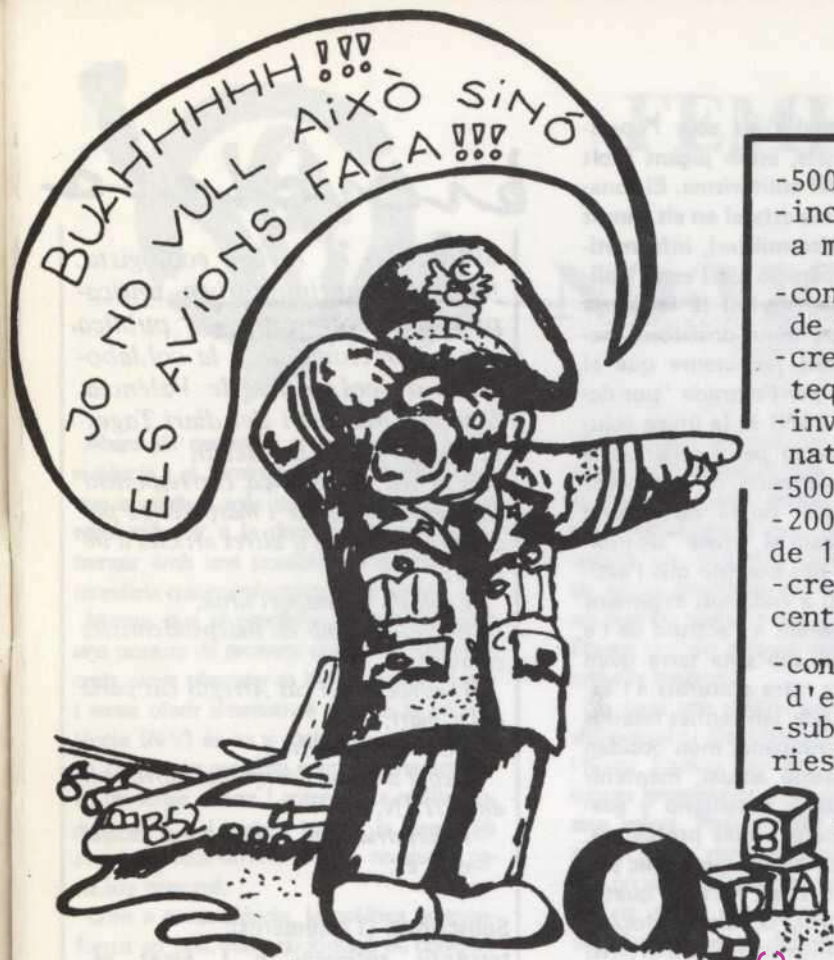
Les despeses militars astronòmiques contribueixen a que pugi la manca de recursos necessaris per a modernitzar ciutats (als USA (2) s'ha calculat que serien necessaris SET BILIONS i MIG de pessetes durant 20 anys seguits per superar les crisis de les ciutats nord-americanes), bastir amb plenitud serveis sanitaris, vigilar i/o millorar l'ecosistema, investigar fonts d'energies alternatives....

Així en l'aspecte de generació de llocs de treball, s'ha calculat als USA - país on tant es fixen els "nostres representants" - que per a cada 1000 Milions de \$ de despeses per a finalitats militars significaven la contractació de 75000 persones, mentre la mateixa quantitat invertida en branques civils creava:

92000 llocs de treball en el sector TRANSPORT, o,
100000 llocs de treball en el sector CONSTRUCCIO, o,
139000 llocs de treball en el sector SANITAT, o,
187000 llocs de treball en el sector EDUCACIO.

El Grup de Michigan, amés, arriba a la conclusió que les despeses militars han suposat pèrdues d'1,2 i d'1,4 milions de llocs de treball en 1978 i 1979 respectivament.

El que passa és que aquí sols es fixen en el que els convé. I que bé que s'ho empassem!!

-500 nous centres de B.U.P.	20.000,-
-increment del 100% en despeses per a minusvàlids	10.000,-
-construcció de 1000 centres de planificació familiar	10.000,-
-creació de 200 grans biblioteques	20.000,-
-investigació d'energies alternatives	10.000,-
-500 nous centres d'E.G.B.	30.000,-
-200 centres hospitalaris de 100 llits cadascun	40.000,-
-creació i millora dels centres per ancians	20.000,-
-construcció de 2000 centres d'esbarjo juvenil	30.000,-
-subvenció i creació de guarderies infantils	10.000,-
	200.000,-

Ja hem vist la gran generació de ma d'obra que ha produït la construcció de Centrals Nuclears, què està estretament lligada al holding militar a través de les deixalles; a més, considerem que els productes (les centrals) són mal fets, amb material estranger (que també està mal parit) i pagat a pes d'or, i que la "vida" d'un monstre d'aquesta mena és sols de 30 anys. Sembla que fan els negocis d'en "cagaèlásticos". Però, a més, amb els nostres diners!! Ens paguem el nostre anorreament.

Els 800 mMp que es pensen gastar en inversions nuclears seguint el famós P.E.N. no són pas res comparat amb els TRES BILIONS i escaig que es pensen gastar en armament els propers 12 anys a l'exèrcit espanyol.

(Ambdues notícies tretes de la premsa recient).

Referint-nos a la investigació,ensem que al món el 75 % dels científics estan "fitxats" pels governs i els holdings militar-industrials per a crear noves i refinades VIRGUERIES mortíferes. Llegim aquest paràgraf escrit per la Maria Rodriguez Bayraguet a la Tribuna Violeta del Brusi:

"... el cabal del coneixement científic disponible en els nostres dies i que és patrimoni del Poder, s'ha posat a disposició de les forces destructives donant peu, al llarg d'aquest segle, a un

increment demencial de la capacitat de matar que arriba al paroxisme amb la bomba de neutrons que mata a les persones i conserva els bens materials, posant de manifest que, per al Poder, per al militarisme, sols són essencials els factors no humans, mentre que les persones, llurs desitjos i llurs pensaments són jutjats com a secundaris i poc importants.

Doncs bé, això no és pas un problema nou, simplement dóna caràcter d'urgència a la necessitat de resoldre un problema vell que, els estats moderns han agreujat en educar els ciutadans per a la possibilitat de la guerra, en enganyar a la població, donant-li a entendre la "necessitat" d'aquesta històrica cursa armamentista amb la finalitat d'aconseguir una "modernitat" i una "seguretat" enfront l'enemic; la necessitat d'aliats amb superpotències militars amb el pretext de salvar la integritat del propi país. I per a fer això, infecten el país de bases militars en els anomenats punts estratègics, posen un enorme poder financer en mans dels militars, militaritzen la joventut, supervisen estrictament la llealtat dels ciutadans amb grans ostentacions de forces policials repressives i adoctrinen subtil i/o grollerament al públic a través dels mitjans de comunicació que controlen".

EL PROGRAMA FACA (Futur Avió de Combat i Atac).

Encara faltava posar-hi la "guinda nois i noies. Ja sabeu, oi, que els "nostres no suficientment (segons ells) estimats (però, sempre temuts) militars" pensen gastar-se 300 mMp comprant 100 avions en un projecte anomenat FACA. Potser caldrà dir irònicament (amb un humor negre bituminós) que ens han ben clavat la "faca". Fem-ne una mica d'història:

El programa FACA s'inicia el febrer de 1978, amb el viatge d'una comissió de l'Estat Major de l'Exèrcit de l'Aire als USA per a estudiar els possibles avions candidats a l'esmentat Programa, que pretén substituir tota la colla de carraques (importades, en la major part, dels mateixos USA) que tenen com a força aèria. Les condicions bàsiques per a la selecció consistien, a més de les contrapartides econòmiques (transferència de tecnologia), en l'establiment d'un temps mínim d'utilització de l'avió - més enllà de l'any 2000 - i en l'exigència de que hauria d'ésser capaç de servir tant en missions tècniques com en les de la defensa aèria.

Durant la primera fase del programa, la comissió espanyola avalua, amb proves de terra i volant, en diferents establiments de la US Air Force, Us Navy i

dels fabricants, els avions (sis) diferents: F-14, F-15, F-5E, F-16, F-18A i F-18L. El primer va ésser considerat massa car, el segon molt vell, el tercer massa "normal". A la segona fase van passar els altres tres. Després s'han anat recopilant els informes dels tècnics, estudis de relació cost-eficàcia, terminis de lliurament, programes de manteniment, estudi d'inversions....

Però després hi ha hagut una puja de preus que ha provocat la minva d'aparells demanats (em principi, 144) que han passat a ésser 100, augmentant-se el cost fins a 300.000 Milions de pessetes. No res !! Els mateixos militars en un informe ja posaven entrebancs l'any 80 per a poder-los adquirir; aqueste són algunes de les raons adduïdes i agraïdes a la revista SABADO GRAFI CO del 27-8-80:

1. Problemes de manteniment, per l'alta tecnologia dels aparells, la qual cosa esdevindrà en un 50% d'avions que puguin estar en servei per avaries i revisió dels altres.

2. Abastiment des dels USA, que és igual a dependència total envers ells.

3. Cost elevadíssim, que representaria "un lujo asiático".

4. Escasa transferència de tecnologia.

5. Escasa quantitat que es podria comprar.

6. Hipoteca del pressupost del departament d'Aire durant deu anys.

7. Menyspreament de la indústria pròpia.

8. El F-18 encara no és operatiu i en allargar-se el termini de lliurament s'encariria força. El F-16 no té prou armament i és menys potent que l'altre.

9. La inversió del programa FACA en Espanya, permetria el desenvolupament d'una alta tecnologia pròpia i seria un factor multiplicador de la resta de la indústria (!), perquè "la industria militar es una de las de mayor valor añadido, su factor multiplicador es mayor que en bastantes otros sectores".

10. S'hauria de tornar a pensar el nombre d'avions necessaris i destinar el que sobri del programa a un projecte d'avió propi amb tecnologia pròpia.

Quan els mateixos militars reconeixen que la despesa és un "lujo asiático" podeu imaginar fins a quin punt arriba la disbauxa.

Un país - estat, millor - que està teòricament a Europa, però és considerat africà, mira molt a Amèrica i es permet massa "lujos asiáticos". Bona barreja !!

El govern actual i els seus "opositors", tots plegats, estan jugant molt fort a la carta del militarisme. El fonamentar l'economia estatal en els camps nuclear (energètic-militar), informàtic-elèctric (preparació de l'estat policial, a l'estil alemany), i la indústria d'armament (què dona profitosos beneficis econòmics) fan creure que el camí (potenciat per l'entrada "por decreto-ley" a l'OTAN) és la única solució que concibeixen per a sortir de la crisi. Però no s'adonen (o no volen) que aquest "camí" no té cap sortida i a la llarga suposarà el "crack" de molta gent. Donem-nos compte que l'actitud de fugir cap a endavant cegament dona resultats parells a l'actitud de l'e truça d'amagar el cap sota terra quan veu un perill. La xifra d'aturats a l'Estat espanyol és alta (en termes relatius la més alta de l'anomenat món occidental). En la situació actual, mantenir l'orgull d'"hijodalgo castellano y guerrero" sols menarà a més problemes. Fins ara ens feien creure que l'únic problema era el País Basc, l'ETA i quatre esboixarrats (GRAPO, Comandos Autònoms, independentistes i llibertaris) que, "marginats" de la societat, esberlaven la seva impotència enfront l'Estat poderós. Però ara ja hi ha fam, el subsidi s'acaba a molta i a moltes. Això si, l'exèrcit espanyol esdevindrà modern, i la policia "és la millor del món" (deu ser en escalfar la gent).

Enfront d'aquesta forma de xuclar-nos la vida, sembla que la desobediència civil és una sortida escaient.

(1) PUNTO y HORA, num. 218.

(2) US News and World Report, Nov. 11, 1969, p. 45-49.

Fortune, August 1969, p.91.

(3) U.E. News, March 1978, p.6.

QUADRE 1

1977 - 350.000 Milions de ptes.

1980 - 530.000 Milions de ptes.

1981 - 650.000 Milions de ptes.

1982 - 750.000 Milions de ptes.

Despeses militars (comprenen Defensa, Interior, Classes passives de l'exèrcit i forces policials i policies autònoms).

QUADRE 2

1977 - 170.000 Milions de ptes.

1980 - 400.000 Milions de ptes.

1981 - 475.000 Milions de ptes.

1982 - 560.000 Milions de ptes.

Pressupostos d'Educació, Universitats i Investigació.

bicicleta

BICICLETA, revista ecologista, feminista, antimilitarista, anticapitalista, antiestatal, es publica ara a Barcelona, amb la col·laboració de col·lectius de València, Sevilla i Madrid i del diari Tageszeitung (TAZ) de Berlin.

En el seu número 44 corresponent als mesos de febrer i març del 82 podreu trobar entre d'altres articles d'interès:

- Ecologia i transport urbà;

- Entrevista amb els independentistes catalans;

- L'advocat del cas Arregui ens parla del sumari;

- Dossier: POLONIA;

- Debat amb companys del moviment anti-OTAN;

- Echevarria, una lluita obrera radical - etc., etc.....

Subscripció (12 números):

territoris sotmesos a l'Estat espanyol, 1500 pessetes.

territoris sotmesos a estats europeus, 2200 pessetes.

territoris sotmesos a d'altres estats, 2800 pessetes.

Nova direcció: Travessera de Gràcia, 100. BARCELONA-12 (tf.: 2 18 40 40).

FEMINISME I NO-VIOLÈNCIA

MAY (SEVILLA)

Abans de començar a parlar sobre la no violència i el feminisme com a l'alternativa que considero més coherent d'alliberament revolució per a la dona és imprescindible trencar amb una possible imatge pacifista-moralista que popularment es té d'ella.

Mentre que el pacifisme es presenta com una postura de protesta davant els fets concrets sense plantejar-se l'arrel de les causes i sense oferir alternatives globals, la no violència (N-V) és en si mateixa una alternativa (1) que es presenta com una manera nova de sentir, veure i entendre la realitat individual i col·lectiva; basant la revolució social necessàriament en una revolució personal i la personal.

Com a conseqüència, la política es transforma en una lluita quotidiana de coherència i de desmitificació dels valors actuals que mantenen al poder i a l'home damunt la dona. Concretament a nivell estratègic-polític uneix els mitjans a la finalitat (2) manifestant-se no com l'absència de pretensions, sinó com la pràctica de la justícia. I a un nivell individual com un REpte per a trencar amb els valors CREATS pel sistema (que és sinònim de dir a trencar amb els valors MASCLISTES), i parir uns de nous que ens motivi a evolucionar cap al propi ésser.

Però, ¿Què entenc per valors masculistes?

Vivim en un sistema basat en la "lleï del més fort" que ha engendrat una societat VIOLENTA on s'ha atribuït "FORÇA" "VALOR" "CORATGE" "AGRESSIVITAT".... (3) al MASCLÉ. I per això al tenir l'home sempre el poder s'han mitificat aquests valors. Així es cau en el fals esquema de que FORÇA és sinònim de JUSTÍCIA. I per tant, creient que només es pot aconseguir una PAU a través dels valors atribuïts a l'home. Un exemple pot ser la carrera d'armaments.

Mentrestant a la FEMELLA se li ha atribuït "SENSIBILITAT" "EMOCIONALITAT" "PASSIVITAT".... apartant-la de tot poder per no permetre-ho els valors del mascle. Actitud que només ens dona com a positiu és no ésser les protagonistes, ni les creadores directes del sistema actual de poder.

Avui tenim que el món actual ha estat modelat per l'home a la seva "imatge i semblança" per a l'home, on valors en ells mateixos positius i en absolut exclusius de

l'home s'han orientat cap a la destrucció, cap a la VIOLENCIA. I per tant, si orientem la lluita mantenint aquests esquemes, crec que l'alliberament real de la dona serà sempre una UTOPIA. Doncs si conservem els valors masculistes en adaptar-nos a ells, no podrem arribar a una societat feminista. D'aquí que els mitjans utilitzats vagin plegats a la finalitat.

No seria una utopia si es considera com alliberament l'equiparació TOTAL amb l'home. Postura que crec personalment que suposa integrar-nos en el sistema assumint els seus valors. Però no vull dir que no existeixen lluites per l'equiparació amb l'home que no siguin necessàries, com concretament en els casos del divorci i l'avortament. Són lluites que en definitiva les considero que deuen i poden ésser assumides per l'home perquè amb el que s'aconseguiria se li solucionarien també alguns problemes, encara que a un nivell molt diferent al nostre. En canvi la búsqueda de la nostra identitat és tema exclusiu nostre.

La meua finalitat és l'alliberament real de la dona com a tal, la qual cosa també porta a la de l'individu persona; perquè per a mí alliberament dins d'un col·lectivisme significa posar davant, enfront a tot, l'evolució personal, entesa com la búsqueda de la identitat pròpia com a éssers únics que som.

Però aquest plantejament no vol ser absolut i caure en la creencia de que si la dona s'allibera aconseguint obtenir la seva identitat com a DONA-PERSONA porti a més l'alliberament de l'home. Són els homes per ells mateixos els qui tenen que plantejar-plantejar-se si la seva identitat actual correspon amb la d'HOME-PERSONA o amb el mite del mascle. I anoto dona-persona i home-persona perquè parlo de l'alliberament dels sexes, és a dir arribar a valorar a les persones com a tals no com a dona i home.

El que passa és que si arribem a una societat NO VIOLENTA això sí que significa que tant la dona com l'home han tingut que obtenir la seva pròpia identitat trencant amb EL PRODUCTE MODEL que ha creat el sistema violent actual.

Moltes es preguntaran que com serà aquesta nova persona que posarà en crisi tot el sistema fent insostenibles les estructures repressives i frustrants que el regeixen.

Pregunta que ara no té resposta concreta per dependre de l'evolució que porti cadascuna i cadascú a nivell personal. Ara bé, sí podríem mètitzar que en caure l'esquema HOME:RAO i DONA-SENTIMENTS (on la raó s'havia valorat més que els sentiments en considerar-se a l'home superior), la nova dona no deu de despreciar o infravalorar allò racional només pel simple fet de que a nivell d'esquema hagi estat un monopoli de l'home sobrevalorant els sentiments, sinó que ha de donar-li a cada món el lloc que li correspon en la seva evolució.

Així doncs, la meua FINALITAT com a feminista no violenta s'orienta cap a la creació de la nova persona.

L'home ens margina i ens reprimeix per ESSER DONES i per PERTANYER a la societat on ells volen manar. Però l'home reprimeix també a l'home per pertanyer a la societat en la qual vol manar i presentar-se-li com una competitivitat (4). Ells s'autodestruïen i molt pocs són conscients d'aquesta autodestrucció pel seu egoisme de no voler perdre la seva "força" que, entre d'altres coses, suposaria perdre els seus in comptables privilegis que exerceix sobre la dona.

Nosaltres, si ens posem en el seu joc ens autodestruïm també encara que aconseguim restar tots els privilegis que tenen sobre nosaltres, perquè en sí mateix és un joc autodestructiu on sempre manarà el més "fort" o la més "forta".

Així doncs el meu MITJA com a feminista és la NO VIOLENCIA.

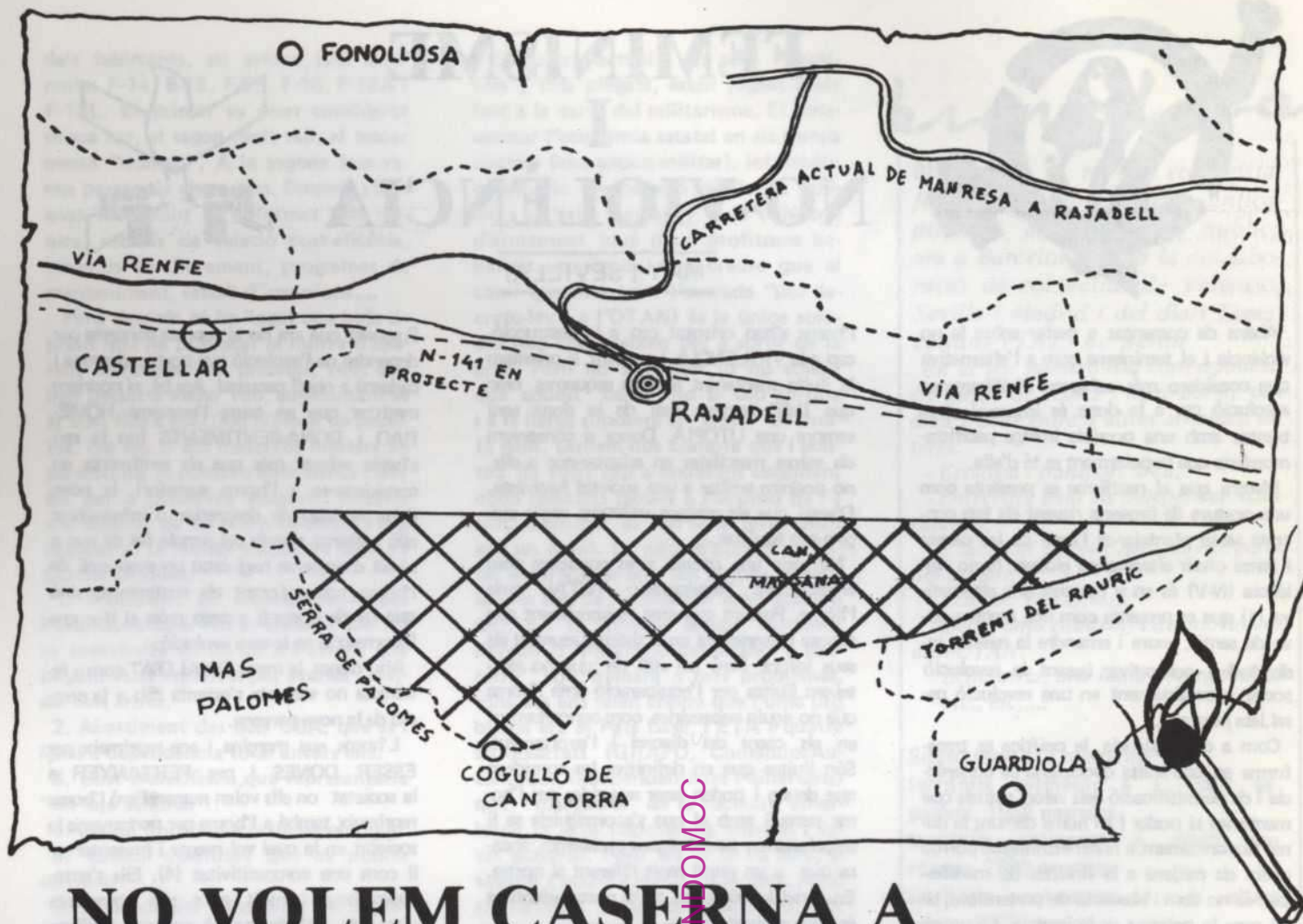
NOTES.

(1) Entesa en la seva totalitat ja que hi ha qui assumeix la N-V només com a mètode de lluita.

(2) Per això no es creu que a través d'un mitjà violent com poden ésser les armes s'arribi a la fi desitjada.

(3) En les societats primitives s'entenia això com a FORÇA FÍSICA; avui FORÇA és possessió de poder.

(4) La competitivitat que hem pogut presentar les dones ha estat i és fins ara mínima, ja que se'ns prohibeix arribar als alts càrrecs de poder com és el cas clar de la Església i l'Exèrcit.

NO VOLEM CASERNA A MANRESA

ASSEMBLEA ANTIMILITARISTA
ANTI-COMPLEX MILITAR DE MANRESA.

CRONOLOGIA EXPLICATIVA

Maig 1980-

Al diari "Gazeta de Manresa" d'ideologia ultradretana s'engega una campanya amb alguns articles i informacions favorables al rumor del possible retorn d'una caserna militar a Manresa.

Juny 1980-

El president de la Cambra de Comerç i Indústria de Manresa, el de la UBIC (unió de botiguers) i el de la Comissió de Foment i Treball del Ajuntament de Manresa (regidor de CDC), visiten el Capità General de Catalunya, llavors Pascual Galmes, per a interessar-se sobre els "rumors". La Cambra de Comerç promou una reunió d'Ajuntaments del Bages per a sondejar on es podria col·locar el complex militar.

Juliol 1980-

S'inicia el moviment contrari a la instal·lació, possible, d'un complex militar al Bages. En una primera assemblea es

redacta un manifest signat per: Assemblea de Ciutadans Anti-Caserna del Bages. En pocs dies es rep el suport de la Coordinadora d' AA.VV. de Manresa, N. d'E., CCT, CCTT, Grup Ecologista PATINET, Grup d'Objectors de Consciència, Unió de Pagesos, PSUC.

Setembre 1980-

L' Assemblea de Ciutadans Anti-Caserna presenta una moció a l'Ajuntament de Manresa.

A finals del mes es parla d'una possible zona ja en concret on podrien anar les casernes. Es a Sant Jaume de Vallhonestà, prop de Sant Vicenç de Castellet, a 15 km. de Manresa, a cavall amb la comarca del Vallès.

Octubre 1980-

La Coordinadora per la salvaguarda del Massís de St. Llorenç del Munt i la serra de l'Obac, s'oposa a la instal·lació del complex militar a Vallhonestà, perquè pren bona part del projecte de Parc Natural per aquella zona de la Di-

putació de Barcelona.

El ministre de Defensa, llavors, Rodríguez Sahagún, visita Barcelona, i tracta de simples rumors tot el que es diu sobre possibles casernes i que tot es obra de Radio Macuto, tot i que reconeix la necessitat de traslladar les casernes de Barcelona cap a llocs menys saturats de població. Se sap però que la congelació dels pressupostos militars pot endarrerir el trasllat de les casernes de Barcelona.

Novembre 1980 a

Abril 1981-

No apareixen noves notícies, solament se sap de visites cap al març d'alguns militars cap a la zona de Rajadell.

Maig 1981-

Es diu que amb motiu del dia de les FF.AA. que se celebra a Barcelona, el President Pujol oferirà terrenys als militars. L'Alcalde de Rajadell manifesta haver recomanat alguna zona, si és que

no hi ha cap altre remei que s'instal·lin al seu poble. El lloc recomanat és una zona cremada per un fort incendi la tardor del 1980.

Es crea l'Assemblea Antimilitarista Anti-Complex Militar, que continua la tasca de tot el moviment anti-casernes des d'un any ençà. Aquest moviment antimilitarista es presenta públicament el dia de les FF.AA. amb una parada al carrer on es recullen centenars de signatures i es reparteixen milers de manifestos així com globus amb la inscripció: NO AL COMPLEX MILITAR !.

Novembre 1981-

L'Exèrcit Espanyol ha decidit el Ba-

ges com a lloc ideal per a instal·lar el seu complex militar. Diversos moviments de militars amb Jeeps i Helicòpters són vistos per Rajadell. Oficialment aquets moviments obeeixen a estudis de terrenys per a proposar a Madrid el futur emplaçament del complex militar, diu l'alcalde de Rajadell.

Desembre 1981-

Els veïns de Rajadell demanen en assemblea la realització d'un referèndum municipal sobre les casernes.

Es convoca pel dia 20, però el veïnat s'absté en un boicot actiu (només voten 4 persones de 600) perquè es considera no democràtic el referèndum ja

que a les paperetes de vot s'obliga a posar el nom, adreça, i DNI. Es important de recalcar que l'alcalde de Rajadell és de CDC i que el "segon de bord" és proper a AP.

Gener 1982-

L'Assemblea antimilitarista Anti-Complex Militar, proposa a tots els grups compromesos a la lluita anti-casernes la creació d'un Moviment Unitari de Defensa de la Terra.

DEFENSEM LA TERRA! NO A LA INSTAL·LACIO DE NO- VES CASERNES!

Tots més o meyns, hem sentit parlar d'aquest complex militar que l'exèrcit vol construir a Catalunya. Voldríem parlar aquí del perquè l'exèrcit vol canviar les seves instal·lacions de Barcelona, la seva relació amb la futura divisió territorial de Catalunya, i del perquè volen el Bages.

L'Exèrcit espanyol té actualment un greu problema, com és el d'adequar la funció que els manté (servir de revulsiu a qualsevol intent de progrés social) als temps moderns.

Es troben (al Principat) amb uns infraestructura de casernes insuficient i desfasada. La època del "Farde" militar ha passat, ara no volen donar tan la cara i prefereixen que la gent s'imagini

la força que tenen; els serveix més als seus propòsits la imatge que és té de la seva força que no pas la seva pròpia força. Per un altre costat, la majoria d'aquartaments es troben dintre de les ciutats, dispersats en un món de cases, on les comunicacions són cada cop més lentes, on no tenen espai per créixer i realitzar activitats sense donar explicacions.

En poques paraules, l'exèrcit espanyol, en aquesta nova etapa democràtica, vol centralitzar les unitats, lluny i a la vegada a prop de les grans ciutats, o sigui que els militars volen sortir del centre de Barcelona perquè han après bé el que hem exposat fins ara, però no volen anar molt lluny, just en el lloc per estar a mitja hora del cinturó de Barcelona (lloc de vigilància continua de cara als seus objectius) i a la vegada dominar les comunicacions bàsiques (eix transversal -Girona-Lleida i eix del Llobregat-Barcelona-França, que conflueixen al Bages), les comarques superindustrialitzades (una raó per la qual s'haurien enretirar de Subirats), el seu complex petroquímic i nuclear, i per això últim vigilar els futurs jaciments d'urani (Calaf-Alta Segarra i Vic-Osona).

Es per això que també, com dèiem, la futura subdivisió territorial de Catalunya amb 6 "províncies", a les 4 actuals apuntem-hi Tortosa i Manresa, té relació amb tot el fins ara exposat. Tortosa és una ciutat molt militarista per ideologia. Recordem: Setmana de les FF.AA; Festival de música militar, proposta de l'Academia Militar Femenina (per cert idea molt avançada ja avui dia, a més es el 2on port de Catalunya que equidista de les nuclears i de les petroquímiques de Tarragona).

I el Bages?, que hi troben el militars a la nostra comarca?

Està en el cor de Catalunya, comarca pont entre la industrialització (Vallès, Baix Llobregat) i l'economia agrària (Berguedà, Solsonès), lloc ideal per a potenciar la indústria armamentística i crear complexos inndustrials-militars tal com en parlava Rodriguez Sahagun en el seu informe del Ministeri de Defensa de l'any 1980. Comarca ben comunicada, els 2 eixos principals de Catalunya confluiran al nord de Manresa, l'eix transversal de Lleida a Girona, important per a recollir l'urani de Calaf i Vic per dur-lo a enriqueir a França i fer-lo servir a les nuclears del Tarragonès i d'altres. I l'eix del Llobregat que unirà Barcelona amb França pa-

sant per Manresa, Berga, i el tunel del Cadí (en construcció). També tenen la seva importància les mines de potasa de Súria i Cardona i de Sallent-Balsareny de la multinacional ERTreny de la multinacional ERT (Explosivos Río Tinto) - recordem que la potasa té la seva importància en la indústria armamentística i a més precisament Río Tinto té un polvorí a la nostra comarca sota la muntanya de Montserrat (són els monjos de l'abadia que han declarat repetidament el perill d'aquest polvorí que ningú no sap encara que conté).

Aquest punts configuren la nostra comarca i donen a entendre que no vénen aquí perquè si o perquè és l'únic lloc on troben terres, sinó perquè els interessa vigilar i sobre tot militaritzar aquesta zona.

A un nivell més concret la cronologia adjunta us permetrà conèixer com ha anat tot el procés d'informació sobre l'instal·lació del complex militar al Bages i per acabar us farem quatre pinzellades d'on va el complex i com ens pensem nosaltres que serà.

RAJADELL: Ciutat situada a l'Est del Bages, actualment mal comunicada amb Manresa. Per via fèrrea amb 1 quart d'hora s'hi arriba, per carretera avui s'han de fer 30 km, però hi ha una carretera, la N-141, que ha d'arribar a Manresa, que porta quasi 10 anys parada i que ara de pressa i corrents la Generalitat ha aprovat el pressupost perquè es realitzi immediatament. Amb aquesta via amb 7-8 minuts s'arribarà a Rajadell des de Manresa. La majoria del terme del Municipi va ésser afectat per un fort incendi a la tardor del 1980, i és precisament a la zona cremada on es pretén instal·lar el complex militar. Per a fer-vos una idea us direm que hi ha un turó anomenat "Cogulló de Can Torra" des d'on en un dia clar es veu perfectament des del Tibidabo de Barcelona, fins a la Pica d'Estats del Pirineu.

Les informacions sobre el complex, són que ocuparà 4000 Ha. (vegeu croquis adjunts), que es la quasi totalitat del terme de Rajadell, que bàsicament aniria destinat als "carros de combat del Regimiento Acorazado de Caballeria Numancia 9 y la maquinaria y vehiculos pesados del Regimiento Mixto de Ingenieros núm.4", segons afirmacions del govern central (en el croquis us marquem les possibilitats del que podria ésser el complex en relació al terme municipal de Rajadell).

COMPLEXE MILITAR?

**SIELOS,
QUE
HORROR!**

Inte. cnel. TEJERO

Dos intent. de cop d'estat. Per ara empresonat. La seva "garjola" està feta amb TV, sofàs, moqueta i les contínues visites i regals dels admiradors. Tot fa pensar que encara li queda un llarg camí de fer tremolar a tots els VIUS.

LA PATRULLA ESTA CONTIGO

Soldat X. Es un dels 1200 que anualmente són condemnats. Acusat de deserció, de sedició o potser d'equivocar-se en un servei. Pot estar empresonat des d'un dia a 52 anys. No té dret a re. No se'l pot a penes visitar. Ningú no sap res, com a molt la família que suporta silenciosament la tragèdia. Humanament es tracta d'un MORT.

Incidim en aquest número de LA PUÇA en un tema que mínimament ja havíem tocat en un altre MELIC, farà ara gairebé un parell d'anys. Aquesta vegada també ens motiven algunes de les maeixes raons que abans, per a aprofundir en la qüestió. La "justícia" militar recau molt sovint contra antimilitaristes, hi ha centenars de persones — la majoria desertors i pròfugs — pudrint-se a les presons militars d'aquest Estat, les amenaces d'ampliar els seus àmbits es fan cada dia que passa més consistents, etc. . Potser el que ens faltava abans i que ja podem tenir ara és que aquest dossier servirà — i d'alguna forma també inaugura — una campanya per l'abolició de la jurisdicció militar i per l'amnistia dels soldats, civil empresonats militarment, etc. que a partir d'ara, inclosa dintre la lluita anti-mili volem tirar endavant.

A més a més cal considerar un altre "mòbil" (se'ns ha enganxat el llengutatge de les seves senyories) i és la imminència del judici contra alguns dels implicats en el cop d'estat del 23-F.

A hores d'ara hi ha fins i tot el segon cap del PSOE, en Guerra, s'atreveix a dir que serà un judici-farsa. Si ja ho afirma fins i tot ell, què més podem afegir nosaltres?

El que sí ell, com tants d'altres callaran, és que mentre se celebren aquestes judicis teatrals — com ho van ser també la primera operació Galàxia, els casos del militar que fabricava bolígrafs pistola o el que estafava en el cas Lockheed o el del capità Milans del Bosch per posar uns quants dels molts casos pintorescos — n'hi ha moltes d'altres que si bé també són farsa, aquesta costarà molt cara a les seves víctimes, si és que encara viuen. Perquè no viuen els 5 assassinats d'Almeria com no viu Arregui. Què s'ha fet amb els guàrdies civils culpables, on són els torturadors? (torturant vés quina pregunta!).

Esgarrifa també que els detinguts per l'assalt al quarter de Berga, el fiscal militar els hi demani amb la meitat dels processats respecte el cas del 23-F el doble de la condemna (més de 600 anys). Malauradament és només un exemple perdut entre uns quants centenars més.

Es fa urgent saber, per tant, com funciona la "justícia" militar, qui hi ha a les presons militars, per quin delictes, per quan temps,... Si no tots els companys que allí estan presos corren els risc de morir emparedats enmig de la indiferència de tots. Perquè si no correm el risc que demà ens acusin a tots nosaltres — potser, per què no — als qui fem LA PUÇA I EL GENERAL i ens enfonsin les vides i la barraqueta.

DE JURISDICCIONS MILITARS O D'HISTÒRIES REPELENTS

LES PERIPECIES DE LA REFORMA

Per a fer un estudi seriós de la jurisdicció militar fóra necessari no solament un article sinó possiblement uns quants toms bastant grossos. Per a intentar escriure una mica sobre el tema, en un espai reduït tal com és un article m'interessa diferenciar dos punts que, encara que intimament lligats són complementaris l'un de l'altre. Per un costat topem amb la jurisdicció militar pròpiament dita i per un altre, el fur o grup de lleis que donen forma al Codi de Justícia Militar, que per tant dona vida a aquella jurisdicció.

Comencem per una definició senzilla del que és la jurisdicció militar, el camp de competència dels militars. Referent a aquest concepte resulta important tenir en compte el que assenyala el Codi de Justícia Militar (d'ara endavant CJM) en el seu article 2on.:

"La jurisdicció militar se ejerce en nombre del rey, por los tribunales y autoridades que la ley establece",

Això és interessant aclarir-ho car ens ofereix una visió més exacta de a qui s'està representant en tots els processos civils o militar, que s'han esdevingut i malauradament continuaran succeïnt-se ("en nombre del rey").

Fent una mica d'història de la jurisdicció militar a l'Estat espanyol en el darrer segle, veiem com a l'any 1906 es crea la famosa llei de jurisdiccions, llei que atorga una sèrie de competències als militars gairebé il·limitades. El reforçament del CJM del 17 de juliol de 1945 posa pràcticament els militars com a únics jutges suprems de tots els actes dels ciutadans de l'Estat.

Posteriorment i ja en els famosos Pactes de la Moncloa d'octubre del 77, el govern es compromet a reconsiderar els límits de la jurisdicció. El 2 de maig del 78 el Consell de Ministres acorda remetre a les Corts el projecte de llei de reforma parcial (en realitat més que reforma de lleis ho era de conceptes) del CJM. Aquest projecte entra a les Corts el 28 de setembre i és publicat al BOE el 14 de novembre.

Dissoltes les Corts a finals del 78 i elegida una altra legislatura cap al mes de març, el Congrés no adopta el projecte de l'anterior legislatura fins passats dos mesos (el maig). Aquest projecte es congela una vegada més fins al febrer del 80, quan es plantejarà fer una reforma parcial en profunditat o bé atènyer-se simplement a introduir una reforma parcial tal com s'havia adoptat en els Pactes de la Moncloa. Evidentment s'adopta la darrera postura (amb el suport de l'UCD i de CD) i es deixa la reforma en profunditat per a una cosa que es diu futur.

REFORMA PER REFORMA I ACABA AMB LA MATEIXA NORMA!

Què és el que de fet es reforma? Pràcticament res; simplement un seguit de conceptes que lògicament han de matissar-se car cal donar una imatge progressista de l'exèrcit en una "democràcia".

De totes les "competències" en matèria jurídica en què hom pot observar més l'espasa de l'exèrcit (processos, penes), resulta significatiu que la majoria de casos vagin lligats intimament amb la llibertat d'expressió. La llibertat d'expressió en particular esdevé el taló d'Aquiles del militar. Per què?

La jerarquizació del militar a la societat de l'Estat espanyol no és nova, en un estat en què els darrers 150 anys ha suportat molt poques accions de guerra i a més limitades als protectorats i colònies (i totes s'han perdut), el militar de carrera ha format una petita casta burgesa, de vida sedentària i plaentera. Desqualificats totalment en accions bèl·liques, el militar es dedica a la política (política de dretes, conservadora i moralista), s'autoconverteix en el salvador d'un conjunt de valors burgesos, davant d'un fort corrent obrer progressista. Si recordem els dos darrers cops militars plenament reeixits (Primo de Rivera i Franco) ens adonarem que es realitzaren tan aviat com s'intentà retallar llurs drets i competències (que per cert superaven als

de qualsevol ciutadà). En conseqüència no es tan rar observar que quan sorgeix alguna denúncia o comentari sobre qüestions del militar de carrera (no són generalment qüestions sobre matèries militars sinó sobre actes i accions de militars) immediatament cauen sota les urpes de retòriques tan abstractes com les "injurias al ejército", penalitzant fortament els "incontrolats".

Les competències militars van per tant més enllà d'allò estrictament militar. Existeixen cossos militars o d'estructura militar com ara la Policia Nacional o la Guàrdia Civil, que aconsegueixen específicament feines policials. A l'Estat espanyol, malauradament, la feina policial es confon molt sovint amb la feina de repressió política. N'hi ha prou en recordar la famosa Brigada Social.

Però a part dels múltiples processos a civils per banda dels militars com ara els casos Pilar Miró, Vinader, Cebrián, Pollán, ... s'oblida sovint els processos a militars no de carrera que per estar realitzant el servei militar són absorbits per unes estructures dintre les quals es troben pràcticament indefensos. Si estudiem a fons les xifres de desertors a l'exèrcit espanyol observarem que aquestes xifres són molt importants. Representen un per cent dels reclutats, és a dir uns joves a l'any. El problema, per tant, és més de conscienciació de la societat al voltant d'unes determinades estructures que afecten el 99 per cent de la societat (l'1 per cent restant són els militars), ja que aquesta jurisdicció desborda allò estrictament militar i la tenim molt latent a la vida quotidiana.

No és d'estranyar com a contraposició a tots aquests processos, d'altres a determinats militars que tenen penes irrisòries pels fets que han realitzat. És el que es pot entendre per "escombrar per a casa". Penso que no es pot esperar res d'ells. Solucions n'hi ha per a tots els gustos. L'important és que en aquests últims anys ha nascut un fort corrent antimilitarista a l'Estat arran de la necessitat de tallar i eliminar tot aquest muntatge que només beneficia

a unes determinades classes socials perjudicant a tota la resta de la societat.

Un altre dels aspectes pintorescs de tota aquesta situació són els processos. El civil processat encara pot disposar d'un advocat que relativament el pugui ajudar. Però el militar processat; el soldat que està fent la mili posem per cas, aquest ja ho té més difícil. En un principi veiem que en tot procés militar els militars són la part afectada, jutge i part alhora. En conseqüència el principi de justícia és molt fràgil. Després ens trobem la sèrie de faltes lleus i greus amb què es troben aquells soldats, i les condicions deplorables existents als penals militars encara que cal reconèixer que per a determinats militars —certament molt especials— passa ben al contrari. Així ens trobem amb determinats casos on els penats disposen fins i tot de moqueta i televisió particular. No està gens clara que diguem la repartició d'aquesta justícia!.

Per acabar em referiré una mica al CJM, conjunt de lleis escrites pels militars, per als militars i contra els drets de molts no militar. Escrita en temps de l'edat de pedra, si més no, encara avui té vigència. S'ha intentat en va la seva reforma, però això és més un problema de voluntats progressistes que de funcionament de l'esmentat codi. Està vist, doncs, que la societat té un greu problema davant seu, problema alié a aquesta societat que són els militars, individus que es neguen a integrar-se a formes noves de vida i que evoquen temps gloriosos de força, estructures medievals que ni han estat ni seran aprofitables per a la societat. Tal vegada fos Unamuno qui definí millor tot aquest problema quan exclamà:

"Se puede militarizar a los civiles, pero no civilizar a los militares".

XAVIER

QUADRE DE FALTES D'UN C.E.R.

(A les casernes hi ha quadres similars, però són més durs. Inclouen coses tan pintoresques com 2 mesos de garjola per fumar droga).

Arrestos de 2 días en compañía por:

- moverse en formación;
- hablar en formación;
- formar con lentitud;
- falta de puntualidad;
- entrar o salir de formación sin permiso;
- falta de policía;

Arrestos de 4 días en compañía por:

- incumplimiento de normas dadas en la compañía;
- falta de policía en la revista;
- falta de interés en la teórica;
- inexactitud en el cumplimiento del servicio;

Arrestos de 6 días en compañía por:

- fumar en formación;
- reñir con un compañero sin motivo;
- apuntarse tres veces a reconocimiento sin ser rebajado;

Arrestos de 8 días en compañía por:

- faltar a lista sin motivo;
- omisión de saludo;
- embriaguez (también arrestado un fin de semana);
- falta de compañerismo (también arrestado un fin de semana);

Arrestos de 15 días de Prevención por:

- abandono de servicio;
- quebrantamiento de arresto;
- faltas de disciplina;

Arrestos con pena a juicio del capitán de la Cia. por:

- Maltrato de armamento;
- abandono de armamento;
- armamento sucio;
- maltrato de material;
- pérdida de material;
- incumplimiento de órdenes;
- falta de respeto a un superior;

Cualquiera de los arrestos anteriores podrá ser modificado a juicio del Eje de la Compañía.

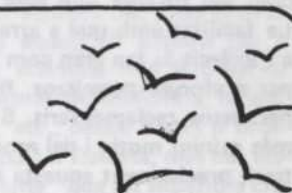
Los arrestos de Cia. se cumplirán en días laborables.

La reincidencia en faltas castigadas con 8 o más días de Cia. serán castigadas con prevención o calabozo a juicio del jefe de Cia.

Los arrestos de Prevención se cumplirán hasta nuevo aviso en Cia.

Los arrestos en Prevención se cumplirán tanto en días laborables como en festivos

EL TENIENTE

LOS DE ARRIBA DICEN:
LA PAZ Y LA GUERRA

son de naturaleza distinta.
Pero su paz y su guerra
son como viento y tormenta.
La guerra nace de su paz
como el hijo de la madre.
Tiene
sus mismos rasgos terribles.

Su guerra mata
lo que sobrevive
a su paz.

DE LA GARJOLA I ELS SEUS VOLTANTS

JUANJO FERNANDEZ

Aquest article va ser escrit quan el seu autor feia la mili, aprofitant paper, màquina d'escriure i temps de l'exèrcit espanyol. Tot un exemple de "nou periodisme" o de treball de camp. Tal vegada en això resideix el principal interès del text. Per això, malgrat els dos anys que han transcorregut des de la seva redacció l'autor ha preferit no modificar-lo, malgrat que ara potser ja no subscriuria determinades afirmacions que es fan al text. S'ha afegit, això sí, un parell de línies assenyalant l'irònic contrast entre les condicions d'arrestament en què viuen els colpistes del 23-F i les condicions a les quals es veu sotmesa la tropa. També s'ha procurat matisar, a nota de peu de pàgina, algun paràgraf potser massa esquemàtic o exasperat.

D'altra banda cal assenyalar que l'article fou escrit en la llengua materna de l'autor, diferent del català, i que la seva traducció potser suposi alguns canvis de matís pel que fa al seu significat.

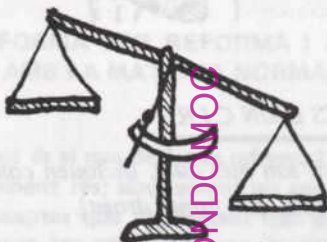
Si l'exèrcit és la "darrera ratio regis" de l'ordre vigent, tal com els agrada dir a les revistes militars, també pot dir-se que la garjola, el tancament, és la "darrera ratio regis" de l'exèrcit, el cor de la institució militar. La disciplina, el forçar els homes a activitats inútils i nocives, només funciona impulsada per càstig i la por al càstig.

A la garjola es va a parar fàcilment, com sap tothom que hagi fet la mili. La facilitat amb què s'arresta la tropa a l'exèrcit és tan gran com la dificultat per a atorgar permisos, fins i tot els permisos reglamentaris. S'arresta pel més mínim motiu i del mode més arbitrari; precisament aquesta arbitrarietat reforça el comandament i la jerarquització, la seva omnipotència; aquest i no altra és el "caràcter exemplar" dels càstigs militars.

ESTRATEGIA DEL TANCAMENT

Es tota una estratègia del tancament: en principi, "normalment" la tropa ha de romandre a les dependències militars i no pot sortir més que per les "hores de passeig" (tres hores escasses, des del toc de passeig, a les 6 de la tarda, fins a la "retreta") i els passes de cap de setmana que el totpoderós comandament li vingui en gana concedir. Els permisos es donen amb comptagotes: no és qüestió de deixar que la força de treball minvi.

I encara per a aquestes llibertats reglamentàries es posen tota classe d'obs-

tacles: complicacions burocràtiques, llistes i recomptes que no s'acaben mai controls de tot tipus, i les tan temibles revistes per a sortir al carrer. En nom de la "dignitat de l'uniforme", "la impecable presentació del soldat espanyol", etc., d'una arcaica retòrica corporal de l'honor, les dificultats s'acumularan: suboficials i oficials de setmana, suboficial i oficial de guàrdia, capità de quarter, etc. passaran revista a la poc assenyada tropa que pretén sortir a passejar, intentant trobar-li qualsevol falta que impedeixi la seva sortida: un milímetre de pèl de més, una taca, una bota menys lluent, el que sigui. Tot això, a més a més, sabent que la tropa es canviarà de país en el bar d'enfront de la caserna o del campament. Cosa que, per cert, és el millor que es pot fer per evitar problemes amb la molt temible Policia Militar. La institució militar vol controlar els seus servents fins en els seus instants de llibertat, fins fora dels recintes militars: "A voltes són els aparells tancats els qui afegeixen la seva funció interna i específica un paper de vigilància externa, desenvolupant en-

torn seu un marge complet de controls laterals" (Foucault, "Vigilar i castigar").

Malgrat que escassa i difícil, aquesta irrisòria llibertat de permisos, passes de cap de setmana i hores de passeig, és el bé més preciat de l'infeliç ciutadà sotmès al servei militar obligatori, i la institució i els seus caps ho saben. Així doncs, el càstig militar, per definició, consistirà en una progressió matemàtica del tancament: quants més dies d'arrestament més reduït es fa l'espai del tancament: d'aquesta forma hi ha arrestament en la caserna o la companyia fins a 8 dies; en la prevenció fins a 15 dies; en la garjola fins a dos mesos.

Passant dels dos mesos i un dia, si la falta és considerada greu o delictiva, la pena, generalment de sis mesos cap amunt, s'acompleix en un castell. Les penes que sobrepassen els dos mesos i un dia no són temps que compti a efectes del servei militar, i d'aquesta forma en complir els llargs mesos de castell, el condemnat encara ha de fer els mesos que li falten de mili en un Batalló Disciplinari. Derrotat i vençut el desgraciat individu que rebutjà convertir-se en cos dòcil, que trencà la submissió (aquesta virtut, segons els manuals militars, que va inseparablement unida a l'obediència), l'Exèrcit haurà aconseguit els seus darrers objectius. La disjuntiva és clara: o obeïx o el triturem.

Però el castell, per ara, constitueix allò excepcional, i la garjola, en canvi,

allò normal. Per això, per bé que encara queda molt que parlar sobre el règim disciplinari de les presons militars (infinitament més dur que el de les pitjors presons "civils"), sobre els misteriosos (on són? què hi passa?) Batallons Disciplinaris, sobre la Justícia Militar en general, val més la pena centrar-se en el tema de la garjola. Perquè a la garjola es va a parar més fàcilment: sense necessitat de tràmits judicials, per falta lleu, per arrest imposat per caps i oficials, per una part de la Policia Militar. Incomptables resulten els ciutadans que al llarg del seu servei militar han estat en el "cala", com incomptables són les anècdotes i arbitrietats que s'expliquen sobre els motius d'arrest a la garjola. S'hi va a parar per fets que a la vida civil són insignificants o formen part dels costums; amb la qual cosa es demostren com a pura retòrica aquestes declaracions d'alts càrrecs militars que diuen que no hi ha separació entre la societat civil i la microsocietat militar.

Dins l'asfíxiants vida de les casernes, la garjola constitueix el risc omnipresent, la figura central, l'amenaça constant, l'única raó de funcionament de la institució. Ni patriotisme, ni honor, ni deure, ni cap d'aquelles figures retòriques tan emprades en el discurs i manuals militars: purament i simplement la POR i el CASTIG són els ressorts fonamentals de la màquina militar. Un manual militar de formació de suboficials, després de dir grandiloqüentment que "la raó ens fa veure la necessitat d'oïr tot allò que el comandament ens ordeni", assenyala, descaradament, una mica més abaix, que "l'obediència va lligada a la submissió. POT OBEIR-SE PER POR AL CASTIG. Ha d'oïr-se respectuosament al superior, conformant-se amb la voluntat del cap en ordenar. Això és submissió. En la veritable obediència hi ha compenetració entre el superior i el subordinat. Això s'aconsegueix amb la submissió". Està clar? Els bonics discursos sobre el patriotisme i d'altres són de cara a la galeria (i entre l'opinió pública els únics que es creuen aquests discursos són aquells desgraciats adolescents que l'ultradreta empra com a força de xoc)

El castell i els batallons disciplinaris apareixen com a excepcionals, la garjola, en canvi, com a centre de la normalitat de la vida militar. Però, què passa a la garjola? com funciona aquesta cúspide de l'estratègia del tancament?

FORA LA JURISDICCIO MILITAR DELS VAIXELLS

DESMILITARITZAR
EL
TREBALL
EN LA MAR

Podria fer-se aquesta metàfora: la garjola és a la caserna el que la cel·la de càstig és a la presó.

EL TANCAMENT

Si a les converses corrents és habitual la metàfora per la qual s'assimila la mili a la presó (metàfora exagerada, ja que malgrat dels seus innegables punts de contacte, la disciplina bàsicament, la institució militar i la institució de la presó tenen diferents funcions i especificitat, fins i tot en l'aspecte repressiu), podria fer-se aquesta metàfora, simplificada però il·lustrativa: el calabós és a la caserna com la cel·la de càstig és a la presó.

En efecte, el règim de la garjola és d'una austeritat i severitat dignes de la cel·la de càstig: "als presos i arrestats se'ls hi facilitaran els llits al toc de "retreta" i se'ls recolliran al toc de "diana" "; el comandant de la Guàrdia de prevenció, sota la custòdia del qual es troben els presos i arrestats, "A les troballes que de dia o de nit es faci a les garjoles i sales de correcció reconeixerà amb extensió el seu estat i seguretat; no permetrà que hagi en ells cap cosa que no sigui de precisa necessitat per al relatiu benestar dels presos ni que a les sales correccionals hi hagi més efectes que els reglamentaris, llibres aliens a la professió militar, instruments de música ni mobles que desdiguin de l'austeritat pròpia d'una presó". A més, "el comandant de la Guàrdia és responsable de la seguretat dels presos i adoptarà per la seva banda les mesures que la

seva previsió i perícia li dictin respecte a la conservació de l'ordre, policia i disciplina de la demarcació del seu Cos".

La garjola acostuma a tenir la següent arquitectura: tres o quatre cel·les de 2 per 4 metres, un lavabo i un passadís. No té finestres i a vegades fins i tot ni llum natural. A les cel·les també acostuma a haver somiers on, després de la "retreta" es posen els coixins per a dormir. Els arrestats han d'observar totes les normes de disciplina, neteja, uniformitat, etc.; passar llistes d'ordenança a Diana i a Retreta, més les llistes de "presente" que els superiors creguin adients. El centinel·la de la garjola ha de vigilar que dintre d'ell no es produeixin desordres ni baralles entre els presos (si no vigila aquests possibles desordres o no avisa al Caporal de Guàrdia en cas que succeeixin corre el risc... d'anar a parar ell també a la garjola).

La conseqüència d'aquestes normes del Règim Interior, més l'arbitrarietat del comandant de la Guàrdia (que generalment és un oficial, però també pot ser un suboficial i fins i tot un caporal) a la qual s'obre la porta en aquell paràgraf que esmentàvem més a dalt, és la següent "vida quotidiana": l'arrestat, a Diana ha de llevar-se i passar llista; rentar-se, afaitar-se. tenir el pèl perfectament tallat, trobar-se en perfecta uniformitat, etc.; ha de nete-

El càstig militar per definició consisteix en una progressió matemàtica del tancament: quants més dies d'arrestament, més reduït es torna l'espai del tancament.

jar la garjola perquè estigui en perfecte estat de revista; l'Oficial de Guàrdia ho comprova, fa recollir els coixins, tanca les cel·les amb clau perquè els arrestats ni tan sols s'estirin als somiers; queden els arrestats, doncs, fins a la retreta a l'estret passadís, asseguts al sòl (quan no els veu ningú); no poden disposar de llibres, ni paper per a escriure, ni una ràdio, ni begudes —alcohòliques o no— ni instruments de música ni...: no poden rebre visita dels seus companys; i si al Sr. Oficial de Guàrdia se li acut el caprici, tampoc no pot fumar...un dia així, sense poder fer res, passa amb lentitud infinita. Imagini el lector les conseqüències, mentals i físiques, d'un mes així!

En cas que "la superioritat" ho cregui convenient, pot agreujar-se, encara més aquest règim, incomunicant el pres: el comandant de la Guàrdia... "no permetrà que los presos incomunicados hablen con otras personas que no sean el Juez Instructor o el Secretario de la causa, cuando vayan de oficio, previniéndose a los centinelas que no contesten a las preguntas que los presos les dirijan...", prevenció aquesta bastant inútil ja que el soldat, quan hi és el centinel·la, l'única paraula que pot

dir és "Cap de Guàrdia!" i només amb aquest, o amb l'Oficial i Suboficial, pot parlar; si el centinel·la és sorprès parlant amb els presos i arrestats, incomunicats o no, el més probable és que passi a l'altre costat de l'enreixada porta que custodiava.

Amb la possibilitat, també indicada en el Règim Interior, i explícitament indicada en els manuals de formació d'Oficials i Suboficials, de poder recórrer a la violència física "para contener o prevenir desórdenes y faltas de disciplina", es tanca la xarxa de disposicions que converteixen la garjola en un infern minuciosament reglamentat i on es multiplica l'arbitrarietat repressiva de què disposen "els superiors". Hi ha, rera la severitat desmesurada d'aquest règim, un càlcul econòmic per part de la institució: en efecte, en moltes unitats on la tropa ha de fer nombrosos serveis d'armes, per exemple, lliurant només les 24 hores reglamentàries de servei a servei, i havent, al llarg d'aquestes 24 hores teòriques de descans, de treballar en penosos "serveis mecànics", molta gent preferiria sens cap mena de dubte, anar a parar a la garjola, ja que estant allí no fa cap classe de servei. Per a evitar això, el rè-

gim de garjola necessita ser encara més insuportable que la ininterrompuda successió de serveis d'armes i mecànics. Es corrent escoltar a alguns comandaments comentaris sobre com viu massa bé la tropa a la garjola, comentaris acompanyats de l'inefable cançoneta: "Si me dejaran, esto lo iba a arreglar yo rápido!", tan propi dels eters salvadors de la Pàtria.

PRODUCTIVISME

Però, tal com acabem de veure, es dona en l'arrestament a la garjola una contradicció de la màquina militar. Tancada a la garjola, la tropa no pot prestar cap classe de servei. No produeix. Es per aquesta contradicció per la qual no són més freqüents i nombrosos els arrestaments a garjola. Resulta més rendable l'arrestament a companyia o prevenció, ja que "los arrestos en prevención, al igual que los que se sufren en la Unidad, se entienden sin perjuicio del servicio de armas y de asistir a los ejercicios, revistas y formaciones".

Però fins i tot a la garjola, les ordenances i el Règim Interior permeten compensar la improductivitat del pres: "A ningún soldado se le mantendrá arrestado más tiempo de dos meses, a excepción de los casos que previene el Código de Justicia Militar, y durante el tiempo de su arresto, se le obligará a hacer el servicio que sus Jefes estimen oportuno, para que su saludo no decaiga ni lo olvide" (art.59). Previ permís al Cap del quarter, tal o tal Cap pot fer que el soldat arrestat o caporalque necessita treballi a la dependència corresponent durant el dia. O si no, s'empra els presos i arrestats en obres, neteja de la caserna, feines penoses o desagradables.

LES INJÚRIES A L'EXÈRCIT, DIFERENTS VERSIONS PER A UN MATEIX «PURO» *****

Des que s'aprovà la LLei de Jurisdiccions de 1906 centenars de persones civils han estat castigades per criticar els militars i l'exèrcit en general, o bé, complementàriament, per "ultratjar" la bandera, l'himne nacional, etc. Vaja!, unes lleis especialment rígides contrs els antimilitaristes!

A 76 anys vista la situació a penes ha canviat. Jutgeu vosaltres mateixos.

PRIMER ACTE

"Los que de palabra o por escrito, por medio de la imprenta,

grabado u otro medio mecánico de publicación, en estampas, alegorías, caricaturas, emblemas o alusiones, injurien u ofendan clara o encubiertamente al Ejército o a la Armada o a las Instituciones, Armas, Clases o Cuerpos determinados del mismo, serán castigados con la pena de prisión correccional..." (Llei de Jurisdiccions de 1906).

SEGON ACTE

"Art.317- Incurrirán en la pena de hasta diez años los que de palabra, por escrito o por cualquier

otro medio de publicidad injurien u ofendan clara o encubiertamente a los Ejércitos o a las Instituciones, Armas o Clases o Cuerpos de los mismos" (Codi de Justícia Militar, de 1945 a 1979).

TERCER ACTE

L'article 317, reformat, substrau de la jurisdicció militar (que no de la civil), les injúries cpntra l'exèrcit, institucions...llevat quan el responsable és militar o els fets esdevinguin davant "de un mando en presencia de sus tropas o

bles. Amb això es compensa la improductivitat i generalment l'arrestat accepta sortir a treballar: "Qué prefieres, pasarte el día encerrado en un pasillo, sin poder hacer nada, o estar al aire libre, aunque sea trabajando, durante unas horas?".

La gestació de la màquina militar ha estat lenta i complexa: només així s'entenen contradiccions com aquest desajustament entre tancament i productivitat. La cel·la, herència del món religiós, de l'ordre monacal del mediu topa amb la moral capitalista (d'origen protestant segons es diu) del productivisme i la rendibilitat. La presó, la institució penitenciària, la Justícia Civil, resolgué aquesta contradicció mitjançant el treball penal, considerant a més a més aquest com a educador i regeneratiu. La institució militar, més immòbil i lenta, per definició, que les institucions civils, subordina el treball penal a un nivell superior al de la garjola, als batallons disciplinaris. Les Ordenances i el Règim Interior són terminants: "Los presos y arrestados en calabozo, sea cualquiera el motivo por el que se encuentren en él, no prestarán ninguna clase de servicio". Però comencen a escoltar-se els projectes d'alguns reformadors militars que volen reglamentar l'existència del treball penal per als arrestats a la garjola, donar cabdal legal a aquelles feines que ara es fan una mica trampejant.

En cas que assoleixin llur propòsit, aquests reformadors, accentuaran una de les contradiccions més evidents de la institució, un dels més visibles desajustaments de la màquina: el contrast entre la constant glorificació de la feina i el fet que aquesta s'empri com a càstig.

JUSTICE MILITAIRE:

JUSTICE SOUMISE

Està ja previst en els reglaments actuals que "los Jefes y Oficiales están facultados también para recargar el servicio mecánico que usualmente deben efectuar los soldados", "los arrestados toman parte en la limpieza de los dormitorios, así como en la del cuartel, en unión de los nombrados para policía".

Hom explica innumerables anècdotes sobre arrestaments consistents en penosos treballs, feines encara més inútils que les que normalment es fan en una caserna; casos com aquell dels soldats als quals un capità féu cavar un pou i després tornar-lo a tapar. Ben digne d'un camp de concentració!

Molt més que l'escola o la patronal, l'Exèrcit exalta la feina: no existeix arenga on marqui la referència a la seva necessitat, a més de ser bon soldat i patriota, ser bon treballador. S'exhorta a complir no solament amb la disciplina militar, sinó, a la vida civil, amb la disciplina de la feina, de l'empresa. S'ensenya no sols a respectar els caps militars sinó també als caps laborals.

Un manual militar planteja, al final de la lliçó sobre la disciplina, el segü-

ent qüestionari, les respostes al qual són fàcilment imaginables: "La Disciplina, es exclusiva del Ejército? ¿Es necesaria? Un Jefe de Empresa, ¿dejaría relajar la disciplina en el trabajo?". A això li diuen "la misión educativa de las Fuerzas Armadas".

Puntal bàsic de la ideologia militar, aquesta exaltació productivista és, sens cap mena de dubte, una de les raons fonamentals de l'obligatorietat del servei militar. L'exèrcit no és solament un proveïdor de carn de canó, sinó també de carn de fàbrica. Precisament en l'origen de l'empresa moderna, de l'organització capitalista del treball (o de l'activitat productiva, millor dit), està la institució militar. Ja assenyalava Marx, en El Capital, que les mutacions tecnològiques de l'aparell de producció la divisió del treball i l'elaboració dels procediments disciplinaris han mantingut un conjunt de relacions molt estretes. I recorda Foucault que "la projecció massiva dels mètodes militars sobre l'organització industrial ha estat un exemple del modelat de la divisió del treball a partir d'esquemes de poder".

Paradoxalment, és la mateixa institució militar la que, en emprar el treball com a càstig, fa més evident que "treball" ve de la paraula llatina "tripalium", instrument de tortura.

JERARQUITZACIO

La garjola només és per a la classe de tropa: soldats, caporals i caporals primers. Es a dir, per als reclutats a la força, per als que estan fent la mili, per als militars no-professionals. El mateix error que a un sergent li pot costar una bronca o un dia de "arresto a cuarto de banderas", li pot costar 15 dies de garjola a un caporal primer en funcions de suboficials.

en acuartelamiento, recinto o lugar militar".

També deixa oberta l'ampliació de les competències jurisdiccionals car preveu la possibilitat de considerar nous delictes que recaiguin sobre qualsevol persona, civil o militar, mitjançant la redacció de lleis especials.

FINAL PREVISIBLE

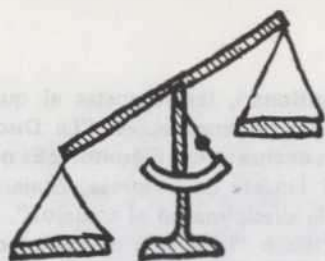
I mireu per on que tots els indicis apunten cap a l'aprovació d'una llei que vagi en aquest

sentit: no sabem si sota la jurisdicció civil o la militar. Són clares les paraules pronunciades pel Rei en el discurs de la Pasqua Militar d'enguany. De fet donava la raó a molts dels punts del Manifiesto de los Cien. Concretament, en el que ens interessa, digué:

"Es necesario que, de acuerdo con el texto y sobre todo con el espíritu que encierra el artículo 136 de las Reales Ordenanzas, los componentes de las FAS sean

protegidos por la Ley contra amenazas, violencias, ultrajes o difamaciones que tengan por causa u origen su condición o actividad".

La conclusió no pot ser més trista. Gairebé un segle més tard, les lleis més retrògrades de totes, contra la llibertat d'expressió, continuen en aquest país tapant-nos la boca com quan els nostres avis eren nens.

La jerarquitització comença per la imposició de l'arrestament: "No todos los escalones de la jerarquía militar, desde el cabo hacia arriba, tienen las mismas facultades en cuanto a arresto sino que, lógicamente, éstas son más amplias a medida que el empleo es más superior". Vés amb compte si et creues amb el Coronel, o has de veure'l, ja que et pot ficar a la garjola per un botó descordat! Terror a la caserna quan ve de visita el Capità General! Exagerem? Què o qui impediria a un general manar a un soldat per una falta d'uni-formitat, per exemple? Certament no s'ho impedirien les ordenances.

La jerarquitització continua dins de la garjola: "los cabos y los cabos 1os. cumplirán el arresto en local aparte del resto de la tropa", "a los cabos y cabos 1os. se les permitirá tener recado de escribir y libros de estudio" (manuals militars, s'entén); "al que sufra prisión o arresto, aunque sólo sea de horas, si fuera cabo se presentará al Ayudante y al Sargento de Semana, y si fuera soldado al cabo de cuartel". Es veritat, nogensmenys, que a canvi d'aquestes irrisòries diferències —que no avantatges—, el caporal o caporal primer, per les funcions que necessiten exercir corren el risc d'anar a parar a la garjola més fàcilment que els soldats: en una guàrdia, per exemple, de les irregularitats que cometin els soldats es farà responsable el caporal. Així, aquest, per pures raons de supervivència, es veurà

obligat a exigir-los l'estricta observància dels reglaments dels seus propis companys, a causa de la simple diferència d'uns galons més simbòlics que efectius. Una vegada més, la por...! un bon resum de la màquina militar i els seus engranatges: una societat jerarquititzada de vigilàncies mútues.

L'artificial jerarquitització que es fa en el si de la tropa no té només raons tècniques, tal com s'afirma als manuals. A no ser que quan es digui tècnica es parli de tècnica disciplinària, car l'existència de les funcions de caporal i de caporal primer es deuen a raons disciplinàries i econòmiques.

Com més es puja en l'escala jeràrquica menys es treballa i més petit és el càstig de les faltes. Dintre d'aquesta lògica jeràrquica, resulta perfectament normal que a un soldat se'l condemni a 6 mesos de castell per barallar-se amb un caporal primer i que a un capità i a un tinent coronel se'ls condemni a la mínima pena...per haver intentat un cop d'estat! (ens referim, és clar a la primera "tejerada"; ja veurem què passa ara. Per cert, el Sr. Tejero es troba en una presó militar molt poc austera: moqueta, sofàs, calefacció, TV, etc...).

TOLERANCIA

Però se'ns objectarà que les rígides ordenances i reglaments que hem esmentat no s'apliquen estrictament, que només alguns Caps i Oficials, dels considerats "ossos" els fan complir exactament. Que d'altres, o la majoria, fan la vista grossa; alguns, p.ex., no enretiren el matalàs o no controlen si es retira, amb la qual cosa els disortats habitants de la garjola poden seure-hi al llarg del dia. O bé que deixen tenir novel·les, ràdios, etc.

Així doncs, se'ns dirà que exagerem,

que l'aplicació de les ordenances i del Règim Interior depèn de si hi és l'oficial o cap Pérez, considerat "tou" o l'oficial o cap Jiménez, considerat "dur". Es converteix aleshores un problema estructural en un problema personal. Es passa de la Sociologia a la Psicologia. Hi ha comandaments bons i d'altres de dolents. L'Exèrcit?. Això és quelcom que sempre ha existit i sempre existirà. Com l'Estat. Resulta utòpic pretendre suprimir aquestes institucions eternes: el que cal fer és democratitzar-les. Substituir els militars franquistes per militars demòcrates, que demà substituïrem per militars socialistes,....

La tolerància apareix d'aquesta forma com una astúcia de la raó institucional. Desvia la crítica de la institució militar al laberint de la crítica ad hominem, i nodreix il·lusions reformistes.

La màquina militar fa servir els homes en funcions rigorosament reglamentades, els empra com engranatges d'un complex joc de mecanismes en virtut dels quals uns fan complir a d'altres allò reglamentat i a l'inrevés; es tracta d'una màquina precisa i regular àdhuc en els seus desajustaments i contradiccions, dels que hem comentat alguns casos. Prescindeix de la psicologia i ideologia dels homes que fan funcionar la màquina. Als manuals militars es parla del caràcter impersonal del comandament, i a la tropa se li diu repetides vegades que el seu lloc fou abans ocupat per un altre i que quan ells se'n vagin uns altres els substituïran. Una imatge resumeix el caràcter de la màquina: el lloc de centinel·la on mai falta un home, que cada dues hores és rellevat des de fa anys.

Per tant resulta absurd parlar de tole-

Qui hi ha a les presons militars

ELS COMDEMNATS MILITARS EN XIFRES

1-) Total pròfugs any 1979: 14.512 reclutes d'un total de 368.719. Representa aleshores un 3,92 per cent.

2-) Total condemnat a l'any 1979: 1204 persones. D'elles 535 ho eren per delictes militars i 551 per delictes comuns.

Pel que fa als delictes militars destaquen 79 condemnats per "Delitos contra la Seguridad del Estado y de los Ejércitos" (és a dir: "ofensa de obra a Fuerza Armada, Sedición, Ofensa de Palabra a Fuerza Armada, Resistencia a Fuerza Armada, Desobediencia a Fuerza Armada, Insulto a centinela, Segons dades també de fa 3 anys hi ha-

via uns 600 a presons civils i uns 600 també a presons militars.

ALGUNES DE LES PERSONES ACTUALMENT PRESES PELS MILITARS

—Manuel MARTINEZ GARCIA, condemnat a un any i mig. La causa és que van discutir amb un tinent al carrer enfront de les casernes de Sant Andreu (Barcelona). El tinent va matar a la baralla un company seu (José Bujardón) i ferí a Maria del Carme Moreno Arjona i a Manuel Martínez, mateix. Però diem bé: ha estat condemnat Manuel Martínez y també la seva companya Injurias al Ejército y Ultrajes a la Nación"). També val la pena considerar

que hi va haver 322 condemnats per desertió i 20 per la Ley Penal de la Marina Mercante (és a dir que es tractava de mariners civils).

Si analitzem la repartició dels condemnats segons la seva situació militar ens adonarem que a l'any 1979 van ser condemnats 2 Caps, 4 Oficials, 31 Suboficials i 1.110 de la tropa. Les xifres, com veieu, canten per si soles.

Quant al nombre de civils condemnats aquest s'elevava a 52 (entre 1204)

Segons el tipus de delictes els presos són enviats a presons civils o militars. (que no incloem perquè li caigueren 6 mesos que ja havia complert de sobres)

—15 COMPANYS DEL CAMPAMENT

rància o extraviar-se en personalismes. D'altra banda la tolerància és, valgui la paradoxa, tolerada, ja que "se considerará muy grave cargo para cualquier militar, y muy principalmente para los que ejerzan mando, el no haber dado cumplimiento a las Ordenanzas y a las órdenes de sus respectivos jefes; la más exacta y puntual observancia de ellas es la base fundamental del servicio". Això diu l'article 80 de les Reales Ordenanzas, i aquesta norma es repeteix constantment als reglaments militars i al Codi de Justícia Militar.

La tolerància és quelcom arbitrari, que pot també acabar arbitràriament,

es tracti des del punt de vista que es tracti. Especialment a causa que la institució militar roman encara com un continent verge, l'exploració del qual encara no ha emprés la crítica radical. Per què? No solament per un molt justificat temor, ja que tasques més arriscades s'han tirat endavant. Ni per infravaloració de la institució militar, ja que la seva perillosa ombra és omnipresent (i més després d'aquell 23 de febrer que ha inaugurat una etapa de "democràcia a la brasilenya" a l'Estat espanyol), i factor de pes a considerar en qualsevol temptativa reformista o revolucionària. Ni per desconeixement, ja

resumir-se en aquestes dues postures: o bé se somia amb "democratitzar-lo", o bé amb "exèrcits populars" —per oposició als actuals "exèrcits burgesos i autoritaris"—, quan no se li oposa l'expressió buida de significat: el poble en armes. Somnis, diem, ja que es basen en prendre els desitjos per realitats, com a ingenu "mayista" (del maig del 68), i no pas en una anàlisi de la institució militar i de la seva història. Davant de la poc optimista realitat de l'existència d'exèrcits i vagues, l'esquerra acostuma a adoptar la postura de l'avestruç, i després passa el que passa (socialistes donant suport a la I Guerra Mundial, cops d'estat que, a Espanya o a Xile, t'agafen per sorpresa, pactes del PSOE amb el general Armada, etc.).

Queda la postura dels anarquistes que diuen no a l'exèrcit i a les guerres però que es queden en aquest simple "no" i en els sermons antimilitaristes, eternament idèntics, ja que l'anarquisme (o el que queda d'ell) prefereix la retòrica a l'anàlisi. I entre il·lusions, ceguetats dels uns i retòriques dels altres, la institució militar roman intocable, no analitzada, no criticada.

Se'ns dirà que convé situar aquesta crítica respecte a la funció que en teoria aconsegueix l'exèrcit: la guerra. D'acord, però creiem aquesta feina secundària enfront del lloc que ocupa l'exèrcit en l'articulació del poder a la societat actual, en la "pau armada". En principi —simplificant molt una qüestió molt complexa— perquè si hi ha guerres és perquè hi ha exèrcits i no al revés—(i assenyalar-ho no vol dir que no compartim les teoritzacions dels grups pacifistes o antimilitaristes). Precisament a les guerres i accions bèl·li-

Una imatge resum el caràcter de la màquina el lloc de centineHa on MAI hi falta un home, on cada dues hores és relevat des de fa anys.

donant pas a desagradables sorpreses. Es tracta d'un element necessari a la màquina: l'aplicació exacta dels reglaments faria la vida militar encara més insoportable, originant tensions i friccions que podrien fer mal la màquina o desgastar-la més de pressa: és sabut que perquè un mecanisme rutlli regularment cal que tingui una mica de joc...

La tolerància, en contra del que predica el discurs liberal, forma part de l'ordre opressiu com a element imprescindible. "De l'esperança d'evasió que mantenen les presons depèn la docilitat del presoner" (Foucault).

RECAPITULACIÓ

A les exigències d'espai es deu que aturem aquí l'anàlisi. El tema, que per a entendre'ns denominarem la "qüestió militar", és, en efecte, inesgotable,

que tots els ciutadans mascles, llevat dels pocs que tingueren la sort de lliurar-se'n, hem fet la mili. La raó d'aquest insòlit silenci es deu, abans que tot, a que la màquina militar és considerada com a normal, àdhuc necessària de la mateixa manera que abans de les rebelions obres i de la investigació crítica que treballa en les anàlisis de Marx, el seu més brillant exponent, era considerada normal l'explotació de l'home per l'home; o del mateix mode que abans de les rebelions de presos i obres com ara Vigilar i castigar de Michel Foucault, la presó era considerada com a normal i fins i tot com a beneficiosa.

Immersos en la mitologia estatista-militarista, el pensament sobre l'exèrcit de l'esquerra, tant el reformisme com les postures revolucionàries, pot

DE SANT ROQUE (vegeu Puça 22). Se'l acusa de sedició. Els pot caure de 6 a 20 anys per a uns i de 6 a 12 per a uns altres. La causa real era un plante que van fer els soldats al dinar per a protestar per la seva mala qualitat.

—Juan Carlos HOICOETXEA. (vegeu Puça 23). Està pres a la presó militar d'Alcalá de Henares en espera de judici des del 25 de novembre de 1980. Se l'acusa d'injúries a l'Exèrcit i de trepitjar una guerrera militar. La petició fiscal és de 3 anys.

—Pablo CARRAL MARCO (vegeu Puça 17). Des de 1979 està empresonat. Fa un any tingué el consell de guerra. Se'l condemna a 52 anys de presó que està acomplint (suposem que fins a la mort si ningú no ho impedeix) al pe-

nal de Tenerife. Matà el capità de la companyia quan, davant de la mort de la seva mare i muller, el capità només li concedí un parell de dies per anar a l'enterrament (de Jerez a Santander). En una baralla Pablo CARRAL va disparar contra el capità.

—6 o 7 LEGIONARIS DE CANARIES. Havien format un grup clandestí, autodenominat sindicalista i revolucionari. Havien volat el local de Fuerza Nueva de Melilla, assaltat un banc a València i sembla que organitzat una xarxa d'infraestructura per a desertar de la Legió.

—Romualdo IRIJOA CHANS, dirigent de Comisiones Marineiras. El 26 de febrer del 81 se'l condemna en un consell de guerra a 10 mesos de presó

per pronunciar aquestes frases: "Comandante dimite, el pueblo no te admite", "Comandante chupón trabaja de peón" i "en vez de apuntar hacia nosotros id dentro y disparar contra los que están dentro, que esto es lo que tenéis que hacer y no ir contra nosotros". Esdevingué en moments de gran tensió en una vaga a Vigo.

Aquests són els casos que, actualment coneixem. Evidentment n'hi ha molts més. Si l'Anuari Estadístic Militar de l'any 79 ens parlava de 1204 processos, hem de comptar un nombre similar de casos per al 81 i per a aquest 82. Però amb aquests ja n'hi ha prou per a copsar la barbàrie. No us sembla? (tothom qui en sàpiga més que ens els digui per a tirar endavant la campanya)

ques és on els exèrcits demostren més llur ineficàcia (veieu p.ex, el que explica el molt interessant estudi de Norman F. Dixon "Sobre la psicología de la incompetencia militar", o experiències històriques com ara els desastres patits pels poderosos exèrcits nord-americà o portuguès al Vietnam o a Angola...).

Es doncs en el context de l'actual "normalitat", de l'ordre vigent, on cal situar la crítica de la institució militar: aquesta estratègia de tancament, aquest productivisme, aquesta jerarquització, aquesta tolerància, que potser no es troben, de forma menys descarada, a la societat civil? Essent l'exèrcit l'última ratio regis de l'ordre vigent, l'anàlisi d'aquesta institució potser ens digui molt sobre l'estructura i els mecanismes d'aquesta societat, i sobre les seves contradiccions (que són, al meu parer, els punts febles per on es

pot atacar aquesta societat aparentment immutable i indestructible).

No existeixen exèrcits bons i exèrcits dolents: allí on hi ha exèrcit, aquest es configura com UNA GARJOLA I ELS SEUS VOLTANTS; una màquina opressiva; un ordre disciplinari; un calculat conjunt de coaccions, càstigs i vigilàncies mútues; la institució militar irradia llurs característiques sobre la societat sencera. Pretendre reformar l'exèrcit o convertir-lo en "popular" és com ara aquell error de Proudhon, que justament criticava Marx: pretendre mantenir la propietat privada, suprimint el seu "vessant dolent" (1).

Des d'aquell ja llunyà 68, s'ha generalitzat la crítica de les institucions (encara que darrerament, la demolidora dretanització que se'ns imposa per totes bandes, i el nihilisme o cínic 'desencís' que els hi fa el joc, aquestes crítiques van remetent o enfeblint-se).

Una institució romandria, nogensmenys, intocada: l'exèrcit. Es temps, dolgui a qui dolgui, que la crítica radical desembarqui en aquest territori verge i aixequi la seva cartografia. Precisament ara.

NOTES

(1): Aquest paràgraf és massa esquemàtic i pot ser interpretat malament. Però planteja una tesi interessant: la de que l'ús de les armes (p.ex. per a la defensa de les conquestes del proletariat en determinat espai) no implica forçosament carregar amb maquinàries militars, rites, mites, ... similars als dels exèrcits actuals. Aquest important aspecte ha estat també assenyalat per Jordi Garcia i Francesc Porret en el seu llibre "Abajo los muros de los cuarteles!", i valdria la pena desenvolupar-lo i aprofundir-hi.

AVIS A TOTS ELS MORTALS

ES FA SABER QUE...

SOLVENT

S.O.S.

D'ara endavant LA PUÇA tindrà una periodicitat bimensual. La manca de diners i també de temps per a dedicar-nos-hi constitueixen els dos principals motius d'aquest canvi. Pel que fa a la primera raó no hi ha gaire a comentar. Tota revista d'aquesta mena és deficitària i a més nosaltres en aquests moments hem d'afrontar una situació econòmica pitjor que la de mesos anteriors. Ho entendreu fàcilment si us diem que el preu d'impremta del darrer exemple (el núm.24) era de 72 pessetes amb la qual cosa ens trobàvem que amb el percentatge que ens cobren les llibreries, o bé no "guanyàvem" ni un duro de cada revista venuda o bé encara en perdíem. Una situació tan insostenible com aquesta ens ha obligat també a pujar el preu de la revista. Desitgem sincerament que d'aquí a poc temps puguem oferir també una millor presentació, més pàgines i més contingut que compensin aquesta puja. Però tot depèn de la venda i del número de subscriptors. Concretament en necessitaríem 300 més. I que ho aconseguim o no, això ja depèn també de vosaltres.

D'altra banda al GAMBA som poca gent i tenim molta feina. Les nostres il·lusions se centren avui a tirar endavant dues campanyes, una contra els presupostos militars i una altra contra la mili. Tot això requereix molt temps. Treure una PUÇA cada més ho impedeix totalment. Una revista d'ara no és com una d'abans (és a dir de les 15 primeres on no hi havia gaire contingut. Tots sabeu que hem augmentat en pàgines i en el contingut de cada una d'elles. El problema no és llavors que no tinguem material per a treure (més aviat seria el contrari) si no que ens falta temps per a dedicar-nos-hi. També és aquesta una de les altres coses que vosaltres podeu ajudar-nos a solventar.

No tenim gens de ganes de romandre eternament bimensuals a partir d'ara. Tan aviat com aquells dos problemes se solventin us donarem la murga cada mes. Col·laboreu perquè aquest moment arribi com més aviat millor.

LES F.O.P. I EL PODER JUDICIAL

(o el retorn de la inquisició)

Introducció.-

Les institucions armades, jerarquitzades i estamentals - institucions militars-monopolitzen i concentren la força coercitiva de la societat, constituint un poder capaç d'estabilitzar-se com autoritat. Anteriorment a la divisió liberal de poders, l'autoritat militar era alhora executiva, legislativa i judicial. Actualment a l'Estat espanyol l'exèrcit manté una jurisdicció pròpia, de forma que, al mateix temps que s'escuden de la jurisdicció ordinària, exerceixen, a través de la jurisdicció militar, poder judicial sobre els ciutadans que els ataquen o molesten en les seves persones, possessions, símbols, creences, idees.... Sols això ja és motiu per a tractar d'abolir aquesta jurisdicció clarament parcial, que amb una ullada a la seva pràctica històrica i actual se'ns mostra molt represiva.

La jurisdicció militar i les jurisdiccions especials en general són formes que, comparativament, no gaudeixen de la menor credibilitat en relació a la jurisdicció ordinària. Això no vol dir que la jurisdicció ordinària sigui la veritable justícia - i caldria veure què és això de justícia-. Aquesta en darrer terme -encara que els jutges i fiscals siguin elegits en plesbicit i siguin molt progressistes o esquerranistes- no fa altra cosa que aplicar rigorosament la llei, transmetent la ideologia continguda en la legislació que ha d'aplicar, estant, per tant, al servei dels que tenen la paella pel mànec. Però a més, això es fa des d'una independència, "imparcialitat", i una sèrie de garanties formals que aporten la legitimació a la llei, tot fomentant el consentiment popular a "l'imperi de la llei". Les jurisdiccions especials no tenen garanties, són dependents i parcials. Els seus tribunals no poden aspirar a una legitimació en si mateixes, recorrent a legitimacions sobrenaturals o substituint-les per la desvalorització de les seves víctimes. Les jurisdiccions especials són, doncs, un instrument de l'Estat de cara a l'objectiu prioritari de la classe dominant: vèncer l'enemic intern, deixant la unitat jurisdiccional ordinària com regal reservat a les societats "madures" que demostren ser-ne mereixedores. Però la jurisdicció militar és de l'exèrcit (i la guàrdia civil) i no pas del conjunt de forces militars. Cal donar un cop d'ull a aquest sector del militarisme -policialisme- i sobretot a l'Estat espanyol. Actualment els cossos policials, els més importants -les FOP, ex-grisos, verds i socials- també tenen una coincidència un progressiu poder que segueix un procés paral·lel al de les FAS coincidint amb elles en les actuacions col·pistes. Recordem també que la guàrdia civil és un cos castrense del Ministeri de l'Interior i que fa de frontera entre les FOP i les FAS.

Les FOP aparentment no tenen una jurisdicció pròpia. La policia depèn totalment, en principi, de la jurisdicció ordinària. Però si analitzem la qüestió detingudament anem descobrint tota una colla de distincions legals que els atorguen de fet unes atribucions judicials. Així mateix s'observen unes concomitàncies entre els estaments judicials i policials, que tendeixen a què el poder judicial es posi al servei de les FOP, produint-se una inhibició

d'aquest en benefici de les atribucions policials. Aquest és un fenomen molt propi de l'Estat espanyol (1) però que cal incloure dins del procés de germanització -gestació de l'Estat policia- de molts estats desenvolupats. L'adopció de noves tècniques informàtiques sofisticades de la policia europea és un signe de la correlació que assenyalava. Això ens situa en un estat híbrid entre els models sud-americans i els desenvolupats. (2)

Per entendre aquest fenomen -si més no tal com s'esdevé aquí- cal primerament haver desglossat les diverses funcions que constitueixen el poder judicial. Es distingeixen tres d'elles: a) el discerniment entre veritat i falsedat i la determinació de la versió real dels fets motivadors del procés judicial; b) la determinació de si unes actuacions concretes transgredeixen o no el marc legal o moral institut, i en cas afirmatiu la precisió de les normes transgredides tipificant l'acció delictiva; c) la imposició o no de sancions o rectificacions a l'acusat que és trobat culpable. La primera funció no la realitza, en la jurisdicció ordinària, no tan sols el jutge sinó també pèrits i experts científics -la sagrada ciència que ve a substituir el paper de la revelació divina-. La segona és exercida pel jutge i el fiscal, i la tercera és en darrera instància patrimoni del jutge que dicta sentència en base a propostes contraposades de la defensa i l'acusació seguint els procediments processals i la jurisprudència.

Cal observar també que les funcions judicials no s'exerceixen només a la jurisdicció ordinària i a les especials sinó que també les trobem en les funcions de professors, psiquiatres, arbitres de futbol, certs òrgans de partit, organitzacions i entitats, etc. Al meu entendre la funció judicial és un poder delegat que usurpa a l'individu determinades activitats subjectives.

Vist això podem començar l'anàlisi de les atribucions judicials conferides a la policia.

NOTES

(1) Sobre aquest tema a LA PUCA núm.19-20 hi ha l'article: "Una herència franquista, les raons d'estat" de Mario Vila.

(2) Un intent de classificació en aquest aspecte de l'Estat espanyol, es troba en un article de Juanjo Fernández publicat a LA PUCA núm.19-20: Las FAS y la DSN.

LA JURISDICCIO POLICIAL

L'octubre de 1980, la cambra de diputats va aprovar amb només 2 vots en contra la "ley orgánica 11/1980 sobre los supuestos previstos en el artículo 55.2 de la Constitución" -Llei antiterrorista per entendre's-, que engloba pràcticament les que li van precedir ("Ley de medidas especiales sobre grupos armados" de desembre 1978 i el "decreto-ley de seguridad ciudadana" de gener 1979), que tenien un temps de vigència limitat.

Qui té la potestat per aplicar la llei, pel que fa a violar i registrar domicilis i detenir i incomunicar sospitosos (jo, tu, ell nosaltres, vosaltres, tothom, però "ells" no); és la pròpia policia, o millor dit, els policies i guàrdies civils: "Los miembros de los Cuerpos y Fuerzas de seguridad del Estado podrán proceder sin necesidad de autorización o mandato judicial previo, a la inmediata detención de los presuntos responsables" d'accions considerades terroristes.

Veiem, doncs, clarament que s'atorga a la policia unes atribucions de caire judicial com són determinar si uns fets s'ajusten o no al tipus de delictes qualificats com a terroristes i (amb la sola base de la suposició d'uns fets, la pressumpta correspondència d'aquests amb delictes "terroristes" i la presumpció de la implicació d'una persona en tals fets) penetrar en domicilis, registrarlos, practicar-hi detencions, incomunicar les presones detingudes privant-les de tota visita i assistència d'advocat o jutge no competent (1), durant 72 hores perllongables per 168 hores - una setmana més. "siempre que tal propuesta se ponga a conocimiento del juez antes de que transcurran las 72 horas de detención. El juez (...) denegará o autorizará la prolongación propuesta".

L'atorgament d'aquestes atribucions judicials a la policia té com a finalitat la pràctica impune de tortures selectives o indiscriminades com a arma política. 72

hores de incomunicació ja fan pensar en mals tractes, però els 7 dies addicionals, que, són com a període de "diligències policials", (2) un temps exorbitant i es fa estrany un cas de detenció de 10 dies en què no si practiquin tortures.

Però hi ha més, no s'acaba aquí el terrorisme legislatiu. Els detinguts en aplicació de la llei antiterrorista passen automàticament a la jurisdicció de l'Audiència Nacional. Què bé!, són ja de per si competència exclusiva d'aquest nou tribunal de la Inquisició. Són els mateixos i totes els qui autoritzen totes les peticions de perllongament de la incomunicació antiterrorista, els que han - haurien però no ho fan - d'instruir tots els casos de tortures a detinguts per l'esmentada llei.

L'Audiència Nacional és una jurisdicció especial - i per tant anticonstitucional-, nova versió del TOP (Tribunal de Orden Público) franquista. L'Audiència consta de la sala penal formada per quatre jutjats centrals un dels quals té competència exclusiva en delictes monetaris i els altres (números 1, 2 i 4) la tenen en les causes de "terrorismo" no reservades a la jurisdicció militar.

Doncs bé, els detinguts per la llei antiterrorista, que reben acusació policial, passen directament a dependre d'un dels 3 jutjats centrals esmentats, ubicats a Madrid. D'això es dedueix que l'atribució judicial de la policia, ja citada de determinar si uns fets corresponen als delictes tipificats com terroristes en la llei antiterrorista i el codi penal, no té només efectes privatis de drets en cas de detenció, sinó també efectes judicials, determinant la jurisdicció encarregada del cas i conferint per tant un valor judicial processal a l'atestat policial- en principi no és més que una denúncia. Es prejutja per tant la correspondència entre els fets denunciats i els delictes que són competència dels jutjats números 1, 2 i 4 de la sala de lo penal de l'Audiència Nacional, i s'usurpen funcions dels jutges.

Això té la seva importància quan el detingut no és alliberat sense càrrecs, sinó posat a disposició judicial, ja sigui a l'Audiència Nacional o en un jutjat de guàrdia. (3) El jutge en tal ocasió ha de dictar llibertat provisional o presó preventiva -la llibertat sota fiança es pot fixar més endavant-. Els condicionaments en què es troba (independentment del grau de "compenetració" que tingui amb la policia) provenen de:

a)- L'atestat policial: com hem vist, els càrrecs que la policia imputa als acusats, ja vénen tipificats via llei antiterrorista -en això la policia suplanta al jutge-; la

versió dels fets que es dona per sustentar els càrrecs, obté gairebé valor provatori, via Ley de Delitos flagrantes de 1980, es especialment pel que fa a atorgar validesa indiscutible a les "proves" que aporta la policia (per exemple, un arsenal pesat trobat en el taló de la sabata del detingut)-. En això, la policia reemplaça als perits i al jutge en la direcció de la investigació, que hauria d'ésser independent de l'acusació, exercint uns funcions judicial cabdal i no només en delictes de terrorisme, com és la determinació del que és veritable i del que no ho és. Podem parlar aleshores d'un retorn de la inquisició. Finalment les jurídicament "indemostrables" tortures permeten aportar una declaració signada de l'acusat reconeixent els càrrecs i les versions policials i ja veiem com encara que la persona acusada desmenteixi la declaració davant del jutge aquesta, legalment o il·legalment, no és, com hauria d'ésser invalidada (!). La policia substitueix al propi acusat, usurpant la seva paraula, desqualificant-la i declarant en el seu nom (!!!).

b)- Els criteris d'aplicació de la presó preventiva: el primer jurídic, i étic, segons el qual tothom és innocent fins que no es demostrï el contrari, és suprimit a efectes de l'aplicació de la presó provisional, quan la qualificació penal dels càrrecs policials - que en els casos d'aplicació de la llei antiterrorista ja venen semitipificats per la policia- supera els 6 anys de presó. Presuposant proves les acusacions de la policia, i presumint la culpabilitat de l'acusat abans del judici, es dicta presó preventiva que podrà durar fins la meitat del temps (!) de la qualificació penal fins un màxim de quinze anys (!!) (4) ja que la condemna màxima es de 30 anys de reclusió major amb les disposicions actuals dels articles 503, 504, i 505 de la Llei de "Enjuiciamiento Criminal" -reformats el 1978 a les Corts El jutge no ha de considerar si procedeix aplicar presó preventiva i el que en tot cas es pot considerar és si procedeix, en algun cas, l'alliberament provisional i això no només per les causes de "terrorisme" sinó per a totes les causes d'instrucció. Aquests procediments es veuen agreujats pel Codi Penal classista i feudal. I a més en les causes de "terrorisme" i la seva apologia, les disposicions penals s'han endurit considerablement. En la Ley de Defensa de la Constitución' de 1981, en la mateixa llei antiterrorista i en algun

altre paper endimoniat es reformen articles del Codi Penal, i això, a la vegada, es veu agreujat per les ordres del Ministeri Fiscal en virtut de les quals tots els fiscals han de demanar sempre la pena màxima prevista al Codi Penal pel que fa als delictes "terroristes". Amb això, es facilita que la qualificació penal de l'acusació policial superi els 6 anys de presó i per tant l'aplicació de preventiva a l'acusat (5). A més, si el jutge -de guàrdia o central- dictamina llibertat provisional, el fiscal per via antiterrorista pot impugnar la decisió i retenir l'acusat a la presó -cas Urbiola-. Cal afegir-hi a més la llei del ministeri fiscal, que deixa aquests permanentment exposats a ser destituïts pel govern fulminantment. Ja vàrem veure en el cas Scala que el govern té uns criteris ideològics per als nomenaments i destitucions dels fiscals. D'aquesta forma, a través d'ells, el govern admet o no els alliberaments provisional judicial de l'executiu-. També hi ha disposicions legals que determinen que un cop transcorreguts 8 mesos de presó preventiva, si no s'ha fixat data per el judici, l'acusat ha d'ésser alliberat, però ja veiem que la vigència de les lleis passa per un filtre polític, i algunes com aquesta no es veu que s'apliqui per enlloc.

De tot això es dedueix el següent: si la policia vol empressonar una persona -especialment si es detinguda per la llei antiterrorista- només ha d'imputar-li uns càrrecs en un atestat que suposin una qualificació penal de més de 6 anys de presó, i per això no incorre en delictes, no ha de complir cap condemna, ni ha d'indemnitzar, ni ha de compensar aen cap judici, ben al contrari fa una funció pública d'acord amb lleis "democràtiques", -si bé recollint una tradició de la monarquia i el franquisme- i es paga als seus funcionaris -amb diners extorsionats legalment a tots- per realitzar-la i fins i tot potser se'ls ascendeixi o condecori.

Teòricament és clar, qui dictamina la presó preventiva és el jutge, jurídicament no sortirà d'aquí (6). Però de tot el que he exposat si algú en dubta, només cal veure si es verifica en la realitat. I veurem com paral·lelament a l'entrada en vigor d'aquestes disposicions, el nombre de presos s'ha incrementat entre un 100 i un 200 per cent en relació a fa uns pocs anys, arribant a la xifra

d'uns 25000 presos, més de la meitat dels quals són preventius proporcio que canta per si sola. I si examinem els casos particulars comprovarem com no sols l'aplicació de presó preventiva depèn de l'atestat policial i a declaracions desmentides dels propis afectats (el cas Scala o el recent tercer judici pel cas Bultó són exemples en les ments de tots, però n'hi ha més) es pot argüir que son excepcional casos de judicis farsa (7), (però pot un judici polític no ser una farsa?).

Molt habituals, sembla que no estranyin a ningú, són les notes que la policia fa públiques i que surten als diaris i informatius de ràdio i TV, en les quals la policia dona per certes les seves presumpcions -i un cop més ens venen a la memòria els cassos Scala i Bultó-Viola (o Batista i Roca), que van comptar amb notes policials demencials.

Constitueixen bons exemples per a copsar la clara opció ideològica dels servidors de l'estat, però no ens hem d'oblidar de les quotidianes cròniques de "sucsesos" que la policia dicta als periodistes de l'especialitat-. Es aquesta una més de les funcions de tipus judicial, que la policia exerceix per escarni de les seves víctimes ni de les seves víctimes (el poble, o classe oprimida, nosaltres) a les quals no dubten a difamar o denigrar públicament -recordem la primera versió policial dels crims d'Almeria-. A manca de veritables raons, els botxins esperen justificar-se desacreditant la víctima davant una opinió pública propensa a judicis de valor ancorats en els tòpics morals burgesos.

Però, i la jurisdicció policial? Es l'Audiència Nacional? L'Audiència Nacional i més concretament la seva Sala Penal, no és un tribunal de les FOP (policia i guàrdia civil), però si per a les FOP. El tema policial per excel·lència, el "terrorisme", és competència exclusiva d'un tribunal, que és curios oi? -fa exactament allò que la policia i la classe a què protegeix, esperen d'ella. No és com la jurisdicció militar; els titulars dels jutjats centrals no són policies, però estan al servei de les FOP -concesió sistemàtica de les 7 hores addicionals, denegació de processaments a torturadors,...-. Hi ha doncs una jurisdicció per a la policia, que es porta tan bé que cada vegada té més competències i s'especula que pugui ser l'instrument per a la resurrecció de la llei de jurisdiccions, ocupant el lloc que en aquesta va tenir la jurisdicció

militar. Hi ha també el seguit de funcions judicials exercides per la pròpia policia. Es pot parlar de jurisdicció policial? Ho deixo a la consideració de cadascú, citant només l'interessant opinió del fiscal J.V.Chamorro: "S'està creant subrepticament una institució que té un mecanisme propi i gairebé un poder propi, la qual cosa es tà absolutament fora del que les lleis estableixen".

Sigui com sigui la resposta precisa no té gaire importància. El que realment importa és que s'hagi arribat a un punt en que es plantegi aquest interrogant. La necessitat d'una lluita per a la supressió de la llei antiterrorista i la resta de mesures especials legislades, és ineludible i tant o més urgent que la lluita per a la supressió de la jurisdicció militar. Esperem si mes no, que no ens plantegem l'interrogant, d'aquí un temps, de si torna a haver-hi el temps, de si torna a haver-hi el Tribunal de la Inquisició. Spain is diferent, així que, qui sap! qui sap!

TOTI SALA

NOTES

- (1) Només hi ha 3 jutges en tot l'Estat competents en l'aplicació de la llei antiterrorista, legalment podrien delegar als jutges locals per a supervisar la detenció però no ho fan.
- (2) Les respostes del fiscal J.V.Chamorro a la penúltima pregunta de l'entrevista publicada a "BICICLETA" (núm.41-42) i la primera de l'entrevista que aparegué a "SERVIR AL PUEBLO" núm.145, indiquen una valoració d'aquest aspecte de la llei antiterrorista força útils des del punt de mira jurídic.
- (3) De fet el jutge de guàrdia, si bé en teoria està menys vinculat a la policia que l'Audiència Nacional, tampoc en els casos en què fos cert incidiria gaire, perquè la instrucció la porten els jutjats centrals, dels que el jutge de guàrdia en certa forma n'és un delegat.
- (4) Per la semblança entre totes aquestes disposicions legals, se'ns fa pensar en la "detenció de seguretat" introduïda en el règim feixista del Tercer Reich.
- (5) Similarment hi ha disposicions que incrementen a preus exorbitants les fiances a pagar pels presumptes "terroristes" i també n'existeixen que prohibeixen la redempció de condemna per treball als presos polítics.
- (6) En realitat no és ben bé així. Segurament que una anàlisi jurídica aprofundida, treuria a relleu les conseqüències reals d'aquest seguit de mesures especials legislades "democràticament". A les entrevistes al fiscal Chamorro, abans esmentades, es pot trobar una anàlisi d'aquesta mena.

ASCÓ, PARALITZACIÓ

En la propera primavera està previst que entri en funcionament la central nuclear d'Ascó. Aquesta central nuclear ha estat el punt de referència més important, junt amb els projectes de mines d'urani a la comarca d'Osona, del moviment antinuclear a Catalunya. Coincidint amb el punt àlgid de les mobilitzacions populars al nostre país, arrel del canvi polític, la nova situació creada a partir de la mort del dictador general Franco, es van organitzar les primeres manifestacions antinuclears que arribaren al màxim de participació popular l'any 1979 amb més de 50.000 persones als carrers de Barcelona, i tota una comarca (Osona) posada en peu contra la destrucció de la terra que representen l'explotació d'urani. El futur esperançador que aquesta situació feia preveure no s'ha acomplert, ans al contrari, la regressió del moviment popular ha arrossegat també, al moviment ecologista i antinuclear.

Malgrat tot els /les ecologistes seguim en la lluita. Així ho demostren les combatives manifestacions realitzades al llarg de l'any 1981 i les diferents activitats menades pels diferents grups en el seu àmbit territorial (tancades, pintades a les elèctriques, actes als barris,...).

Hauríem de parlar, també, de la lluita constant portada a terme del principi pel mateix poble d'Ascó, que en les darreres eleccions municipals (1979), va votar majoritàriament a la Candidatura de Defensa Popular (candidatura antinuclear), que s'ha oposat amb la llei a la mà a la central nuclear i que ha vist les seves resolucions boicotejades sistemàticament pel govern espanyol i la Generalitat de Catalunya amb totes els mitjans al seu abast (mitjans de comunicació, partits polítics parlamentaris, repressió, etc.).

Malgrat les dificultats esmentades, la TAULA ANTINUCLEAR I ECOLOGISTA (constituïda per grups antinuclears i ecologistes de Catalunya i del Nord del País Valencià) ha decidit dur a terme la darrera batalla contra l'entrada en funcionament de la central d'Ascó. Amb aquest objectiu hem organitzat pels dies 27 i 28 de març, uns actes al mateix poble d'Ascó, i un festival-miting a Barcelona el dia 6 del mateix mes, actes als quals us convidem ja que creiem que oposant-nos a la nuclearització del nostre país, lluitem contra el model de societat centralitzat, despersonalitzat, militaritzat i repressiu que els que tenen el poder, pretenen imposar arreu del món

SALUT!

TAULA ANTINUCLEAR I ECOLOGISTA

PER LA PARALITZACIÓ DE
LA CENTRAL NUCLEAR
D'ASCÓ I

Davant l'anunci fet per les companyies elèctriques de l'imminent carregament, amb urani enriquit, del reactor de la central nuclear d'Ascó I, les persones i entitats sotsginants volem manifestar la més decidida oposició a aquest nou pas en el camí de convertir el nostre país en un dels llocs més nuclearitzats del món. Consi-

derem que hi ha suficients raons tant ecològiques com econòmiques i socials per aquesta oposició. I més, quan en aquest cas, es menysprea la voluntat majoritària dels més directament afectats i se suustitueix el debat popular per la política de la imposició dels fets consumats.

(envieu-lo signat a l'Apartat de Correus 31.130 de BARCELONA o bé al Carrer Perill 52 de BARCELONA també, c/c.190-22 de "La Caixa" de Pensions Agència 644.

PEL DESARMAMENT NUCLEAR EUROPEU

L'article que a continuació reproduïm forma part d'una sèrie de treballs realitzats pels membres de la Fundació Bertrand Russell d'Anglaterra. Aquest, en concret, fou enviat al diari (IMES el qual es negà per dues vegades a publicar-lo.

D'altra banda us comentarem que tot i estan d'acord amb la reivindicació general de l'autor (el desarmament nuclear europeu, què menys, oi?) observem una certa ingenuïtat en els seus plantejaments (sobretot pel que fa a les conclusions finals) i a la vegada un enfocament força moderat de la problemàtica dels blocs militars i de la cursa d'armaments. A l'igual que l'article publicat de Rudolph Bahro a LA PUCA anterior, ens dona la impressió com si haguessin estat escrits de cara, no a les classes populars, a la gent del carrer, sinó de cara als governants, apel·lant a la seva prudència i racionalitat, perquè es desarmen. Concepcions d'aquesta mena, al nostre judici, o pequen d'ingenuïtat o no afecten gens ni mica els sistemes de poder imperants.

Que la cursa d'armaments estigui fora de control és quelcom durament denunciat en els nostres dies. Prudents estimacions del començament de la dècada anterior apuntaven a un total de caps nuclears desplegats per les superpotències superior als 50.000; més d'un milió d'Hiroshimes de potència destructora. Fins i tot llavors es comptava amb un creixement de l'arsenal de no menys de 20.000 més en el curs de la dècada actual.

Les vendes militars mundials han estat estimades, en el moment de l'informe Brandt, en un valor de mil dos-cents milions de dòlars diaris. El darrer any s'ha arribat als mil tres-cents. Abans de 1985 haurà superat la xifra de 600.000 milions a l'any o, el que és igual, 1.600 milions cada dia. I això en moments de forta recessió, quan les tensions socials als països avançats s'aguditzen cada cop més i mentre s'ha forçat la vida econòmica als països perifèrics del Tercer Món més enllà dels límits del que podria ser tolerable. Les armes en un món així no proporcionen seguretat: tal com Brandt ens advertí no ens fan estar més resguardats, només ens fan més pobres. Malgrat aquesta perogrullada, resulta inevitable la proliferació lateral d'armament atòmic a un cercle cada vegada més ampli de nous estats, llevat que es faci alguna cosa. El Tractat de No-Proliferació quedà colapsat el darrer agost, ja que cap de les superpotències és creïble com a salvaguarda de la pau per a la majoria del món no alineat.

A Europa, el continent més militaritzat, on les potències s'enfronten cara a cara, existeixen actualment entre 10 i

15.000 caps nuclears, designats com d'ús "tàctic o de teatre"; qualsevol conflicte als altres continents pot provocar efectes de rebot en aquest teatre europeu que, deixat sol, no estarà exposat a estallar, com ho està ara, ja que ha estat una difícil inestabilitat, basada en indetectables però reconegudes àrees d'influència el que ha marcat les expectatives polítiques del continent al llarg de la majoria dels anys de la postguerra. Lord Mountbatten, que no era unilateralista, ens va advertir en el seu darrer discurs que la guerra "limitada" no era una idea que ell hagués trobat mai...verosímil". També ens advertí que era un "complet sense sentit a l'era atòmica" "prestar oïdes al vell precepte romà: si vols la pau prepara la guerra".

En el context d'una advertència semblant no ha existit un intent seriós de revifar la campanya pel desarmament nuclear multilateral, iniciada pels Lords Mrockway i Noel Baker. Aquest moviment, que té el suport a la Gran Bretanya d'un convençut sector representatiu d'organitzacions pacifistes i de partits polítics (incloent la Fundació Bertrand Russell de la qual en sóc associat), pretén assegurar la implementació de la Resolució Final de la Sessió Especial sobre Desarmament de les NNUU, acordada el 1978. Aquesta és una excel·lent declaració però, així com el hum s'aixeca de les latents runes de la distensió, els governs s'afanyen a practicar el contrari al que acordaren engegar sota la pressió moral de l'opinió pública mundial en aquella reunió crucial. Tot el més important, doncs, és aquesta campanya. Tothom

harà de donar-li un suport actiu. Per què, a més, alguns de nosaltres sentim la necessitat de llançar una campanya addicional, dirigida cap als pobles i els governs d'Europa?

LES SESSIONS ESPECIALS DE DESARMAMENT

En part, aquest desenvolupament sorgeix de les aprehensions àmpliament compartides de moltes nacions, quan van fer front a les decisions de desplegar missils SS-20 a l'Est i Cruise i Pershing II en els territoris de l'OTAN. En part també sorgeix de la por real i justificada pel recomençament de la guerra freda. Però en part també apareix de les decisions de la Sessió Especial mateixa. L'article 33 de la Resolució Final contempla:

" 33. L'establiment de zones lliures d'armes nuclears sobre la base d'acords o convenis lliurement adoptats pels Estats de la zona implicada, assegurant d'aquesta forma que aquelles zones quedaran genuïnament lliures d'armes atòmiques, i el respecte per tals zones per les armes nuclears dels estats constitueix una important mesura de desarmament".

L'article 60 subratlla aquest compromís i l'article 61 estableix una norma general per a establir les esmentades àrees. Els següents articles esbossen un protocol de treball en virtut del qual podria realitzar-se això, tant com un resum de les sol·licituds regionals que es troben ja sota discussió. Els principis clau que s'impliquen són:

'61. El procés d'establir aquestes zones a diferents parts del món hauria d'estar animat a l'objectiu d'arribar a un món completament lliure de les armes nuclears. En el procés per establir aquelles zones s'haurien de prendre en consideració els trets de cada àrea. Els estats que hi participessin necessitarien assumir el compliment total dels objectius, propòsits i principis dels acords o convenis que establissin les zones, assegurant d'aquest mode que queden genuïnament lliures d'armes atòmiques.

62. Respecte a les zones, els Estats

amb armament nuclear haurien de comprometre's a respectar-les. Les modalitats concretes es negociaran amb l'autoritat competent de cada zona en particular:

a.- respecte estricte a l'estatus de zones lliures d'armes nuclears;

b.- abstenció de l'ús o de l'amenaça d'ús d'armes nuclears contra els Estats de la zona".

L'adhesió a aquests principis per Europa fou inicialment fruit de la tasca d'Olof Palme, qui apel·là a la Internacional Socialista, en la seva conferència d'Helsinki, el 1978, dient:

"Avui més que mai, segons el meu parer, totes les raons per a continuar treballant per una zona lliure d'armes

als diferents estats nacionals. Ni pot fer-ho: alguns d'aquests estats posseïxen arsenals nuclears independents, d'altres no. Alguns pertanyen a un bloc, d'altres a l'altra, i encara d'altres a cap. Alguns dels neutrals mantenen un tipus de no alineament, alguns altres un de ben diferent. Un estat no nuclear podria prendre una decisió unilateral per a continuar essent no nuclear, però una decisió semblant difícilment podria entusiasmar la resta de les cancelleries del món. Tot el vocabulari de l'unilateralisme es torna perfectament irrelevant, o en qualsevol cas excepcional, una vegada considerem la variable geometria política del nostre continent., tant com el vell vocabulari del multilateralisme.

guerra "limitada" no pot ser contestat només a un nivell d'acció nacional. Tota la xona amenaçada ha de rebutjar el paper que se li està fent jugar perquè, a més de treballar pel desarmament mundial, lluitem també per "descongelar" Europa.

Els primers passos cap aquest objectiu ja s'estan donant. La proposta per aconseguir una Europa Nòrdica Lliure d'armes nuclears, interessà originàriament a Finlàndia, Suècia, Dinamarca i Noruega. Ara s'intenta emprar el protocol de les NNUU per a designar com a tal zona a Suècia i Finlàndia, donant opció a la resta a unir-se. Es aquesta una acció "unilateral"? Difícilment. Cap dels països disposa d'armament nuclear en aquest moment, però tampoc cap té el suport d'un tractat basat en el Document Final. Activant aquest procediment, una petita zona nòrdica podria convertir-se ràpidament en una zona molt més gran. A Centre-Europa, no podrien Àustria i Iugoslàvia llançar una iniciativa semblant? I Grècia desitjaria romandre-hi fora? I llavors, què passaria amb els estats intermedis? Ja a Bèlgica tenim el pla de Smeela, que està per una cadena d'estats lliures d'armes nuclears des del Bàltic a la Mediterrània. A l'Alemanya s'invoquen esquemes similars.

Un trencaclosques d'àrees saneja des difícilment s'ajusta als estereotips del debat sobre desarmament al nostre país, iniciat fa ja dues dècades, però encaixa perfectament dins l'estructura de la política acordada per les NNUU. A més, evidentment, un cop fins i tot les més petites zones es mouen en aquesta direcció, molts desitjarien seguir-los. La desnuclearització d'extenses regions d'Europa portarà llavors a una autonomia més evident dels blocs polítics i donarà peu a la formació de pressions racionals sobre les superpotències perquè vagin prenent nota. Quan tota Europa hagi arribat a aquest punt, els arsenals de les superpotències apuntaran necessàriament l'un a l'altre, i si tota la resta falla això serà una idea tranquil·litzadora.

KEN COATES (Publicat per la Bertrand Russell Peace Foundation)

Traducció: DIDAC REINA

nuclears, s'ajunen ara. L'objectiu darrer d'aquests esforços haurien de dirigir-se cap a una Europa lliure d'armament nuclear. L'àrea geogràfica més tancada seria naturalment Europa del Nord i Central. Si aquestes àrees poguessin quedar lliures de les armes nuclears estacionades allí, avui, el risc de total aniquilació en cas de conflicte nuclear quedaria reduït".

Amb el suport de Kalevi Sorsa, el president del Partit Socialista de Finlàndia i de Walter Hacker, el secretari d'afers internacionals dels socialistes austríacs aquest darrer objectiu es convertí en compromís formal de la Internacional Socialista a la seva conferència de Madrid el 1980. La crida pel Desarmament Nuclear Europeu es troba completament alçat dintre de les perspectives d'aquestes declaracions. No prescriu cap forma particular d'acció per

DESARMAMENT UNILATERAL PER A LA GRAN BRETANYA

Des del meu punt de mira, el desarmament unilateral continua essent una opció vàlida i encertada per a la Gran Bretanya perquè nosaltres, en tant que nació som excessivament pobres per a mantenir les enormes despeses que exigeix l'armament nuclear. Necessitem explorar nous sistemes de defensa alternatius a l'actual política, que amenaça en cometre un suïcidí si alguna vegada som atacats. Jo no hi crec en aquesta amenaça i tampoc la major part de la gent. Però tampoc crec que la Gran Bretanya, si som envaïts, necessiti ser una mica més governable intrínsecament que Polònia. La dificultat que hem d'enfrontar, de qualsevol forma, tant si aquesta opinió és certa com si resulta falsa, és que el concepte de

Una visió crítica interna i actual de l'OC antimilitarista

i II PART JORDI SALA

Us oferim la segona i última part de l'article sobre objecció de consciència del nostre company Jordi SALA. Val la pena recordar algunes de les sigles que apareixen constantment en el text per a poder seguir millor l'argumentació d'en Jordi. Els COLLO volen dir els Comitès per a la Llibertat dels Objectors (i doncs, què us pensàveu?), precedents directes del MOC (Moviment d'Objectors i Objectores de Consciència). El CANVI fou una entitat coordinadora dels diferents grups no-violents que existien als Països Catalans després de la Marxa de la Llibertat, l'AOC, Assemblea d'Objectors de Catalunya, era —diguem-ne— la "secció catalana" del MOC i el GANVA, bé, això ja no us ho expliquem, que ja ho hauríeu de saber!.

2.2.4. Tothom dins el moviment per l'OC a la MIMO, sap conscientment o inconscientment, que si predominen els que vagin a la PSS, la insubmissió serà reprimida implacablement. La sola idea de l'enfrontament directe i en solitari amb l'estament militar i l'estat ha acollonit, un a un, a la major part d'objectors, en no poder confiar ja d'entrada s'ha descartat en una necessària segona edició del refús total de 1977.

Aquí comença el procés de decadència; el moviment —com si fos constituït per fitxes de dòmino, la caiguda d'una de les quals pot fer tombar totes les altres— sucumbeix davant l'espantosa visió del MOLOCH —"per la sang del qual corren diners" i "els dits del qual són deu exèrcits"—, sempre present, però que, pel que sembla, havia passat desapercebut a molts objectors encanteris que estaven de visita a la Lluna.

Quina fou la primera fitxa que va caure? Ningú no sabia dir-ho, potser fou una invenció, un mite, sigui com fos però, no va trigar en sortir el rumor que "n'hi ha que s'acolliran a la llei", producte de la necessitat de molts de no ésser els primers en abandonar plantejaments i llançar-se al possibilisme. Ja tenim el primer pas, el rumor que anirà evolucionant en tot el procés. El següent pas és donar per sobreentès que la decisió respecte a la llei que cadascú pren pel seu compte, por no ésser conseqüent amb el rebuig manifestat verbalment, que per exemple hom pot acollir-se a la llei amb l'excusa de l'admissió d'una esmena de l'"oposició". Un nou pas serà donar per fet que les postures davant la llei seran molt diversificades descartant totalment una unitat d'acció, i a més a més, això es valorarà positivament, venint a dir que la pluralitat de postures donarà dinamisme al rebuig a la llei, perquè es

farà des de molts cantons alhora —el GOB qualificà la insubmissió com "un altre nivell de lluita"— un cop més es vol donar la imatge d'"unitat malgrat tot".

Amo tot això el dubte va prosperant. Passant de la possibilitat a la seguretat s'anirà evolucionant des de la possibilitat que alguns s'acollin a la llei fins al convenciment que els insubmissos seran quatre gats, passant per la inseguretat sobre el pes que tindran els partidaris d'acollir-se a la llei que poc després serà ja respecte el pes dels partidaris de la insubmissió.

Paral·lelament a l'evolució d'aquest clima intern del MOC, es produeix l'interiorització individual d'aquest clima, de forma que un a un els objectors han anat sucumbint més tard o més d'hora. Quan ja s'arriba al convenciment de que la insubmissió a la llei serà minoritària, com que no fa gaire gràcia ser empresonat mentre els altres fan el servei civil, l'objector (convé anar recordant que objector ara vol dir "ajornat d'incorporació" o "licenciat temporalment") opta per seguir el corrent, convertir els punts bàsics, les declaracions i manifestos en reliquies d'altres temps que ningú considera mereixedores de fidelitat, autojustificar-se amb els típics arguments de claudicació política: "ara les coses van per allà", "el que convé ara és...", "ara no és el moment", etc. ..., i passar a engrugar el possibilisme devastador. Es a dir, la insubmissió ha quedat minoritària perquè s'ha pressuposat que tot deu s'inclinaria cap a la postura més fàcil i s'ha temut quedar entre els despistats sobre els quals es preveu una repressió inevitable. S'ha creat un fantasma que com més gent se'l creu més real i terrible es va tornant; ara INSUBMISSIO ja es considera sinònim de FUTUR EMPRESONAT.

El procés seguit és com el d'una majoria silenciosa que es deixa endur per rumors i temors i que opta impecinablement pel cantó per on van els "tiros". La majoria dels objectors s'han influenciat mutuament, mantenint, interioritzant, alimentant i transmetent el "clima" que descrivia abans. Es de suposar que els que van començar i es van afegir més aviat en aquest lamentable joc són els defensors de l'estratègia A; els de l'estratègia B (concebuda com a preparació de la insubmissió) deuen ser dels que més tard s'hi han afegit o bé dels "despistats" que encara defensen la insubmissió parcial o total. Finalment constatem que el que era una falsa impressió s'ha convertit en una trista realitat.

2.2.5. La "reacció en cadena" que s'ha produït no hauria succeït molt probablement si no hagués sortit una postura davant la llei de "boicot" o "millorament des de dins de la PSS" o més d'acord amb l'argot no-violent "fer impracticable la llei des de dins" a base d'insubordinació, desobediència, etc... Un objector per terme mig no és un individu gaire influenciable i no pot renunciar als seus plantejaments així com així, necessita una autojustificació que troba com l'anell al dit en aquesta postura incongruent, que s'ha estès com una taca d'oli dins del MOC i que cal denunciar.

La "reacció en cadena" de possibilisme s'ha canalitzat fonamentalment en una postura tan incongruent com la d'anar amb la idea de fer la PSS i alhora fer boicot. M'agradaria veure aquests dos anys i escaig de "boicot" permanent i és que potser no s'han posat a pensar que insubordinar-se realment significa, ja per començar, desobeir l'ordre de incorporació a files civils, si no es desobeix aquesta ordre vol dir que

es proposa l'inici de la insubordinació per a més endavant - "no és el moment" -. Quan començarà exactament el boicot? un cop a dins? és a dir, quan ja t'hagin uniformitzat, internat en una caserna civil i separat dels teus companys de "càl·lu la boicotejadora de la PSS" que quedarà tot tament atomitzada? També em pregunto si desobeireu la crida pel ranxo de cada dia, no m'imagino una vaga de fam de més de dos anys!! , ¿que no te n'adones, objector, de la incongruència de voler ajuntar en una sola dues intencions inconciliables com la de voler fer la PSS i la de voler boicotejar-la? Un boicot des de dins només es pot plantejar com una acció a realitzar d'immediat un cop dins amb perspectives de durar un quant de temps, com una forma d'insubmissió espectacular i amb intencions que el ressò que pugui tenir contrarresti el fet de que molts objectors acceptin el marc legal de la llei i que si el boicot és assumit majoritàriament la PSS esdevingui impracticable en molts llocs, si no definitivament, sí per un bon temps. Cal precisar, però, que això per a ser factible s'ha de preparar molt meticulosament, que la Comisión Nacional de la OC ja estarà previnguda i la possibilitat de desarticulació, de fracàs és molt gran i que per suposat tot intent d'aquest tipus serà reprimat.

Però la postura possibilista a la que faig referència no es planteja com a insubmissió dins de la PSS, sinó que pretén aprofitar el marc legal, de forma que tot això del boicot o de fer impracticable la llei no són més que veleïtats verbalistes, i tot es queda en un "millorament des de dins" del marc legal, en una lluita de tipus sindical que no qüestioni la situació de reclutats "per lo civil", sinó que només plantegi certes reformes i sense impedir que la llei es posi en pràctica. Serà una baixada "parcial" de pantalons mesurada milimètricament ja que un sindicalisme reivindicatiu per reformista que sigui ensopegarà amb "el calabós civil substitutori", trasllats a la quinta hostia i allargaments de la durada del SC, de forma que fins i tot un moviment reformista dins de la PSS és ara per ara pura conjectura però tot i així es continua parlant de boicot. Trobo realment molt més elogiable la lluita reformista de l'UDS que no pas el lamentable espectacle d'aquests "boicotejadors" que mentre miraran de convèncer el personal jeràrquic de que no siguin tan dolents, hi haurà - si no canvien les expectatives - els veritables boicotejadors i insubordinats a la presó, junt amb els que no els toqui la rifa per a ser admesos en aquesta comèdia i s'hagin de fer insubmisos a desgrat. Serà un trist espectacle similar a una vaga trencada per esquers. La solidaritat, bonica paraula relluirà per la seva absència.

Malgrat les seves incongruències, aquesta

postura ha estat adoptada aclaparadorament dins del MOC, ¿per què?. Cal pensar que hom, malgrat que no s'atreveixi a fer insubmissió, té el seu orgull d'objector i no queda gaire bé anar a la mili o adoptar postures individuals o clandestines (ai, uix!) com l'exemple, fer-se pròfug o desertar. Després de 3 o més anys passant com objector hom no pot tirar-se enrera així com així (seria tot un paperet) ni tampoc pot renunciar als plantejaments teòrics mantinguts fins fa quatre dies, a la primera adversitat, i acceptar la llei tal com és.

La solució és fer "resistència" dins del marc legal de la llei, "resistència" d'aquesta que queda tan bé per a la posteritat, com la que feien els pujolistes entonant el "Cant de la senyera" - no-violència made in Catalunya -. Es tracta de fer la PSS, però poder dir a l'acabar que s'hi ha lluitat, reivindicat, desobeït allò que anava contra la consciència, s'hi ha fet boicot, insubordinació, resistència,..... tot ben amanit amb verbalisme no-violent i argumentant -recordant allò de "les disposicions a favor d'un servei civil constitueixen un pas endavant"- que no s'han abandonat plantejaments, que cal anar avançant per a

quest camí, millorant les disposicions actuals, etc.... I, finalment, davant d'aquesta perspectiva, cal reduir els motius per a fer "objecció" fins al paroxisme, deixant de banda l'antimilitarisme, la no-violència, etc.... quedant com a "profunda motivació" el no voler tocar armes, no voler aprendre a matar. Així fent la PSS es podrà dir que s'ha fet OC al SMO en base a aquesta raó, que per a bastants és el veritable leiv motiv de la seva OC, és com una al·lèrgia patològica a les armes -per cert, no són armes també els pics i pales?-. Amb això em sembla que queda desvelat el misteriós èxit d'aquesta postura davant la llei, que tan ràpidament ha guanyat tants adeptes, es tracta simplement de quedar bé.

2.2.6.- Però no cal entendre la renúncia d'una gran part dels integrants de la primera tendència dels seus plantejaments, com un simple producte d'una irresponsable negativa a fer un sondeig, la manca del qual ha desencadenat l'acceptació del marc legal ofert, sinó que cal veure l'impassible contemplació de tot aquest procés de claudicació com un signe de la predisposició de molts dels partidaris de la 1a tendència envers el possibilisme, el reformisme, la moderació,...; és a dir al rebaixament de plantejaments en base a la por al "7è de cavalleria", a la creença que una imatge de no-radicalitat -d'ésser "bons nens"- permet eludir la represió i arrencar alguna reivindicació del poder, amb la qual hom s'ha de conformar per tal de conservar-la, preferint, en definitiva, les "victòries" pírriques regalades sense lluita pel poder, que la lluita per uns objectius irrenunciables, assumits unitàriament i veritablement alliberadors.

2.2.7.- Els partidaris de la insubmissió total o 2a tendència (minoritària dins del MOC, sense dades concretes) també s'han vist afectats per la "reacció en cadena" de claudicació en la 1a tendència perquè, com he explicat, multiplica enormement les dificultats de la insubmissió a la llei - parcial o total-. Es poc probable que gaires dels partidaris de la insubmissió total es passin al possibilisme de fer la PSS ja que els insubmisos totals tenen una visió més política que els de la 1a tendència. No tenen tampoc tanta aversió a les armes ni tant servilisme a la no-violència com per no veure, igual que tot jove cridat a reclutament, que la PSS serà molt pitjor que la mili, pur massoquisme. La reacció en cadena, doncs, ha repercutit

de forma diferent en aquesta tendència

A dins del MOC els partidaris de la insubmissió total ara es desperten i s'adonen que no poden comptar amb aquells que teòricament estaven contra la conscripció, però ara l'accepten en condicions pitjors que la modalitat militar; han quedat en minoria i no han fet front comú encara amb els partidaris de la insubmissió parcial, però això és causa que l'apatia regnant dins la 2a tendència del MOC no ha permès ni tant sols un front comú entre els mateixos partidaris de la insubmissió total. S'ha passat d'una confiança en la "unitat" amb la 1a tendència a una desconfiança interna dins de la 2a tendència, perquè no se sap quin nivell de compromís es mantindrà al final i els intents de reunir-se per tractar de sortir d'aquesta situació realitzats fins ara no han donat cap resultat.

Dins de la 2a tendència també hi ha inseguretats i creença en diversificació de postures. Les postures previsible serien; fer la mili o intentar eximir-se'n claudicació sense disfresses de "resistència dins les casernes" o "millorar la mili desde dins", que passa per quedar bé i que no suposa un esquiu per als insubmissos. De moment aquesta postura s'admet com a possibilitat si a l'hora de decidir-se la situació interna de l'OC continua tan decadent; una altra és la que en podríem dir insubmissió passota, que sota el lema "és millor la presó que la mili o la PSS", justifica una passivitat i resignació a ser empresonat. La postura de mantenir-se activament en els tretze pel que fa a la insubmissió total colectiva no-clandestina és sobretot fora del MOC, però és possible que alguns dins del MOC treballin en aquest sentit; també hi ha

la possibilitat, i potser algú se la planteja, de mantenir la insubmissió total però de forma clandestina (fer-se pròfug) individual o col·lectivament.

Fora del MOC i a nivell local - que es va superant hi ha el GAMBA -ex GANVA-COP- i, a fora de Catalunya, potser algun altre col·lectiu o assemblea que treballa decidida i seriosament, amb molta dedicació, la postura d'insubmissió total políticocol·lectiva i no clandestina, que defensa la coordinació amb l'insubmissió clandestina i la lluita dins les casernes així com un front comú amb els insubmissos parcials. El GAMBA és un nucli molt reduït i local que ja, pràcticament descarta la possibilitat de cooperar amb els partidaris de la insubmissió a la llei de dins del MOC, especialment pel que fa al MOC de Catalunya, però per extensió el MOC en general, tal vegada perquè hi trobem a manca actituds conseqüents amb les paraules.

Però el pes del MOC fa ombra a tots els grups locals que treballen aïlladament concepcions de l'OC diferents de les que difon el MOC. Considero per

tant necessari esgotar tots els procediments per tal d'arribar a coincidir en la pràctica amb aquells sectors del MOC que a nivell teòric coincideixin mínimament en la insubmissió col·lectiva a la llei. La necessitat de reduir les perspectives de represió i de fracàs per a l'insubmissió a la llei, obliguen a tenir en compte tots els grups integrats en el MOC, a no ser que es demostrï que en el MOC no hi ha res a fer. Per aclarir dubtes respecte al MOC s'ha d'iniciar un debat aprofundit i amb aquest article pretenc precisament això.

3. PERSPECTIVES IMMEDIATES

Una ocasió d'arribar a acords pot ésser que la tinguem aviat. D'un moment a altre començarà l'escenificació de l'esperada obra de la temporada; "Discussió i aprovació d'una llei d'OC i al teatre "Las Cortes" de Madrid per la coneguda companyia "Los Parlamentarios". Podrem felicitar als guionistes que treballen darrera de l'escenari i als actors que la interpretaran si l'obra resulta pessima perquè com més dolenta sigui, més aplaudirem ja que pot ser molt bé que això ajudi a tots els espectadors a posar-se d'acord per oferir-los-hi una pluja de tomàquets i ous podrits

Seria irònic que gràcies a la classe política es tornés una insubmissió unitària com la de principis de 1977. La lluita, tot i produir-se tal rebuig hipotètic, seria dura, però amb tot, tindria moltíssimes possibilitats més que si la postura es recolzada minoritàriament i una majoria aporta al govern la imatge necessària per a poder reprimir aquesta minoria amb les mans lliures. I per descomptat que les possibilitats de la insubmissió unitària d'assolir el fracàs de la llei són infinites vegades més grans que les d'una acceptació "crítica" de la PSS car aquesta no pot assolir pas uns objectius als quals ja ha renunciat des del principi.

3.1.- El triomf de la llei significaria la recuperació de l'OC a la MMO per la reforma postfranquista i, a més, sense cap concessió, perquè la PSS no és altra cosa que un "desinteressat" oferiment de passar pel tubo que molts semblen disposats a acceptar. Seria ben lamentable que a aquestes altures el fast rèle

gim actual ens faci una altra presa de pèl. I és que si la novaversió reformada del decret-llei de 1977 és acceptada majoritàriament, mentre que la 1a versió va ser rebutjada havent-hi molts menys objectors, seria una claudicació molt similar a la de l'estatut de la Moncloa que la classe política catalunyesa va fer votar triomfalment, mentre que havia rebutjat per inacceptable la versió original -"Consejo general"- oferida per Suárez. Si tot déu -gairebé- ha claudicat davant del "nou" règim, els objectors també hauriem de ser bons minyons i no donar la nota discordant i baixar-nos també -segons aquesta lògica- els pantalons. Doble enganyifa seria si a més la PSS reciclés els eximits i el "servicio social" femení, però no crec que algun objector arribés a acceptar tal extrem.

El que està fora de dubte és l'establiment d'un tribunal que examinarà i jutjarà les aptituds ideològiques dels que s'acullin a la llei. Acceptar-ho és una demostració d'insolidaritat increïble. Aquells que acceptin sotmetre's a un judici i examen de la consciència, sinó només del físic i no va amb les pretensions de fer "objecció".

Si majoritàriament el MOC accepta el marc legal haurà tancat la via de l'objecció de consciència a la mobilització militar obligatòria com a insubmissió al reclutament i només podrà ressorgir en condicions meyns desfavorables (pot-

ser de forma espontània en cas d'una guerra com quan la setmana tràgica). Mentrestant el rebuig de la mili (tarització) tendirà a abandonar la síntesi entre el compromís individual i la lluita col·lectiva, desdoblant-se en lluites d'insubmissió, individuals o de petits col·lectius, públiques (OOCC) o clandestines (pròfugs i desertors), en molt difícils condicions; i en activitats prepolítiques (difusió, sensibilització, propaganda, disvusió, demostracions,...) col·lectives -organitzades en grups d'activitat oberta o clandestina-, però la via de la insubmissió col·lectiva cap a la desobediència popular generalitzada al reclutament, a les cartilles militars i a la mobilització de la societat en situacions excepcionals o de guerra, és una via que s'haurà desaprofitat, liquidat i necessitarà un fort impuls per a refer-se.

3.2.- Tornem a examinar les possibilitats d'oposició a la llei. Ara per ara són molt difícils, alguns esdeveniments poden afavorir o perjudicar una recuperació del moviment, però cal no confiar en ajuts externs, com el que he apuntat anteriorment, sinó que és necessari afrontar els problemes interns tot començant un debat aprofundit i clarificador on es defineixin clarament les posicions davant de la llei i es possibilitin acords i coordinacions entre els sectors que coincideixin. Amb aquest escrit pretenc trencar el glaç per a obrir

pas a aquest debat. Pretenc també ampliar possibilitats per a la insubmissió a la llei, manifestant la meua opinió sobre la posició d'acceptació del marc legal i indicant la necessitat d'un reagrupament dels que estiguin contra la llei i vulguin actuar conseqüentment.

Com he exposat, considero que s'ha donat un procés de renúncia propiciat per la manca d'informació interna sobre les intencions respecte a la llei i tot reagrupament ha d'intentar desfer aquest procés, i en tal sentit continuo considerant necessari un sondeig que caldria fer urgentment.

Tornant al debat que cal iniciar i amb això acabo- en cas d'arribar a un acord tàctic ampli respecte a la llei, caldria també considerar la possibilitat de col·laborar més a llarg termini, en base a acords sobre objectius i estratègia i no pas amb declaracions verbals ja que cal pensar que el fracàs de la llei donaria lloc a una nova situació en la qual podrien tornar-se a produir processos de contradicció interna dins del moviment. No hem de perdre de vista que hi ha dues grans tendències en els moviments d'OC. Jo suggeriria com a possible via d'integració d'insubmisos parcials i totals el rebuig de tota llei que imposi serveis obligatoris o dit d'altra forma, rebutjar tot servei que no sigui voluntari.

Bé us deixo perquè us ho rumieu i surtin iniciatives, salut i reflexió.

REAGAN S'HA PASSAT AL GAMBA !! AI, TRAPELLA !

BUTLLETA DE SUBSCRIPCIÓ

Nom i cognoms Telèfon

Adreça

Població (i districte postal)

☐ Subscripció ANUAL (12 números): 1.100 ptes.
☐ subscripció ANUAL de suport : 1.300 ptes.
☐ Subscripció SEMESTRAL (6 núms.): 600 ptes.
☐ Subscripció SEMESTRAL de suport: 800 ptes.

Forma de pagament:

☐ Gir postal a nom de Jordi Garcia i Jané. c/Virgili 97 1-1. BARCELONA-31
☐ Per correu (taló al portador) a «La Puça i el General». C. Bruc 26, 2on. BARCELONA-10
☐ Ingrés al compte 563-78 de l'agència 329 de la «Caixa de Pensions per a la Vallesa i d'Estalvis» a nom re Marta Ballester

☐ Renovo la meua subscripció.
☐ Em subscric a partir del número

LA LLUITA ANTI-MILI A EUSKADI

! Vull saber el nom de l'home que va canviar el meu destí, del què apuntà el meu nom a la llista, del què va treure la boleta maldita al sorteig, del què menant-me a Àfrica m'allunyà de la teva vista.

No crec que per ésser Piscis i del 60 tingui tan mala sort!!.

UNA EXPERIÈNCIA A TENIR EN COMPTE.

Fa uns quatre anys va haver una experiència molt interessant a Euskadi que venia a aportar al moviment d'objecció de consciència una nova dimensió: els comitès anti-servei militar o comitès antimilitaristes. Aquests comitès arribaren a tenir la seva importància en la lluita per l'alliberament nacional i social a Euskadi, sobretot en el moviment juvenil, arribant fins un total de 44 pobles coordinats amb gent disposada a optar per una acció radical davant la mili. Es obvi suposar que a tot això ajudava la situació del moviment popular en general i de la joventut en particular ja que existien clubs juvenils en tots els barris, estaven en auge les organitzacions juvenils, etc...

El plantejament sorgia de considerar a l'Exèrcit com una institució repressiva diferent de la guardia civil, policia nacional... al constituir la seva base els milers de treballadors, estudiants, etc... que tots els anys ens veiem obligats a incorporar-nos a lleves, i la necessitat de portar un treball antimilitarista constant tant fora com dins de les casernes, tant abans com durant i després del servei militar.

Als objectors de consciència que llavors debaten en el seu sí les opcions de servei civil o insubmissió, se'ls afegiren membres d'organitzacions juvenils radicals, especialment de GAI (joves abertzales revolucionaris). Aquests plantejaven la deserció com a mètode de lluita contra el servei militar. Plantejaven que després d'un treball realitzat (de fet, ells foren els motors de la coordinació de la majoria dels pobles) es podria arribar a un nombre important de joves que digueren NO a la incorporació a lleves, cremant les cartilles, etc., i estiguessin recolzats per tot un moviment popular, paral·lel, de "tios y tias", que haguessin fet la mili o no, però que es coordinarien en els comitès antimilitaristes. Era el moment de la crida a la "deserció col·lectiva". Es deia: "a deu objectors poden empresonar, ¿i a uns quants centenars de joves? I si ho fessin... ¿Què passaria?".

Es tractava de trencar amb les postures individuals, que mereixien tot el respecte, però que no possibilitaven la lluita col·lectiva. De totes formes, s'intentava connectar amb els diferents organismes antimilitaristes de cara a crear una xarxa de suport als joves que desertaven individualment a d'altres pobles i nacionalitats. Seria interessant recobrar aquests contactes a nivell internacional.

També llavors, es coneixia l'experiència d'Alemanya en què al voltant de 130.000 joves s'havien apuntat a una llei d'objecció en un curt termini de temps, obligant al Tribunal de Garanties Constitucionals a tirar-se enrera enfront el gran al·lau de la joventut alemanya.

Es començaren a multiplicar les activitats de caràcter antiautoritari i antimilitarista en els barris i pobles d'Euskadi, es donaven xarrades en els clubs juvenils, en les AAVV, es realitzaren muntatges audiovisuals, s'editaren fulletes i revistes, algun grup improvisava parodies militars a les places dels pobles, i sobretot, s'aprofitaven les dues dates claus: la talla als Ajuntaments i el sorteig a les Casernes. En aquests dies, l'activitat augmentava. A Donosti, àdhuc, s'arribaren a realitzar dues manifestacions contra el servei militar específicament, que agruparen a un nombre considerable de joves. En la segona d'aquelles, la policia es dedicà a treure fotos als manifestants abans de dissoldre la.

També es realitzaven les típiques pintades, encartellaments i llençament de fulls (octavetes), què en més d'una ocasió foren seguides de detencions per part de la policia. Una altra acció interessant que podem remarcar era la dels acomiadaments als joves que marxaven a les diferents destinacions quarteràries. No era pas com ara que cadascú s'ha de presentar a la seva caserna el dia que li toqui.

Acostumaven a citar a tots els de la província en les estacions de la capital i els formaven per llista i alineats davant dels que anaven a despedir-los: la degradació i la disciplina irracional començava allí mateix. A poc a poc i cada cop que partia algun conegut, s'anava juntant un grup nombrós què amb txistus i cançons ("hator etxera", etc) exacerbava els nervis dels "chusqueros". Allò fou acabant en veritables manifestacions antimilitaristes, amb crícs contra la mili i altres, fins que acabaren amb el mètode actual.

Es donaven, doncs, unes mínimes condicions per agrupar a nuclis importants de joves per barris i pobles i anar coordinant-se cap a nivells superiors, zonals i provincials. Es pretenia agrupar a tot el moviment contra el servei militar: objectors de consciència, insubmisos i pel servei civil alternatiu, grups antimilitaristes autònoms, membres d'organitzacions juvenils pro-comitès de soldats en les casernes, partidaris de la deserció col·lectiva, etc... en grups unitaris, no tancats, on es debatís les diferents alternatives, es clarifiquessin postures, es treballés en base a una plataforma comuna de lluita, etc.

Però per molts factors, sectarisme d'uns, incomprensió d'altres, tendència cap al reformisme en la situació canviant de l'estat d'altres, la repressió, i el control cap a les activitats antimilitaristes, les diferents dates d'incorporació a lleves, la supeditació de la lluita antimilitarista a d'altres lluites (amnistia, etc.), la desmoralització d'altres i la falta d'experiències hagudes en aquest sentit i d'altres més, feren fracassar, en part, les pretensions d'aplegar esforços a la coordinació de totes les postures existents contra el servei militar i l'Exèrcit.

Així i tot, alguns seguim junts i s'aconsegueixen diverses activitats conjuntes, sobretot a nivells locals. Els 44 pobles que havíem arribat a coordinar foren a poc a poc separant-se, molts prengueren postures individuals, un altre cop, bé desertant, bé intentant alliberar-se'n, la majoria es declararen objectors i encara avui, esperen la promulgació de la llei d'objecció.

Allà queda l'experiència per aprendre d'ella. Podria esperar-se una resposta col·lectiva i coordinada de tots aquells joves que avui estan esperant la solució a la seva situació amb la sortida de l'esmentada llei?... Sembla que un altre cop reviuem els plantejaments radicals en diferents zones d'Euskadi. Tornen a sorgir nous col·lectius i grups antimilitaristes. ¿Es maduren més les idees?... El camp d'actuació varia des de l'entrada a l'OTAN i la política de blocs, passant pel camp de tir de les Bardenas, Lemoiz, la invasió de l'Exèrcit a Euskadi, la construcció de noves casernes, la solidaritat amb els pobles oprimits sota les dictadures militars, fins la oposició al servei militar. ¿Es possible que els comitès antimilitaristes tomin a tenir el seu protagonisme en dates properes?...

INAKI

POLÍTICA REAGAN I SITUACIÓ INTERNA ACIONAL

TONI MONTSERRAT

POLITICA REAGAN

Abans de passar a analitzar, l'actual política exterior de l'administració Reagan, farem una mica de història, intentant veure les diferències, respecte a les polítiques que han portat administracions nordamericanes anteriors i tractant de veure-la una mica en la situació concreta d'avui, no només a la llum dels fets purament de tipus militar, sinó relacionant-ho amb moltes d'altres coses. Tota la sèrie de coses que caracteritzen el tipus d'exercici de poder que pretén fer en aquest moment la nova administració Reagan. Factors econòmics, ideològics, polítics etc. i factors en general de tota la seva estratègia agressiva de penetració que es molt més amplia que la purament militar.

Es bé potser començar recordant les paraules del senyor Gaspar Wainberger, l'actual secretari de defensa nord-americà. Ell ha dit molt recentment, per a caracteritzar mínimament el que ha de ser la seva política militar, que han de ser capaços de defensar-se en guerres de totes dimensions, de totes les formes i a totes les regions on tenen interessos vitals. Potser aquesta frase però no representa la política nordamericana dels últims anys, sinó la política concreta d'aquest moment. Llavors intentant fer una mica de història trobaríem que immediatament després de la guerra de Corea, la política exterior que va portar l'administració nordamericana del president Eisenhower, la política militar després de la situació de treva que havia arribat la guerra de Corea es va basar en una consigna prou clara i que no portava massa problemes: l'estratègia anomenada de "resposta masiva".

LES ANTIGUES ADMINISTRACIONS

Devant de qualsevol cosa que es pogués considerar agressió, a qualsevol punt del món, contra els interessos nordamericans, implicava la utilització a fons i total de tots els seus mecanismes d'atac, inclosos els nuclears. Aquesta era doncs, l'estratègia que es dugué a l'adm. Eisenhower. Prou simple es va veure ben clara a la època de la crisi dels míssils a Cuba, en la qual aquest fet concret, va estar a punt potser de provocar un possible conflicte mundial. De tota manera ja als finals d'aquesta administració, i a principis del que hauria d'ésser l'administració Kennedy, tota aquesta teoria, va entrant en crisi, i els seus límits, ja es van copsar amb la qüestió de la crisi de Cuba.

Comencen a sortir uns nous teòrics, noves idees, pel que fa a la qüestió de

la defensa, apareixen Kissinger, Makswell Taylor, diuen que no es pot estar amenaçant constanment davant de qualsevol petit conflicte amb la resposta masiva, perquè lògicament arriba un moment que el rival ja no s'ho creu.

Aleshores en aquella època es comença a elaborar una nova teoria, la "resposta flexible", que vol dir que la resposta dependrà del tipus de conflicte que s'origini del lloc, etc. Això és el que en definitiva porta a l'elaboració de la teoria que presidirà tota l'època Kennedy i pràcticament la major part de l'època Nixon, i que es la doctrina elaborada per Kissinger: "de les dues guerres i mitja". Es a dir, consideren que els EUA han de mantenir dues guerres fonamentals, una que mantindrien amb el bloc oriental, i una segona guerra total, amb el segon gran enemic que en aquells moments era la Xina, i una mitja guerra que és la que ha

de suposar la més gran atenció en un moment determinat depenent de la situació política concreta. Aquesta es la que té que rebre l'atenció prioritària també dels mecanismes militars nord-americans encara que aquesta mitja guerra pot ser variable; és a dir, en uns moments pot ser al Vietnam, en un altre pot esdevenir a la zona del golf Pèrsic.. Per tant es tracta d'anar adequant aquests conflictes a la zona que estratègicament, militarment i econòmicament, representi un compromís de lluita contra els interessos nord-americans.

Aquesta teoria de les dues guerres i mitja es perllonga fins a l'època Nixon encara que aquí ja s'hi comencen a introduir algunes variacions, i aleshores es va parlant de la "Doctrina de la Guerra i mitja". En la mesura que es produeix una política d'acostament amb Xina, a causa dels suculents beneficis que en podran extraure les multinacionals i dels avantatges estratègics que ofereix a la política militar del Pentàgon, aquesta deixarà de ser considerada com un enemic prioritari i es

començarà a parlar de la "Doctrina de la guerra i mitja". D'un banda a l'Administració Nixon són desmitificats alguns conceptes de l'època Kennedy en tant que ja no es considera que siguin només les pròpies forces militars ianquis les que han de resoldre les situacions concretes (Sto.Domingo, Vietnam) sinó que es va elaborant una nova teoria, la dels països gendarmes; és a dir, es creu en l'existència d'una sèrie de països que defensarien de bon grat els interessos ianquis en aquella regió del globus si les burgesies d'aquells països també estan implicades en aquells mateixos interessos. L'Iran a l'època del Xa, l'Àrabia Sudí, l'Israel,....en són uns quants exemples. I alhora s'inicia l'era que denominarem de la distensió. Aquesta va consistir en una certa col·laboració entre les dues superpotències a fi i efecte de resoldre una munió de compromisos i conflictes que podien atemptar els interessos dels uns i dels altres. Fonamentalment es tenia l'ull fixat en la guerra de l'Orient Mitjà.

Amb la pujada d'en Carter totes

aquestes cabòries de la "Guerra i mitja" entren totalment en crisi. I és que comença a resultar ja difícil separar allò que consideren interessos absolutament vitals i aquells que no ho són tant. O altrament dit, costa diferenciar entre intervencions al centre i intervencions a la perifèria. La doctrina Nixon havia portat —o almenys així s'analitzava per l'opinió pública de dretes nord-americana— a la derrota del Vietnam i a l'enfonsament de l'Imperi colonial portuguès i a la pèrdua de països com ara Etiòpia.

Evidentment en aquells moments es jutjava que la passivitat oficial; és a dir el fet que l'administració no hagués intervingut activament en casos com ara l'enfonsament de l'imperi portuguès demostrava que la teoria dels gendarmes tenia uns límits. Hom podia estar continuament armant un país perquè vetllés pels interessos dels Estats Units i arribat el moment resultar incapaç, per la força del moviment popular opositor, de continuar defensant-los. Les "gotes que van fer vessar el got" foren d'una banda el daltabaix

imprevisible (segons la CIA) del règim del Xa, i d'una altra la pèrdua d'un altre petit bastió: Nicaragua. Totes aquestes situacions comporten evidentment una crisi absoluta de les teories que fins llavors havien circulat per l'administració nord-americana. A part d'això l'època Carter no solament es caracteritzà per aquestes constants sinó que també des de l'òptica econòmica i política sobresortí per un altre factor fonamental. Es l'època en què es posa de moda l'anomenada Comissió Trilateral no sols en el sentit de convertir-se en un centre de poder de les multinacionals i dels estats, sinó per ser alhora la difusora de la ideologia de la trilateralitat. Aquesta, en definitiva, venia a dir que no existia en aquells moments un únic centre de poder que representés la globalitat dels interessos del capitalisme sinó que aquestes havien d'estar representats per tres centres de poder, definits i diferents: Europa, els EUA i el Japó. Aquesta doctrina, en termes econòmics, es va intentar portar a la pràctica amb Carter. Hom començà a parlar de la necessitat d'una "defensa europea" pròpia, d'un rearmament del Mercat Comú, etc. La trilateralitat lògicament apareixia en raó a tot un quadre de factors econòmic, entre els quals es troba la pròpia crisi de l'economia nord-americana, que obliguen a exportar-la cada vegada més cap a la resta dels països capitalistes.

GLOBALITAT I ACCIO UNILATERAL

De tota manera, aquesta munió de polítics militars, econòmiques, etc. canvien en 180 graus amb l'arribada de Reagan. De fet es retorna a la "teoria de les dues guerres i mitja". No és una còpia de les èpoques de Carter, Nixon o Eisenhower sinó que més aviat s'assembla a la política de l'administració Kennedy. Aquesta suposava trençar amb el concepte de "centre i perifèria" per a definir el concepte de "Globalitat". Hom es refereix llavors a la globalitat dels interessos dels EUA. Totes les regions del món són considerades portadores d'interessos vitals per a la seva seguretat.

Aquesta visió parteix de la consideració que unes àrees esdevenen vitals en tant que posseeixen jaciments de matèries primeres importants, i d'altres simplement perquè és tracta de protegir allò que ells en diuen "la viabilitat del sistema i de la civilització". En torn

d'aquesta qüestió s'han produït declaracions força clares i taxatives. Weinberguer mateix arribà a dir que a l'Amèrica Central potser no s'hi estan jugant interessos econòmics decisius per als EUA però que sí s'està decidint la viabilitat de la civilització occidental i en definitiva del model econòmic-polític que ells representen. Afirmacions d'aquesta mena suposen una recuperació de factors ideològics a l'hora de justificar el globalisme i de definir la política exterior nord-americana.

Un altre segon factor fonamental resideix en la teoria denominada de "l'acció unilateral". No es tracta ja de confiar en els països gendarmes sinó que és feina dels EUA acudir en qualsevol instant a defensar els seus interessos en qualsevol indret del planeta. Semblant postura justifiquen els programes econòmics que es destinen cap al que anomenen les "forces de desplegament ràpid". Consistiran en uns coscos de l'exèrcit nord-americana capços de desplegar-se amb el mínim de temps per qualsevol regió del món amb la finalitat d'intervenir-hi militarment.

Juntament amb aquest parell de factors, el globalisme i l'acció unilateral, se sent la necessitat de reforçar al màxim l'OTAN. Hom tendeix a considerar que en una certa època l'administració Nixon, s'havia minusvalorat el paper de l'Aliança Atlàntica mentre que s'emfatitzava el rol de les forces nord-americanes estacionades a Europa. Arran d'aquesta creença ens trobem que el pes majoritari en la vigilància dels interessos estadunidencs a la Mediterrània correspon a la VI Flota, cos de l'exèrcit ni vinculat a l'OTAN sinó directament al Pentàgon.

REAGAN I L'OTAN

Amb Reagan es produeix un trencament relatiu amb aquesta concepció. De fet encara que sembli una contradicció no ho és en absolut; es tracta simplement de tendir a convertir l'OTAN en una eina totalment dòcil envers els EUA. I quina és la forma d'assegurar aquesta fidelitat? Per a cercar una resposta desenvolupen les velles teories que ja havien començat a gestar-se al si de l'Aliança a l'època en que Haig era comandant de les forces de l'OTAN. Diguem que Haig qüestionava la idea que la defensa d'Europa hagués de ser una defensa estratègica; és a dir, dubtava que la resposta dels EUA en cas d'un atac de la URSS a Europa hagués de passar per l'ús de les seves armes nu-

clears intercontinentals. S'elaborà llavors una teoria contrària a aquesta tesi clàssica. S'argüeix en ella que Europa i en concret l'OTAN ha d'agafar el seu propi grau de compromís i tenir uns recursos defensius que li permetin l'autodefensa sense dependre dels EUA. Tot això és el que ha comportat després tota la polèmica dels 572 euromissils. Es a dir el fet que l'administració Reagan pretengui aixecar una defensa europea pròpia, amb una capacitat de resposta nuclear també autònoma, basada en la instal·lació dels Cruise i dels Pershing, equival a l'inici d'un rearmament nuclear en territori europeu.

Evidentment aquesta concepció de la defensa europea és pura falàcia ja que el control sobre aquests missils i en definitiva els mecanismes de defensa de l'OTAN depenen de l'exèrcit nord-americà.

Endemès es parla sense cap mena d'escrúpols sobre la possible utilització de l'armament atòmic. Un altre factor a destacar radica en l'esforç de Reagan per aconseguir una altra vegada la supremacia naval tot iniciant la construcció d'una nova flota que costarà una xifra absolutament demencial.

Finalment es torna a la teoria, de fet no abandonada mai, de la lluita contrasubversiva. Són reviscuts els termes de "l'enemic interior". En aquest sentit té molta importància la recuperació de bona part de les teories de l'Institut Atlàntic. Aquest és una organització d'investigació i de divulgació del mode de vida occidental i es dedica a penetrar en els mitjans de comunicació per a crear una correlació de forces favorables al manteniment de l'estatu-quo. Es parla aleshores de la defensa de la família, del retorn a formes de vida més individuals, etc.

El paper de l'Institut Atlàntic ha estat molt important dins de l'ofensiva ideològica que hem viscut en aquests darrers temps. Val a dir que en el seu si hi figuren des de l'any 80,4 personatges ben coneguts per a tots nosaltres: Jaime Carvajal i Urquijo, Gregorio López Bravo, Antonio Garrigues Walker i Josep Maria Figueras.

Per a concloure: l'estratègia Reagan es basa en crear tota una situació d'inestabilitat militar lligada a una altra ofensiva per a recuperar el paper hegemònic dels EUA en el món i evitar que d'una forma o una altra s'esdevingui un trencament d'aquesta dependència per part de qualsevol de les economies occidentals. Que ho aconsegueixi o no això ja són figures d'un altre paner.

SEMINARI SOBRE SERVEI MILITAR

La gent del GAMBA l'organitzem. Es desenvoluparà durant els divendres de 8 a 10 del vespre a partir del 5 de març i fins al 7 de maig (llevat el 9 i el 23 d'abril).

El lloc serà al CASAL DE LA PAU (C/.Bruc 26).

Per a participar-hi cal inscriure's passant-hi personalment o per correu i pagar 200 pessetes que serviran per a finançar les fotocòpies de cada tema; de manera que tothom es pugui preparar els temes amb prou antelació. La data d'inscripció acaba el 26 de febrer.

Els temes i els xerraires seran:

- 5 de març: Aspectes històrics del servei militar.
- 12 de març: El pas per la mili.
- 26 de març: La jurisdicció militar (un membre del GAMBA);
- 2 d'abril: L'Objecció de Consciència (un membre del MOC);
- 16 d'abril: La lluita dins les casernes (un ex-membre de la Unió Democràtica de Soldats);
- 30 d'abril: Servei Militar Obligatori o Servei Militar Voluntari? (Jordi Garcia i Jané del GAMBA)
- 7 de maig: Com lluitar contra la mili (Francesc Porret del GAMBA).

T HI ESPEREM !

AUTO DE PROCESSAMENT MILITAR CONTRA DOS MEMBRES DE LA CNT DE VALENCIA

Dos companys de la F.L. de València, del Sindicat de l'Ensenyament i Oficis Varis es troben pendent de resposta del fiscal militar del recurs que havien presentant contra l'acusació fiscal. Se'ls acusa d'"incitació a la sedició" a causa d'un parell de frases inscrites en un mural antibel·licista pintat el darrer 29 de novembre.

Tan aviat com a LA PUCA ens arribi més informació i fins i tot propostes per fer alguna cosa en mostra de solidaritat ja us la passarem.

EL GENERAL CONTRA LA PUÇA

AMAGUEN ELS SUÏCIDIS

SUÏCIDI D'UN SOLDAT.

Sr. Director del diari "El País"

c/. Miguel Yuste 14

MADRID-40

Madrid, gener de 1982

Sr. Director:

El passat diumenge, dia 10 de gener, sobre les 16,00 hores, en el Regiment d'Infanteria Zamora num. 8 de Orense, apareixia agonitzant, per ferida d'arma de foc, el Caporal d'Infanteria Antonio Mairena Castro, natural de Jerez de la Frontera (Càdis), de vint-i-un anys d'edat, i pertanyent a la quarta crida de 1980.

Apareixia amb una ferida mortal a la part dreta del cap, amb orifici d'entrada i sortida per l'os parietal, de la que brollava abundant quantitat de sang. Traslladat a l'Hospital de Santa Maria Mare, moriria sobre les 19,00 hores.

Fou trobat amb un subfusil "Z-70B" (9 m/m parabellum) a prop del cos, i junt a ell apareixia un a beina de bala de l'arma que li hauria de produir la ferida mortal.

Ningú dels que estigueren a prop de la notícia dubtaren de que es tractava d'un suïci-

di; autoritats militars, civils, familiars, i àdhuc la pròpia premsa d'Orense, així va tractar l'assumpte. Igualment l'informe de l'autòpsia s'expressava en termes semblants.

Amb la present, tracto, només, de fer constar la meua indignació, per l'absència que ha tingut en tota la premsa nacional la notícia. Personalment em vaig encarregar, el dimarts 12 de gener, d'informar telefònicament al redactor de "Regions" de "El País".

Desconec, finalment, quines poden estar les raons per les quals encara el dimecres la premsa madrilenya, i en particular el seu diari (en el qual vaig disposar la meua confiança) seguia caient en la ignorància.

Desconec, igualment, les raons per les quals la premsa democràtica segueix en la seva ignorància sobre la realitat de les casernes d'Espanya, realitat en la qual es troba aquest "desconegut" (per a vostès) suïcidí, d'un an deluç amb tota la vida per endavant.

n.b./ Suposo comprendré les raons de la seva omisió de les meves dades personals. La llibertat d'expressió, expressada en la Constitució, no és, per ara, patrimoni durant el servei militar.

PATRIA

*Rotos, sucios paisajes de la tierra mía
sembrados de piedras viejas sin sentido,
altares levantados a dioses ausentes,
solar de justas y peregrinos torpes,
donde cantó el juglar olvidadas tonadas.
Restos de castillos invencibles, cien veces hollados,
esqueletos de conventos, que cobijan a otros,
cruces de caminos que, hoy, ya no existen.
¡Pobre tierra mía, regada mil veces con sangre!
Poemas absurdos recibistes, que no eran tuyos,
ni conociste los estandartes que te impusieron,
ni amaste a las gentes que murieron en tu nombre.*

MARCELINO REYES

ASSEGUDES ANTI-OTAN

"A Tarragona cada diumenge de 2/4 d'una fins a la una del migdia, a la part Est de la Rambla Nova, ens trobem, i fem mitja hora de silenci a fi de manifestar la nostra protesta per la decisió del govern sobre l'entrada de l'Estat Espanyol a l'OTAN...."

Aquesta és part d'una crida que aparegué a Tarragona el dia 13 de desembre de l'any passat. D'ençà va començar a arribar a coneixement públic, cada diumenge a la mateixa hora, gent que vol compartir aquesta protesta s'aplega al mateix lloc.

La idea la recollí un petit grup de gent, d'accions que es venen realitzant a França i a l'Alemanya Federal a favor del desarmament. Calia fer alguna cosa per oposar-se a l'ingrés a l'OTAN. Calia no limitar el nombre de participants per qüestió de llocs (per això es va escollir: "PER LA PAU... NO A L'OTAN", un lema molt ampli) ni de signatures (es preferí que no la signés ningú en concret, sinó tots els participants). D'altra banda l'acció havia de ser còmoda (solament mitja hora setmanal) i encomanadissa (de fet ho ha estat ja que cada diumenge n'hi ha aplegat gent nova). Si el primer diumenge erem vora les seixanta persones, el dia 10 de gener d'enguany ja n'erem un centenar.

Ara, després d'un mes d'haver-se iniciat ja es poden fer algunes consideracions:

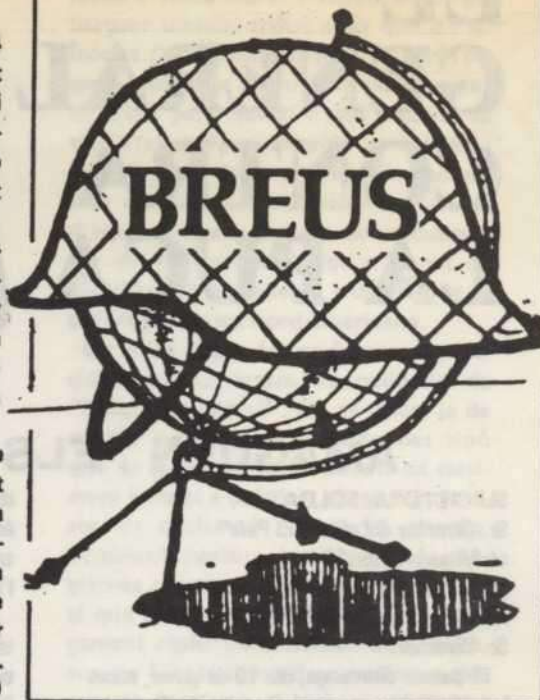
- El ressó en els mitjans de comunicació comarcal ha estat bo, sobretot en les emissores de ràdio, no tant en la premsa i emissores nacionals.

- És important l'espontaneïtat de la gent que tot passejant s'afegeix al silenci, o bé simplement en fa comentari simpàtic i alhora encoratjador.

- L'adhesió de tot un seguit d'entitat partits, sindicats i moviments de Tarragona.

D'incidents hem de recordar que el diumenge dia 10 de gener, quatre inspectors del Cuerpo Superior de Policía es presentaren a la Rambla per convidar als participants a dissoldre's, davant la negativa d'aquests a fer-ho, identificaren i anotaren el número del D.N.I. d'alguns d'ells. El diumenge següent es presentà de nou la Policía Nacional per invitar als participants a abandonar el lloc; van tenir com a resposta una silenciosa negativa i restaren als voltants observant el desenvolupament del silenci.

Tot preparant el setè diumenge hem

cregut oportú de fer un relançament públic, adreçant aquest resum informatiu a tota mena de mitjans d'informació, alhora que convidem a tothom a participar-hi o bé a iniciar accions semblants.

Us agraïm de bell antuvi la vostra col·laboració, al mateix temps que us adreçem el nostre desig de pau.

GRUP DE PREMSA DE
"SILENCI PER LA PAU"

ELS ANTIMILITARISTES JA ENS COORDINEM

Des del començament del GANVA ja donàvem la pallisa sobre la necessitat de crear un moviment antimilitarista, que tractés les múltiples facetes de l'exèrcit tot perseguint-ne la seva supressió. Ja en el número 0 de LA PUÇA I EL GENERAL, ens marcàvem en qualitat d'un dels trets objectius de la revista, que servís per impulsar-la.

En aquests darrers mesos sembla que el nostre propòsit va deixant de ser una utopia gastada de tant repetir-la. Concretament a Catalunya, com ja hem anat informant, s'han vingut celebrant unes quantes reunions entre grups i persones que treballen l'antimilitarisme. De l'evolució i el futur d'aquestes trobades encara no es pot parlar gaire. De totes formes el cert és que uns quants col·lectius antimilitaristes de Catalunya, sota el nom comú de COORDINADORA ANTIMILITARISTA DE CATALUNYA, anem a en-

gegar dues campanyes: una contra els pressupostos militars i el programa FAC (del tema en parlem en aquest mateix número) i una altra contra el servei militar. El sol fet de tirar endavant aquestes lluites, no solament el GAMBA sino d'altres grups del Principat, és ja de per si un esdeveniment força positiu i novetós, que permet posar esperances en l'arrelament definitiu del moviment antimilitarista a casa nostra.

D'altra banda interessant resulta també la coordinació a nivell estatal que s'ha establert entre una vintena de grups antimilitaristes (de moment). A instàncies del GAMBA i d'ARSA (Antimilitaristes Reunidos S.A.) de tingué lloc en aquella ciutat una reunió d'aquells grups el passat 30 i 31 de gener. Els principals acords presos són els següents:

- engegar una campanya contra els pressupostos i una altra contra la mili (igual que la Coordinadora de Catalunya);

- constituir-se com a ASAMBLEA ESTATAL ANTIMILITARISTA.

- i tornar-nos a trobar els dies 17 i 18 d'abril a Madrid per a valorar la marxa de les campanyes, debatre temes ("antimilitarisme", "moviment antimilitarista i moviment ecologista i antinuclear", "servei militar obligatori versus servei militar voluntari", etc.). xerrar més sobre les formes concretes que adoptarà aquesta coordinació i preparar una proposta de campament debat i lluita de cara a l'estiu.

Fa quatre anys ningú no parlava d'antimilitarisme. Recordo com fins i tot els mateixos objectors de Barcelona, que volien començar a treballar el tema de la defensa, volien crear un grup desmilitarista i no pas antimilitarista, sembla que influenciats per un article de J. Marie Muller (membre del Moviment per una alternativa no-violenta francesa) titolat: "L'antimilitarisme, malaltia infantil de la no-violència". Així estaven les coses a l'any 77. Hem avançat un bon tros, oi?

JORDI

ENTRENAMENT DE L'EXERCIT CONTRA LA PROPIA POBLACIÓ.

El 20 de maig de l'any passat, "ON-KRUIT" ha aconseguit despistar del comandament Provincial Militar (P.M.C.) en Amsterdam, sacs plens de secrets militars; prèviament a aquesta acció, es va haver de realitzar durant un any una intensa investigació a "De-

fensa Territorial" a Holanda; és a dir, intervenció immediata de l'exèrcit.

En la investigació dels documents "robats", s'ha trobat on es menciona amb tota exactitud la immobilització o extermini dels esquerrans, grups pacifistes, partidaris d'aquests i sabotejadors que en aulqsevol moment i en cas de guerra podrien ser capaços de reduir aquestes accions; per això, existeix el comandament organitzat "NATRES" el (NTC) i els PMC's. Existeixen parts de "guardia civil" (deuen ser paramilitars), infanteria, enginyers, i els de reserva nacional (NATRES) que són un grup aproximat d'uns 5000 ex-subjectes de serveis militars de provada confiança política feixista, que tenen en el seu poder armes, i la seva tasca específica és la de combatre el "peligro rojo". La seva ideologia és: "o estas amb nosaltres, o no, i si ets d'esquerres ets l'enemic a destruir". Aquests exèrcits estan entrenats per actuacions interiors i en temps de pau.

La major part dels documents parlen sobre tot de l'exèrcit NATRES OSDORP.

OSDORP és un exèrcit d'homes encaminats a exterminar sense discriminació determinats nuclis de partidaris d'esquerres armats d'una determinada població; tal i com ells diuen "netejar-los" que és igual a exterminar-los, i això en temps de pau.

Existeixen les dites línies de foc, tant si l'enemic és dins o no, i ordres expressos de com passar "a ganivet", de com entrar en edificis, "desvalijar" habitacions amb portes tancades, obertes, barricades, obstruccions d'obsta-

cles en escales, netejar sòtans, invadir pel sostre, etc... Semblaria normal que l'exèrcit estigués preparat per a garantir la seguretat interior del país, però el perill radica en què mai no se sap contra qui va a atacar.

De l'exèrcit tenen l'exemple del conflicte internacional entre "Blauwland" i "Groenland" sobre la trobada de petroli en Ysselmeer.

Aquestes actuacions només van dirigit des en avalots interiors.

OSDORP és només un pla d'atac en què totes les tècniques de neteja d'un poble van encaminades sense saber qui és l'enemic, el qual, sen dubte, és la població treballadora.

(Traduït de l'holandès)

MARXA DE LA LLIBERTAT DELS PRESOS

El Comitè de Solidaritat de Terrassa està preparant per als dies 1 i 2 de maig una marxa de la llibertat dels presos de 2 o 3 dies de durada, des de Terrassa fins a Barcelona.

El recorregut no està encara ultimada però Rubí, Sabadell i La Llagosta són poblacions que possiblement visitarà la Marxa. Aquesta recull totes les reivindicacions dels presos, encapçalant-les amb la vella reivindicació encara vigent de l'AMNISTIA TOTAL. Es intenció del CST de posar èmfasi en els presos de cada població per on passi la Marxa, tot potenciant la lluita del poble treballador o aturat pels seus presos. En aquest sentit el CST, impulsat principalment pels amics i familiars de Jacin-

to Avalos, obrer terrassenc empresonat sense judici des del 30 de gener del 81 per la seva militància en un moviment reivindicatiu de vivendes, convda els familiars i amics d'altres presos, als altres organismes antirepressius, a organitzacions polítiques i sindicals, a grups, entitats i persones en general a unir-se a la Marxa, a organitzar-ne d'altres en d'altres comarques tot mirant de fer-les coincidir en l'1 de maig.

Les recents mobilitzacions dins les presons bé haurien de trobar ressò a fora; massa temps ens hem oblidat dels presos. Estigueu, doncs, a l'aguait de les informacions que vagin sortint. Si esteu interessats i no sou de Terrassa, a l'Associació de Familiars i Amics de Presos Polítics (Reonda de Sant Pere 32, 1er.E, els dimarts i els dijous de 7 a 9) segurament u s podran donar informació més precisa i actualitzada.

EL PORT DE MAO SE' L QUEDARÀ L'OTAN

Tot indica que un dels primers regals que s'ofereixen als militars atlàntics és convertir una part del port de la ciutat menorquina de Maó en base militar, diuen que de manteniment. Pel que sembla les coses a mantenir seran des tot tipus d'armament a submarins atòmics que fins ara no sabien on deixar "aparcats". És clar que si hi ha una conflagració entre els dos blocs, els parkings no seran pas respectats.

Indolencia

Publicación bimestral

De venda a quioscos i llibreries. Si no la trobessis (gràcies a la nostra indolent distribució), demana-la directament a la nostra redacció: C/.Rech Comtal 18, 1er.1a. BARCELONA-3 Preu de cada núm.:200 pessetes (està tirat!). Encara ens queden alguns exemplars del número 0 per si no el tens.

SUMARI N°1

De un febrero a otro - Reestructura-

ción capitalista, sindicatos, violencia- Una JUJEM para coger el paso- La tortura en la democracia de las maravillas - Hilo directo con Polonia: entrevista con un miembro de "Solidaridad"- Oriente Medio: geoestrategia y finanzas - La asistencia psiquiátrica en Catalunya - Las razones de la delincuencia juvenil: el caso de Santa Coloma - LA CUESTION DE LA GUERRA: Función de la guerra / La guerra del más fuerte, la paz del más débil /-

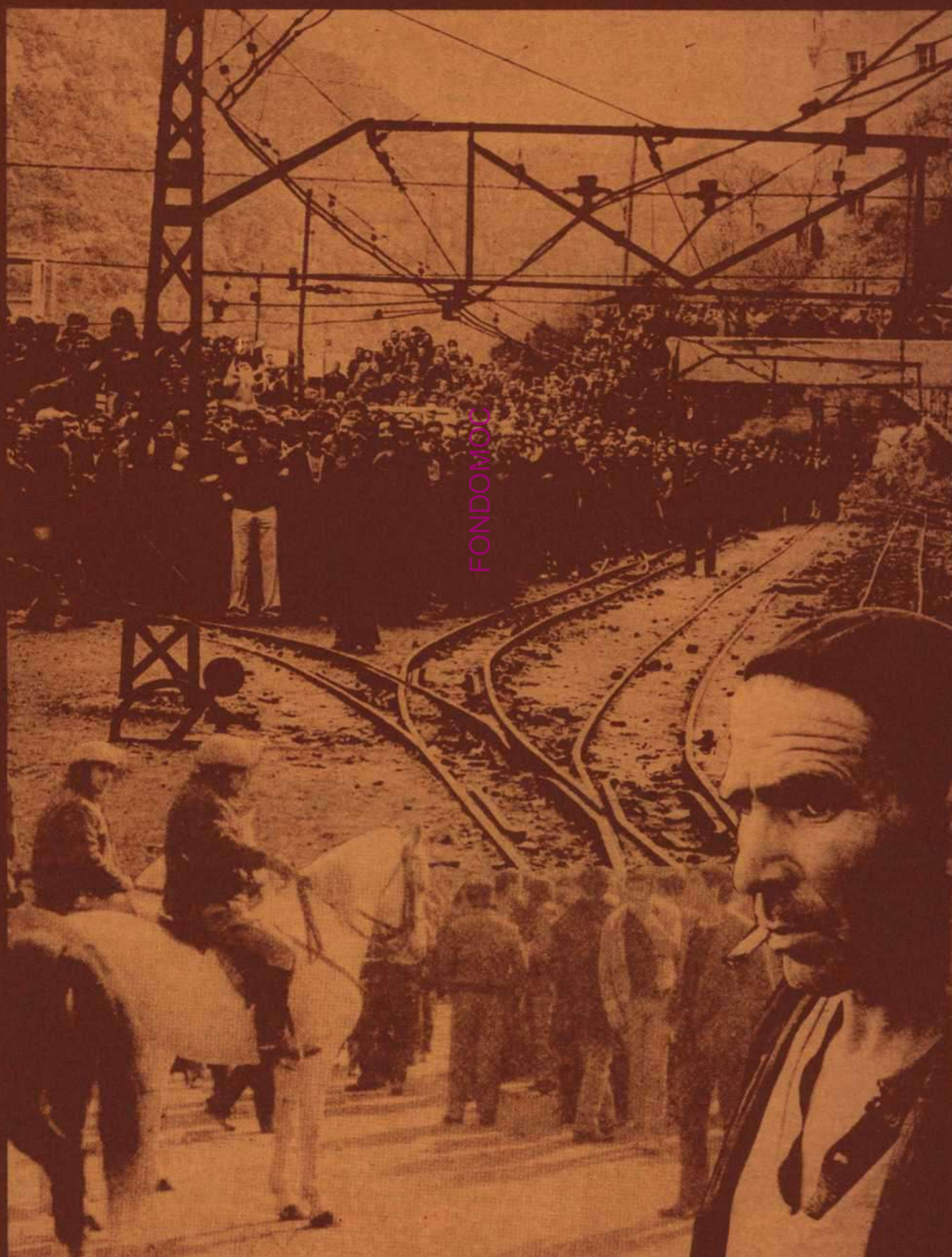
Gangsterismo y capitalismo - Más allá de 19/84: informática y control social, informática y supresión del trabajo - Tiempo, revolución y comunismo - Michel Foucault: Porqué la cárcel - Y reseñas de libros, elogios de la gripe manifiestos de los C.A.M.E., batallas de barrio (perdidas)...

Además desde este núm., DINAMITA! de Louis Adamic. La novelesca historia de la violencia de clases en América, en cuadernillo coleccionable.

ESTAMPACIONS SABADELL
ANDRES MONTON
LEMMERZ

.....

solidaritat!

la puça i el GENERAL

nº 26 / Abril - 82 / 100 ptes

Revista Antimilitarista

DE LA LLUITA ANTI-OTAN AL NO-RES.- Què ha passat amb tota la campanya contra l'OTAN? Com és que ara ja no se sent parlar-ne? Per què no n'ha sortit cap moviment pacifista o antimilitarista?

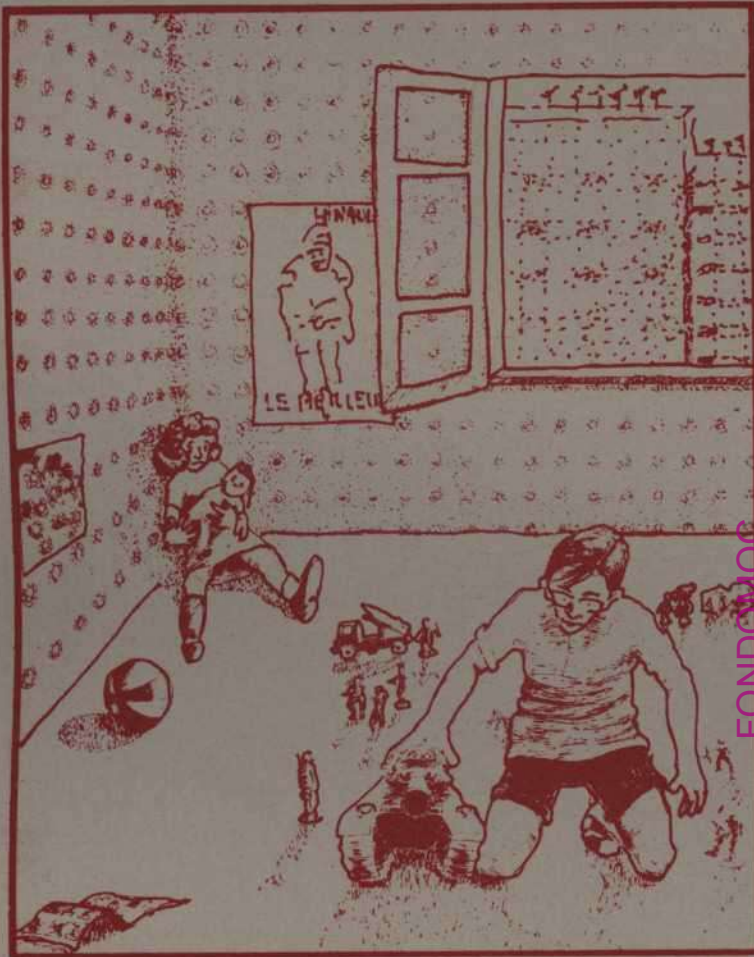
ANTIMILITARISME I ANARQUISME on es critica l'exèrcit des d'una òptica llibertària tant com les "alternatives" a la Defensa que normalment s'acostumen a donar des dels partits d'extrema esquerra.

EL PERQUE DE LA INSUBMISSIÓ. Es tracta d'un aprofundit estudi sobre la lluita dels objectors de consciència on se subratlla una de les seves tendències, la de la insubmissió; és a dir, la negativa a realitzar tant la mili com qualsevol servei civil substitutori. Per què?

CONTE ANTIMILITARISTA titolat **MOLTOGLOBINA.** Uns savis inoculen moltoglobina als orangutans i els neix l'instint guerrer i militar. Qualsevol paregut amb la realitat NO és pura coincidència!

TOTS TENIM UN PETIT MONSTRE DINTRE NOSTRE

SUMARI

—Crònica del mes: _____	4
Més tancs, menys escoles.	
—Antimilitarisme i Anar-	
quisme. _____	5
—La Lluita nostra de cada	
dia _____	8
—Conte Antimilitarista:	
Moltoglobina _____	10
—El perquè de la insubmis-	
sió al servei militar _____	13
—Cap de trons _____	17
—De la lluita anti-OTAN	
al no-res. _____	18
—Llibres: El Desertor _____	21
—Breus. _____	22

GAMBA (Grup Antimilitarista de Barcelona)

Bruc, 26, 2.^{on} — Barcelona-10

Imprès a Catalunya:
Copisteria Xaloc
Concepció Arenal, 261 - Barcelona

Dipòsit legal: B. 38298-79

NOVA ETAPA

Una vegada més LA PUÇA ha sofert una muda, la de la primavera. Els qui vàreu llegir el número passat recordareu que us explicàvem que d'ençà de llavors la revista seria bimensual, valdria 150 pessetones i tindria 40 pàgines. I ara, vés per on, el preu s'ha quedat en 100 viroles, sortim amb dues dotzenes de pàgines i tornem a donar-vos mensualment la tabarra.

No us penseu pas que som uns tastaolletes. Si semblen el cul d'en Jau-met, com s'acostuma a dir, no és tampoc de bona gana. Simplement ens mou el delirant desig que la revista pugui sortir i a més amb la millor qualitat possible. En aquest aspecte creiem que darrerament la nostra PUÇA ha pecat de moltes coses: escassa informació dels grups i de les activitats que ens apleguen, articles massa llargs i densos, poques fotos i dibuixos, lletra molt menuda.....Aquestes deficiències procurarem sol-ventar-les a partir ja d'aquest exemplar. Però per aconseguir-ho calia variar algunes coses. Per exemple, era impossible que una revista bimen-sual pogués informar perquè les notícies quedaven pansides com les flors, tant temps feia que havien succeït. Calia, doncs, tornar a LA PUÇA mensual.

LA PUÇA, és clar, serà tan antimilitarista, antiimperialista i antiauto-ritària com sempre. I si no, mireu aquest número i de seguida us en con-vincereu. Però també és cert que, si més no, formalment LA PUÇA en-ceta una nova etapa, que partirà del pressupost de donar-vos més infor-mació, de procurar ser realment una eina útil per al sorgiment del mo-viment antimilitarista a casa nostra. Però, no ens cansarem mai de repe-tir-ho: o la fem tots plegats o la revista se'ns mori quan vinguin els freds. Necessitem de tots vosaltres, del vostre ajut. Com per exemple el del company subscriptor que ens ha tramés un deliciós conte antimili-tarista, que tindreu oportunitat d'assaborir ja en aquest mateix número. Per ser més concrets, us demanen en especial tres coses:

—DISTRIBUCIÓ: Hem d'arribar a més llocs perquè LA PUÇA es co-neix molt poc. Per què no ens dieu algun kiosk i llibreria "progre" del vostre barri, poble,....on puguem deixar-ne uns quants exemplars?

—SUBSCRIPCIONS: Ja ho vam dir en el darrer número, el de la In/Justícia Militar. Ens calen 300 subscriptors més perquè ens estem ofe-gant econòmicament. Si no ben aviat ens trobareu criant malves o ca-çant mosques al manicomi!

—COL-LABORACIONS: Envieu-nos fotos, articles, còmics, opinions. Per exemple: estem preparant l'extra d'estiu. El dedicarem exclusiva-ment al tema de LA GUERRA, entesa en una acepció molt àmplia. Ens calen les vostres idees, articles, propostes,.....

Fins a la vostra, salut i antimilitarisme!

LA PUÇA I EL GENERAL

CRÒNICA

DEL MES

Més tancs Menys escoles

Dos bilions i mig. Quasi res! En vuit anys, segons el projecte de llei de "Dotaciones Presupuestarias para Inversiones y Sosténimiento de las Fuerzas Armadas", dos bilions i mig de pessetes seran invertides en el millorament del nostre exèrcit. Esborronadora xifra! El projecte ja està a les Corts. Segons Oliart els partits majoritaris hi estan d'acord. Sí, potser sí que presentaran alguna esmena, al·legant certes deficiències de forma o la manca de política de Defensa. De totes maneres, la xifra no se la qüestionaran pas, no. La llei és necessària, si volem, diuen, oblidar l'exèrcit amb armament obsolet i inservible. Cal modernitzar-nos. El subsecretari de Defensa del govern UCD ens ho explica un xic més: "Vamos a favorecer el desarrollo de la industria armamentística española, su protección y potenciación" (El País, 21-III-82). Està claríssim, d'això es tracta; d'afiançar un model social molt concret, de consolidar l'expansió del capitalisme armamentista en aquest país subdesenvolupat. Anem molt endarrerits i cal córrer. Els altres països ens porten molt d'avantatge. Què esperem per posar-nos a nivell europeu? Els dos bilions i mig són els convenients.

Dos bilions i mig 2.500.000.000.000. Així, amb onze zeros. Amb el que costa de guanyar un bitllet verd! Al cap i a la fi, són les pessetes que surten de les butxaques de tots nosaltres, les que van destinades a comprar avions, míssils i vaixells, que després ens acolloniran encara més. I tot això està completament relacionat amb l'entrada de l'Estat Espanyol a l'OTAN. Durant la campanya en contra ja s'apuntaven xifres semblants a aquestes com a llastre de l'ingrés. El govern i els partidaris ho desmentien, però ara ho treuen de sotà. El programa FACA, d'adquisició d'avions de combat, està gairebé enllestit. El seguiran d'altres.

Pocs dies més tard, una altra notícia saltava a les planes dels diaris: hi ha un projecte per a reorganitzar la distribució territorial de l'Exèrcit de Terra,

actualment formada per 9 regions peninsulars i 2 d'insulars, adequant-la a la nova situació política, és a dir, a la condició espanyola de membre de l'OTAN.

Com sabem, la divisió en regions militars té unes raons més polítiques, de control de territori i de la població, que no pas estratègiques. La divisió sorgí després de la guerra, quan calia assegurar-se la no-sublevació de cadascun dels territoris conquerits, especial-

tranquils. La idea és simplificar l'esquema, dissenyant cinc grans regions: Mediterrani (que inclou Catalunya, Països Valencians, Múrcia i les Illes), Ebro-pirenaica (Cantàbria, Euskadi, Aragó, Rioja i algunes províncies castellanes), Noroeste (Galícia, Oviedo, León i Zamora), Estrecho (Andalusia, Ceuta i Melilla) i Región Central (tot el reste), a més la regió especial de les Canàries. Si us fixeu bé, el que s'aconsegueix és que cap d'elles coincideixi

ment els de les nacions perifèriques. El Capita General de cada regió tou durant molts anys i encara ho és actualment (va quedar clar el 23-F) la màxima autoritat de la zona, per sobre fins i tot dels mateixos governadors civils i els actuals presidents autonòmics. Les seves funcions són clares: salvaguardar l'ordre intern. En cas d'un cop d'estat, per exemple, i també d'una vaga general o una insubordinació popular, ell assumeix tots els poders, declarant l'estat d'excepció o de guerra. Allò de la independència entre el poder civil i el militar és pura imaginació. Diguem que els civils sempre arriben fins a on comença l'autoritat militar, "naturalment".

El que no vull pas dir és que amb el mencionat projecte de reestructuració canviïn massa les coses. No pas,

amb una comunitat autònoma, excepció feta d'Andalusia. Per allò que els militars estan per sobre de les nacionalitats...! D'altra banda, s'adeqüen les zones als punts estratègics de l'OTAN: l'estret de Gibraltar, el Mediterrani, la frontera pirenaica, l'Atlàntic... El control sobre l'interior no sofreix massa canvis: Madrid continuarà voltada de divisions i quarters, i la resta, també. Ah! I en cas d'un cop d'estat hi haurà menys capitans generals per a convèncer, cosa sempre interessant.

JOAN VILA I TRIADU

ANTIMILITARISME

I

ANARQUISME

"... el militarisme és la forma i l'explicació més odiosa de la violència autoritària, i el primer enemic de la llibertat". (Luigi Fabri, 1907).

Per fer una clarificació precisa de l'antimilitarisme anàrquic, entès com guerra a la guerra i al militarisme, què són representants de la violència institucionalitzada i lliberticida del poder estatal; entès com guerra a la pau quan aquesta significa indolència i resignació davant l'opressió i de l'explotació sembla emblemàtic el títol del pamflet de l'anarquista Luigi Galleani editat durant la Primera Guerra Mundial: **CONTRA LA GUERRA, CONTRA LA PAU, PER LA REVOLUCIO SOCIAL!!**

"Pensa estar en contra de la guerra..., costi el que costi, fugint d'indecisions i compromisos, en la concòrdia, decisiva i lliure de prejudicis, de totes les energies revolucionàries.... no sempre a favor de la pau. El rigor i la mutilació de la disciplina no són més humiliants que el règim penitenciari de la fàbrica i de la feina.... La penúria, el perill, el risc, els horrors de la guerra no són més grans ni greus que els de la pau....: no hem conegut mai això que diuen pau!!

... Aleshores la pau i la guerra no són altre cosa que dos aspectes, dos elements diferents del mateix fenomen,

*de la mateixa preocupació: el prolèta-
riat deu edificar, amb el seu propi suor
la riquesa i l'omnipotència al mateix
temps: deu amb la pròpia sang del seu
holocaust, posar les parets"* (Luigi Galleani).

Per als anarquistes, la lluita antimilitarista no esdevé una etapa final, sinó que s'inscriu com una etapa importantíssima i obligatòria que s'ha de superar, en el fatigós camí per a la revolució social :

"Si el proletariat, si el socialisme - entès com veritable socialisme, què inclou l'anarquisme - pren el camí de la revolució sens dubte una lluita que deu fer és l'antimilitarista.

Per a nosaltres, anarquistes, d'una manera especial és obvi dir que la propaganda antimilitarista entra dins de l'àmbit de la propaganda de la nostra doctrina, en el programa del nostre moviment. No podria ser d'una altra manera, perquè el militarisme en si mateix i el principi que el sustenta, és en essència el principi autoritari contra el qual els anarquistes lluitem.

Sense exèrcit, sense soldats, sense gent que tingui la professió d'exercitar

la violència entre els seus iguals, no és possible la permanència de cap privilegi, ni polític, ni econòmic. Mentre hi hagi un govern, un parlament, inclús mentre hi hagi lleis, existiran també gendarmes i soldats per custodiar aquestes lleis. Lògicament, quan es combat el militarisme es fa alhora el combat contra l'autoritat de l'home sobre l'home: qui vol ésser veritablement antimilitarista deu acabar essent anarquista" (Luigi Galleani).

La guerra és el fenomen més repugnant i execrable de la història de la humanitat; mitjançant ella els explotats, per satisfer els interessos de la classe patronal, són obligats a exterminar-se, a massacrar-se i a destruir-se amb els altres proletaris, culpables de viure en llocs diferents i parlar altres llengües i d'estar oprimits per altres patrons : *"Tota guerra és la destrucció d'una gran quantitat de material.... tot allò que significa el treball útil de milions d'homes durant decenes d'anys, tot és despilfarrat, destruït, enfonsat en uns moments. Encara pitjor és qui ha construït tot això en previsió de la guerra"* (Pietr Kropotkin).

Aquesta destrucció i aquesta disbaixa, són el darrer tribut (un altre a més de la sang) que els obrers paguen per la guerra dels patrons.

ELS EXPLOTATS NO TENEN PÀTRIA.

Els anarquistes són enemics declarats de totes les guerres, des de sempre, com a conseqüència de la falsedat i de l'absurditat dels mites guerrers, nacionalistes i patriòtics que són la base ideològica de tot exèrcit; rebutgen el fals concepte de pàtria i reclamen, en nom dels interessos dels explotats, l'abolició de les fronteres i la fraternitat de tots els pobles. En efecte els treballadors no tenen pàtria: aquesta seria, ja en cas d'agressió, ja en cas de defensa, que no tenen res que conquerir ni que salvar, ni tenen privilegis que cedir ni riqueses que perdre.

Així, estimen la pròpia terra, el lloc on han nascut i viscut, estimant la pròpia llengua (o millor, el seu dialecte), els seus costums, que no té res a veure amb allò que en diuen "unitat nacional", de "bandera", de "honors militars"; això no són més que invencions dels opressors de tots els colors (no oblidem que també els "comunistes" soviètics parlen de "pàtria socialista"), invenció creada expressament per tal d'inculcar en les seves ments falsos valors i falsos conceptes que es dirigeixen a favorir la passivitat i a l'obediència cega dels seus explotats.

"Els governs i les classes dominants es servien del sentiment patriòtic (així com d'un altre defecte humà, com és el sentiment religiós) mitjançant el qual s'apropen el poble i el seu poder, i per dirigir al poble a la guerra i a les empreses colonials per al seu profit exclusiu. I els seus teòrics diuen que "per damunt dels pobres i dels rics, dels proletaris i dels propietaris, existeix una solidaritat nacional que uneix en un sentiment i en un interès comú a tota la gent d'un mateix país, tots els membres d'una mateixa nació" (1) (Enrico Malatesta).

Però els oprimits, els treballadors i revolucionaris no tenen res a veure amb els seus explotadors; aquests són i seran sempre els seus enemics, de qualsevol nació on hi siguin, de qualsevol llengua que parlin, i de la terra on visquin; seran solidaris amb els altres oprimits, amb els altres explotats, amb el color dels que lluiten pel socialisme i per la llibertat: LA SEVA PÀTRIA ÉS I SERÀ, AVUI COM AHIR, COM SEMPRE, EL MÓN SENCER.

Hi ha un altre aspecte del militarisme, potser més important encara que el bèl·lic: la defensa davant dels eventuals desordres, sovint revoltes proletàries i dels oprimits, farts de suportar llur condició d'esclaus. En suma l'exèrcit no és més que un gran aparell opressor amb característiques policials que actua sempre que aquesta (la policia) no pot controlar la situació suficientment. Aquesta és la funció principal del militarisme; per tant les historietes sobre la pàtria, l'honor, i la glòria, no serveixen més que per disfressar aquesta funció.

Realment això no és cap novetat; ho saben bé tots aquells proletaris que han sentit l'esclat dels projectils disparats pels soldats, per damunt del seu cap, amb la finalitat de defensar l'ordre dels patrons.

En 1898 el general Bera Beccarit va ésser guardonat per Umberto I (aquell rei tan bo que va ésser guardonat tament per Gaetano Bresci amb un tret) per haver disparat amb els canons en contra d'una multitud que feia vaga; feia molt pocs anys que els militars havien reprimat la Revolta de Reggio Calabria, que havia esclatat per motius camperols - i utilitzada pels feixistes - que significava la mostra del terrible estat d'explotació i desesperació dels proletaris del Sud d'Itàlia.

És en aquest moment quan es fa que els soldats (per no parlar de policia i dels carabinieri) siguin cridats per tal de mantenir l'ordre públic i són utilitzats en accions criminals!!

EXÈRCIT: ESCOLA D'OBEDIÈNCIA

Ja fa més d'un segle que Mihail Bakunin va escriure: ... *pel que fa al punt de vista de la conservació de l'Estat, de l'organització de l'educació i de l'ensenyament popular, de la censura i de la policia, l'Estat no pot estar segur de la seva existència mentre no hi hagi una força armada per defensar-lo dels enemics interns i del descontent de la població. L'educació (dels militars) els transforma necessàriament en enemics de la societat civil i del poble. També l'uniforme que duen i que recorda la llibrea... les mil cerimònies estúpides i absurdes, el medi en que es desenvolupa la seva vida, unit amb els exercicis quotidians, que tracten de l'art de matar i destruir; sabiduria profundament humiliant per homes que no haguessin perdut la seva dignitat humana. Es moririen de vergonya, si no arribessin a la fi mitjançant una perversió sistemàtica de les idees, dirigida a treure partit... Unit a això... a l'anul·lació de la seva voluntat individual*

amb una disciplina implacable, deixen de ser homes per convertir-se en soldats; són robots dirigits, numerats i impulsats per una voluntat que no és la seva".

L'escrit de Bakunin posa en evidència un altre aspecte negatiu del militarisme: l'educació dels militars o bé la funció deseducativa de l'exèrcit. No volem repetir allò que clarifica el gran anarquista rus, però sí que ens agradaria subratllar un altre aspecte d'aquesta funció: l'educació militar no serveix tan sols per a convertir els soldats en robots privats de cervell i per tant en instruments de la mort; sinó que sobretot mitjançant la dura pràctica de la disciplina, en habitar-se a l'explotació estan obligats a acceptar les idees i l'autoritat, la jerarquia, l'ordre de la caserna com a regla de vida; no com a una imposició del poder patronal i estatal, sinó com un fet natural i inevitable de la vida social, de tal manera que ho accepten com una realitat ineludible: a l'Estat, als patrons, als jutges, als policies, als garjolers, ... i distorsionats, destruïts moralment pels càstigs rebuts durant el servei militar no se'ls hi acut la idea de revoltar-se per construir una societat alternativa on aquestes situacions liberticides siguin abolides en tant que inútils i perniciosos, i on la vida en societat sigui regulada per les aportacions directes de cada individu, sense caps, sense autoritats, sense cap mena de jerarquies, sense disciplina imposada i sense ordre constituït, substituït per la consciència de l'individu i per la pràctica de la cooperació i de la solidaritat.

Pot considerar-se, però, que la funció pedagògica de l'exèrcit es troba en decadència, per diversos motius: en primer lloc perquè les coses estan canviant: els treballadors no es presten al joc i quan reflexionen se'n adonen que la disciplina és una odiosa imposició i que l'aparell militar és el seu enemic; per tant, l'Estat prefereix inculcar la seva ideologia mitjançant els mitjans de comunicació, més persuasius i menys brutals que el servei obligatori; en segon lloc trobem les exigències tècnico-estratègiques: està clar que substituït l'exèrcit obligatori per un de voluntari, l'Estat pot comptar amb individus més fidels, disposats a disparar contra el poble sense dubtes o reticències (és el seu ofici i han de guanyar-se la paga). Però aquesta perspectiva és només una tendència i de moment, l'exèrcit continua essent una escola de condicionament dels individus.

Es per això, sobretot, que els anarquistes són contraris a qualsevol tipus d'exèrcit, ja sigui "proletari" o feixista ja sigui part integrant del poder burgès o del capitalisme d'Estat ("Comunisme"), i no deixaran mai de lluitar contra aquestes institucions fins a la seva extinció total, cosa que es podrà aconseguir construint la societat socialista i llibertària. Però per donar suport a aquesta afirmació caldrà resoldre dos problemes greus: l'ús de la violència i la creació de l'organització revolucionària armada.

Els anarquistes odien la violència perquè és la base de l'autoritarisme i prefigura una societat on es donen tota mena de violència i coercions: "*L'Anarquia —és la negació de la violència. La negació de la força física emprada per l'home sobre (o contra) l'home, com a factor d'ordre i d'evolució social... (però) encara que en contra de la violència, no hi ha una altra manera de defensar-se que utilitzant-la; però, no és violent el que es defensa, sinó el que fa que els altres hagin de fer-ho*" (Enrico Malatesta).

Per tant, quan els obrers oposin a la violència brutal de la societat explotadora, la seva violència defensiva dirigida a construir la societat de la igualtat es trobaran amb els anarquistes al seu costat.

Pel que afecta a la creació de l'organització revolucionària armada el raonament és més complex. Els anarquistes tot i reconeixent la necessitat de la defensa militar de la revolució, neguen, en canvi, al contrari que els marxistes, la necessitat de formar un exèrcit regular i li oposen la milícia popular, creada i autogestionada pels obrers. Els motius que els marxistes aporten per defensar l'exèrcit són uns quants; els principals són l'eficàcia tecnocràtica i la disciplina.

Quant a la disciplina imposada des de dalt, sabem que és odiosa i no creiem que en el si de l'Exèrcit Roig pugui suportar-se millor: "*Amant apassionat de la llibertat, confeso que discrepo molt dels colors que sempre tenen a la boca el mot disciplina, especialment perquè això significa per un costat despotisme i per un altre automatisme...*" (Bakunin)

Considerem la disciplina, ara, des del punt de mira de l'eficàcia militar. Durruti, anarquista espanyol, afirmava:

"*Es cert que en la guerra la disciplina es fa necessària, però ha de ser una disciplina interna, que neix de la finalitat*

per la qual es combat. Cap llei no pot impedir la desertió sinó la paraula "afusellament"; per altra banda, cap força, més que la consciència del que combat per la causa justa, pot fer resistir a un home fins a la fi"

Per a comprovar si sera més efectiu des del punt de vista tecnocràtic l'existència d'un exèrcit centralitzat, dirigit des de dalt o bé de diverses milícies que operen autònomament i estratègicament situades, examinarem dues grans experiències històriques en les quals els anarquistes i els bolxevics es van trobar primer al mateix costat i després com a enemics: la revolució russa i la revolució espanyola.

En el transcurs de la revolució russa, es va desenvolupar a Ucraïna un gran moviment camperol: va ésser la "Macknovtchina". Es tracta d'un exèrcit insurreccional de llauradors, pel voltant dels 50.000 homes, que practicaven la tàctica de la guerrilla gràcies a llur perfecte coneixement del territori. Aquest exèrcit s'organitzava sobre la base llibertària dels voluntaris, del principi de l'elecció, en vigor per a tots els graus de la disciplina lliurement acceptada.

Pel que fa a l'eficàcia militar, la millor prova és l'esclafant victòria dels Machnovistes sobre els generals tzaristes Denikin i Wrangel. Quan Denikin confessa: "Makino ha salvat la revolució d'octubre. Gràcies a la seva victòria s'ha pogut organitzar una potent força militar...Ja que es preocupava molt més de la propaganda que de les operacions militar. Després insistí sobre les formacions dels soviets lliures amb gran ràbia dels bolxevics".

Tot això demostra que l'eficàcia de la disciplina imposada, la cega obediència, no són res davant de la consciència revolucionària dels oprimits.

Ara examinem la postura dels anarquistes en l'exèrcit revolucionari durant la guerra espanyola del 36: "*No és possible defensar l'existència, ni pensar la necessitat d'un exèrcit regular, amb uniforme i obligatori. Aquest exèrcit ha de ser substituït per la milícia popular del poble armat, única garantia que la llibertat serà defensada amb entusiasme i que a l'ombra no es tramaran noves conspiracions*". Aquest és un paràgraf tret del manifest que va fer la CNT, el gran sindicat d'inspiració

anarquista, en defensa dels joves oposats a l'allistament obligatori que feia el govern republicà de Madrid.

Però, com fer una realitat aquestes milícies populars que defensaven els anarquistes en contra de les temptatives de militarització dels comunistes? Kaminski escriu: "*...sobretot la revolució es recolza en els voluntaris...i les masses vénen. En comptes de recaptar, homes i dones fan cua. De totes maneres no es poden acceptar tots els colors que volen combatre. Aquest exèrcit ha resistit el feixista, format gairebé en la seva totalitat per l'exèrcit regular espanyol...La constricció i la disciplina rígida són quasi superflues. Cadascú sap perquè combat. L'enemic no és el desconegut —l'objectiu de la guerra imperialista— i els camperols i els obrers que són el front, no tan sols el combaten (a l'imperialisme) sinó que l'odien amb tota la força del seu cor*".

Però els comunistes, menats per l'esperit militar soviètic, van imposar la militarització, com l'exèrcit feixista, destruint la consciència de defensar de manera personal la revolució i encadenant aquella gegantina energia revolucionària constitutiva de la força de les milícies.

Per cloure: l'eficàcia, la capacitat tècnica d'enfrontar-se a l'Estat, als patrons, troba en la voluntat dels oprimits, la consciència de batre's per una causa justa, en el mètode d'autogestió i d'acció directa, l'únic suport eficaç i veritablement revolucionari de la lluita. L'antimilitarisme anàrquic es troba organitzat sobre estructures realment llibertàries i es basa en una identitat precisa entre els mitjans i les finalitats. La meta de l'antimilitarisme és fornir d'una societat basada en la llibertat, en l'absència de l'autoritat i en la solidaritat; els instruments i els mitjans per arribar-hi no poden ser disconformes amb la finalitat. No es pot crear la llibertat amb la coerció, no es pot arribar a l'autogestió com una delegació de poder. Antimilitarisme com a finalitat i com a mitjà, aquesta és l'única base sobre la qual es pot adreçar la lluita contra l'exèrcit/.

Extret de "Contro Gli Eserciti, Contro le Guerre, per la Rivoluzione Sociale" Federazione Anarchica Italiana (FAI)

Traducció: Carme

LA LLUITA NOSTRA...

EN LLIBERTAT ELS DOS ACUSATS DE "L'ASSEMBLEA ANTIMILITARISTA DE VALENCIA"

El dia 16 de febrer el Capitan General de la III Región Militar, Allendesalazar Urbina, donà l'ordre de posar en llibertat definitiva als dos joves valencians acusats de "intento de sedición" per un parell de frases escrites en un mural antimilitarista que realitzaven juntament amb 2 companys més, el diumenge dia 29 de novembre de l'any passat.

Després de 3 mesos d'interrogatoris i en situació de llibertat provisional han estat posats en llibertat sense cap acusació en haver estat acceptat el recurs que havia presentat el conegut advocat i regidor de l'Ajuntament de València, García Esteve.

A conseqüència de la defensa que aquest advocat féu en el recurs presentat, la justícia militar l'ha sancionat amb 3 mesos de retirada d'atribucions en judicis militars.

Allò que pot ser més greu és que, segons explica el decret de posta en llibertat, la jurisdicció militar "debe entender y entiende del enjuiciamiento de los delitos militares, con independencia de la calidad de las personas presuntas responsables, y del carácter del lugar de la comisión de los hechos" la qual cosa vol dir que qualsevol persona que pinti en una paret quelcom sobre l'exèrcit i signi p.ex. "Asamblea Antimilitarista", encara que siguin civils i ho facin a la llum del dia, tot creient que existeix llibertat d'expressió (insinuada a la Constitució), poden ser acusats de "intento de sedición" o "injurias al Ejército" (amb pena de 3 a 6 anys) i portats a un Consell de Guerra militar.

Sobretot resulta preocupant quan davant el recurs de l'advocat qui al·legava el trasllat de l'afar a la jurisdicció ordinària, se li contesta que la Ley Orgánica 9/1980 de Reforma del Código Militar, que es dictà amb posterioritat a la vigent constitució, no modifica en res que aquests civils siguin processats per la justícia castrense.

Així que "l'autocensura" és el que recomanen els militars als civils (com ja feren i fan amb els periodistes) ja que el Código y las lleis militars els protegeixen i els faculden per a interpretar "los límites" de la llibertat

d'expressió que han volgut fer-nos empassar en aquest país.

Salut i Antimilitarisme! ELS PROCESSATS

CITACIÓ JUDICIAL DELS MILITARS PER ENGANXAR UN CARTELL ANTI-MILI A BARCELONA

Arran de la campanya anti-mili en els dies de les talles (setmana del 7 al 14 de març) que la gent del GAMBA, el MOC i d'altres col·lectius antimilitaristes, llibertaris i ecologistes van realitzar ha arribat una citació de la justícia militar contra en Juli Espí, membre del GAMBA i de l'Ateneu Llibertari de Sant Andreu, i l'Isidre, també de l'Ateneu Llibertari, acusats de "injurias al ejército" per un cartell que anaven a enganxar contra les talles.

De moment no sabem res més però per descomptat que ja us anirem informant de tot el que succeeixi tant com de les accions de protesta que tirem endavant.

MARXA CAP A PALS

La Coordinadora de Comitès anti-OTAN de Catalunya està preparant una marxa cap a Pals (Alt Empordà) on es troba situada Ràdio Liberty, per a protestar contra la renegociació dels pactes militars amb els Estats Units i contra l'entrada a l'OTAN.

Tot fa suposar que la data elegida per l'esmentat acte serà el cap de setmana del 15 i 16 de maig. D'altra banda és possible que la Coordinadora Antimilitarista de Catalunya (integrada per uns 10 grups, entre els quals es troba el GAMBA) i la Taula Antinuclear i Ecologista s'afegeixin a organitzar conjuntament la marxa.

Per als geups i persones interessats podeu dirigir-vos al local de la Coordinadora de Comitès, Plaça Berenguer el Gran 1, tercer pis. Telf. 319 60 89, de Barcelona.

SINDICALISTA CONDEMNAT PER "INJURIAS AL EJERCITO"

Durant la segona quizena de març va ser jutgat a Santa Cruz de Tenerife, Pedro Medina Calero, destacat membre de la Confederación Canaria de Trabajadores, sindicat de caràcter independent i nacionalista.

Se l'acusava d'"apologia de la rebelión de la clase trabajadora" i d'"injurias al Ejército" per uns comentaris apareguts en la revista clandestina "Acción Canaria".

En el judici celebrat Pedro Medina va ser condemnat a 14 mesos de presó i al pagament d'una multa de 20 mil pessetes.

COL·LECTIU "RADIOS LLIURES"

"La radio podria ser el més formidable aparell de comunicació que pot somiar-se per a la vida pública, un enorme sistema de canalització, sempre que no només es limiti a emetre sino també a rebre, no solament fer escoltar l'oient sino també fer-lo parlar, no aïllar-lo sino posar-lo en relació amb els demés."

B.BRECHT.

Si voleu informació sobre les Radios Lliures, dirigiu-vos al apartat de correus núm. 2096 de Barcelona.

SEGONA DEVOLUCIÓ DE CARTILLES MILITARS EN MARXA

En el mes de juny de l'any 1981, per primera vegada, unes quantes persones de tot l'Estat espanyol, sota el nom de COPS (Col·lectiu d'Objectors Post-Servei Militar) varen retornar col·lectivament els seus documents i cartilles militars, al Ministeri de Defensa, declarant-se d'aquesta manera objectors de consciència, després d'haver acomplert el servei militar "normal" o d'haver-ne quedat exempts.

Molts potser us preguntareu el perquè complicar-se la vida quan el servei "actiu" ja ha passat, i ara només cal posar una firma a la revista cada uns certs anys i esperar que ens deixin tranquils.

Bé, això pot tenir explicacions diverses i penso que cadascú en la seva consciència en podria trobar unes quantes i pensem que amb una sola raó que es trobi ja és suficient per a donar el pas de l'objecció. Reflexionaré ara breument sobre algunes de les possibles:

—En primer lloc hem de tenir en compte que tots estem "militaritzats", quasi fins als 40 anys de la nostra vida sota la condició disimulada de "reservistes", i encara que no tinguem que vestir uniformes, continuem estant sota les "seves ordres" i necessitem el seu permís per fer coses tan fonamentals com treure'ns el passaport, cobrar la nòmina de salari en empreses de l'Estat, accedir al treball d'ensenyant, funcionariat, etc....

D'altra banda, les motivacions poden basar-se en raons de tipus RELIGIOS (fidelitat a l'evangeli, que condemna la guerra i la destrucció de l'adversari) o de tipus filosòfic (hi ha d'altres formes més profitoses de servir el poble; no col·laborar a la cursa d'armaments, són pitjors els mals que causa l'exèrcit que els possibles béns,...), de tipus MORAL (el desarmament personal inicia el camí vers l'universal) i també de tipus POLITIC (l'exèrcit manté fronteres que impedeixen la llibertat dels pobles, no tenir res a veure amb la defensa de qualsevol tipus d'imperialisme, per donar una resposta a l'entrada a l'OTAN,...).

Durant molt anys les nostres consciències han estat desinformades, coaccionades i a voltes obligades a fer moltes coses que en el nostre interior rebutjàvem.

Ara però que ens neguem a continuar participant en aquest tipus de "militància forçada i dissimulada" de la reserva, per dir amb la nostra objecció un NO ben clar a l'exèrcit i a tota classe de

militarismes, o d'imposicions autoritàries.

En aquests moments ja hi ha força companys disposats a fer la segona devolució col·lectiva, i en aquesta ocasió es vol posar l'accent en dos motius importants:

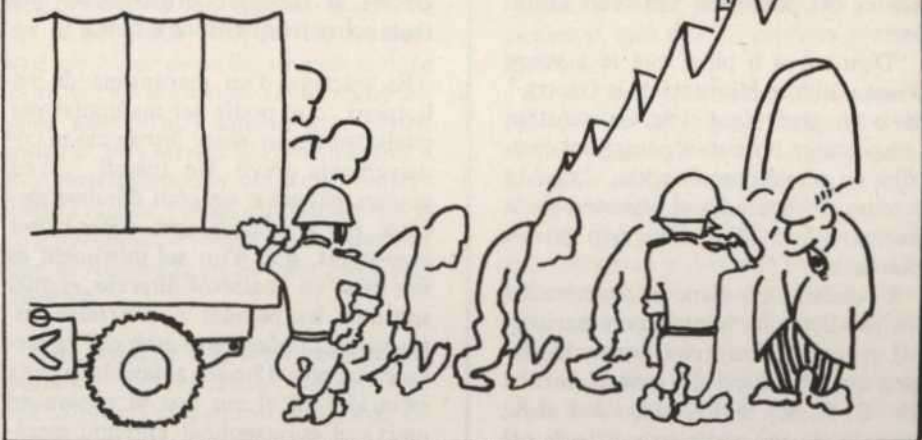
Per un costat serà una mesura de pressió envers l'aprovació de la LLei d'Objecció, que ja s'està tramitant a les Corts i que ha de recollir totes les reivindicacions i esmenes presentades, entre elles la nostra de reconeixement del dret d'objecció, abans, durant i DESPRES, del servei.

Altrament volem manifestar amb aquest acte la nostra total repulsa a l'entrada a l'OTAN, que serà signada pel govern espanyol dintre de poc temps.

Tinguem en compte que ja han estat calculats unes despeses de 2,3 bilions de pessetes en inversió militar a l'Estat, per als propers anys, per adequar-nos a l'OTAN.

En relació a la devolució de l'any passat alguns han rebut el silenci per resposta, d'altres han estat cridats pels militars a ratificar-se en l'acció feta, i de moment no els hi han comunicat res més. D'altres han rebut una "multa" no per retornar les cartilles sinó per no haver passat la revista en els últims anys. De moment no s'han pagat i la cosa ha quedat aquí. Un altre ha rebut un document oficial de capitania on se li reconeix la situació d'objector i li comuniquen que ja no el cridaran més.

Per a més informació:
COPS C/. Beuc 26, 2on, BARNA.
Font Vella 24 TERRASSA
Apartat 78 TERRASSA
en tots els grups del MOC

...DE CADA DIA

Hem rebut del COMITE ANTIMILITARISTA DE HERNANI un escrit, del qual extraïem els paràgrafs més significatius:

"En la lluita contra l'Exèrcit veiem dos fronts diferents:

a) Des de l'exterior de l'aparell militar. La lluita ha de concentrar-se en un objectiu bàsic: la derogació de la Ley de Reclutamiento Forzoso. El lema bàsic és que ningú no estigui obligat en el si de l'Exèrcit. Per això la gent afectada hauriem d'encetar una campanya contra la mili a través de xerrades, accions, crear comitès antimilitaristes....

També queda clar que hem de donar suport a tots els qui optin per formes d'oposició com la desertió o qualsevol altre.

Actualment també, per una circumstància històrica greu, no podem oblidar en cap moment, la lluita anti-OTAN i contra els blocs militars.

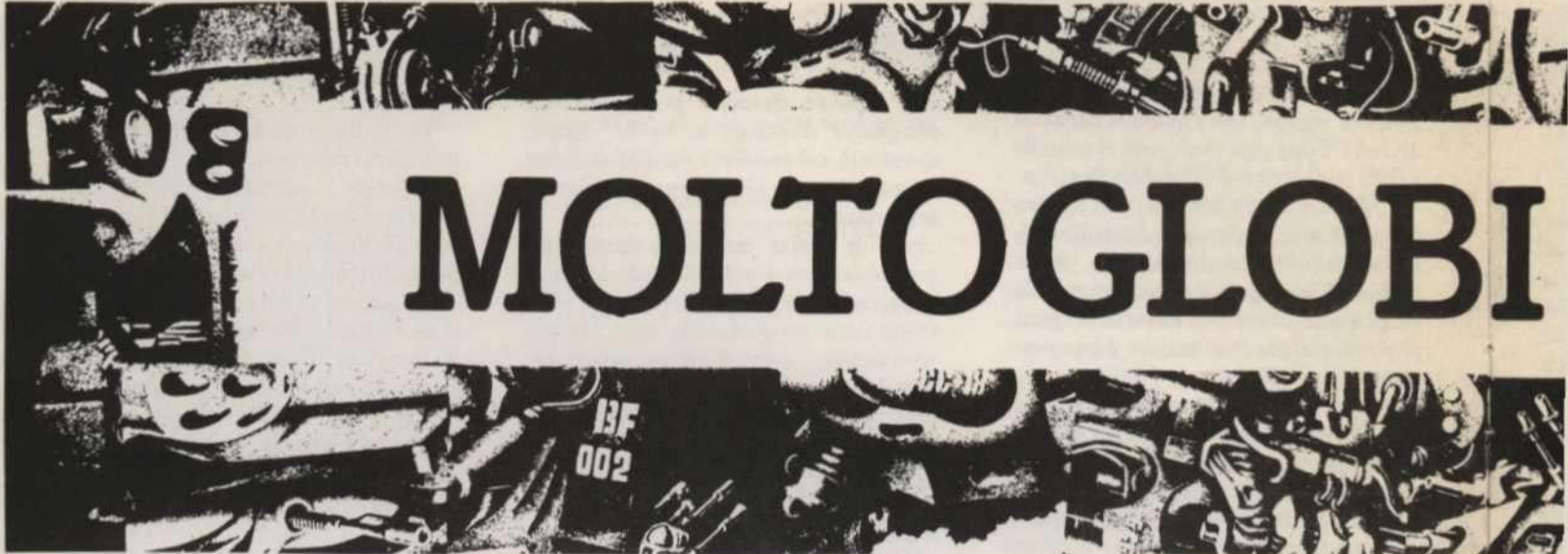
b) Des de l'interior de l'aparell militar. També els joves que facin la mili poden dur a terme una tasca antimilitarista molt important: passar informació, denunciar casos de repressió, xerrades i debats entre soldats, actes testimonials col·lectius,....

DEROGACIÓ LEY DE RECLUTAMIENTO FORZOSO.

CASTA MILITAR: CUNA DE L'IMPERIALISME.

AUTODEFENSA POPULAR SI, EXERCITS NO.

NI OTAN NI BASES NI CASERNES
Comitè Antimilitarista de Hernani

MOLTO GLOBI

I)- *Lema: Dulce et decorum est pro patria mori.*

El professor Domitian Dredrebaisel, bacteriòleg de fama mundial, havia fet un descobriment científic que, segons es deia de boca en boca i els diaris ho confirmaven, era d'un abast autènticament espantós.

- "En sortirà una transformació de l'organització militar." - "I tant !". - "O potser fins i tot un capgirament total de conceptes en aquesta matèria." - "Per què, si no, el ministre de la guerra s'ha donat tanta pressa a cridar l'eminent científic a consulta ? Eh ?". Tothom n'anava ple.

I quan es va saber que a les Borses s'havien constituït societats per explotar l'invent i oferir al professor Dredrebaisel els mitjans econòmics per a fer un viatge d'estudis urgent i necessari a . . . Borneo, la sorpresa i les especulacions del públic no van tenir aturador.

"Digui'm, si li plau, què té a veure Borneo amb el Ministeri de la Guerra ? havia dit gesticulant el Sr. Galizenstein, respectable borsista i parent del científic, en ocasió d'un interviu, - "Què té a veure Borneo amb el Ministeri de la Guerra ! ? !! I Borneo, per on cau exactament ?".

A l'endemà els diaris transcrivien lletra per lletra les simpàtiques paraules del perspicax financer i encara hi afegien que un expert del govern americà Mr. G. R. S. Slyfox M.D. i F.R.S., acabava de ser rebut en audiència pel professor Dredrebaisel.

Naturalment, la curiositat del públic es va anar escalfant fins a la febre. Al-

guns investigadors començaren a subornar funcionaris en el Ministeri de la Guerra per conèixer més detalls de les últimes invencions enregistrades. Així va sortir a la llum molt material que constituïa el testimoni més clar del constant desig de millorar l'organització militar.

Una autèntica novetat, segons opinió dels entesos en la matèria, era per exemple, una proposta d'un enginyós dispositiu per a fer més eficient la logística en cas de guerra i de maniobres. Aquest dispositiu feia passar de zero al quíntuple !! el percentatge d'èxits aconseguits fins aquell moment.

Igualment nou, però fora de concurs (tothom hi estava d'acord), era l'automata, anomenat conseller d'honors, genialment concebut pel capità d'infanteria Gustav Bortdiner, oficial que havia aconseguit una merescuda fama fins més enllà de les fronteres del país, gràcies al concepte originalíssim que tenia sobre les qüestions d'honor.

Es tractava d'un mecanisme de rellotgeria, que podia ser manipulat per qualsevol tinent sense instrucció ni coneixements previs. Un aparell . . ., en poques paraules: un codi d'honor mecànic per a oficials amb wáter-closet incorporat, que d'un sol moviment es feia girar en qualsevol direcció, el qual suprimia les pesades i avorrides instruccions i ordenances amb què es creien conceptes d'honor aplicables a cada situació i en el seu lloc hi posava en marxa el corresponent entrenou mecànic.

Moltes, moltes coses per l'estil van aparèixer, però del descobriment o del

invent del professor Dredrebaisel ningú no en va oïr ni el rastre.

Així doncs, va circular la consigna de prendre paciència, deixar madurar la cosa com el fruit a l'arbre i esperar els resultats de l'expedició a Borneo.

--- I passaren els mesos. ---

Els rumors sobre la gran invenció feia temps que s'havien apagat i havien deixat lloc a d'altres qüestions. Un diari europeu publicà la notícia de la desgraciada mort del professor Dredrebaisel i de probablement tots els seus acompanyants amb les escasses paraules d'un telègrama:

13 de maig. Silindong, districte de Pakpak, Borneo.

(Del nostre corresponçal)

"El professor Domitian Dredrebaisel va ser fet a trossos ahir nit, a casa seva per un grup d'orangutants. Assistents i servidors van compartir el seu destí. El seu ajudant Dr. Slyfox ha desaparegut. La taula de treball del científic ha quedat totalment destruïda. Estripats, els papers i documents de l'investigador cobreixen el terra".

Aquestes van ser les curtes absoltes amb què un magnífic afer fou portat a la tomba.

II)-

Lema: Els militars del cigró són presumits i fatxendes, si els poses algun galó i a no pensar els entrenes.
(Cançó popular)

BINA, ARR!

Una carta que un tal Dr. Ipse va escriure des de Borneo a un amic, al cap de tres anys:

Borneo, 28 de desembre de 1906

Estimat amic:

Recordes encara, després de tants anys com ens vam donar paraula de posarnos en comunicació, quan, seguint els camins de les nostres vides ens topéssim amb algun fet de naturalesa extraordinària o misteriosa? Es a dir, algun cas que s'apartés de la trivialitat dels esdeveniments habituals.

Mira, amic, fins avui no he tingut la sort de poder comunicar-te res de semblant, que em donés motiu per apartarte dels teus vells llibrots d'alquímia o de qualsevol altra cosa en què actualment estiguis capficat.

Quina serà la teva reacció allà a Europa, quan vegis que algú, en el llunyà Borneo, gosa enfonsar la destrat del coneixement dins de les arrels de la teva il·limitada admiració envers la casta militar?

Què no donaria jo per poder observar-te mentre llegeixis aquesta carta, i veure com dintre de la teva ànima se separen els conceptes d'orgull per l'uni-forme i el d'amor a la pàtria, talment com les lletres de sucre candi cauen d'un pastís exposat massa temps a la pluja.

Digues, no t'has aturat mai a pensar per quina raó persones instruídes d'un mateix estament, fins i tots barbers, s'anomenen l'un a l'altre "col·legues" (significant gent que llegeixen o estudien junts), mentre que els de l'escala

del "cigró", recordes aquest vell i eufònic motiu que s'aplicava al conjunt d'oficials de grau inferior?, mentre que els militars del cigró s'anomenen "camarades"? (de càmera, habitació, que dor men tots en la mateixa habitació.)

Ara em ve al cap l'aforisme medieval "Quina profunditat i significació que hi ha en les mateixes paraules i expressions".

Però vaja, fiquem-nos de cap en el remoli dels fets.

No endevinaries mai qui he conegut per aquí. Doncs precisament Mr. G.R.S. Slyfox M.D. i F.R.S., l'antic ajudant del dissortat professor Dredrebaisel. Imagina't!

Aquí a Silindong, al mig de la selva de Borneo!. Mr. Slyfox és l'únic supervivent de l'expedició de fa uns anys. Després de la mort del professor D.D., les investigacions del qual eren dirigides pel mateix Mr. Slyfox, ja que de fet el professor D.D. no era res més que un home de palla, va anar-se'n de Borneo cap a Europa. Hi va visitar alguns estats entre aquells que havien mostrat més interès al començament i que nosaltres tenim en tanta consideració i estima, per tal d'oferir-los el seu descobriment, o millor dit la invenció, que es trobava ja en un estat força més avançat.

Dels resultats d'aquesta empresa en parlarem més endavant; de moment Mr. Slyfox s'està aquí a Silindong, escurat com una rata i continua els seus estudis.

En què consisteix la invenció de Mr. Slyfox? Tu que ets un impacient en

voldries saber alguna cosa, oi? Doncs escolta:

Mr. Slyfox s'havia ocupat durant dècennis de les estadístiques de vacunació i havia arribat al convenciment que en els llocs on la vacuna contra la verola s'obtenia no ja dels homes sinó dels vedells, es produïa un apreciable augment de l'impuls anomenat "defensa de la pàtria" fins i tot quan no n'existia el més mínim motiu.

Passar d'aquesta constatació a les sensacionals investigacions posteriors va ser bufar i fer ampolles per al cervell innovador de Mr. Slyfox. Amb la típica seguretat i encert dels americans, per als quals res no és sagrat, va relacionar directament el símptoma mencionat amb la disminuïda capacitat mental dels vedells, i va empescar-se una sèrie d'experiments.

Els primers ja van resultar concloents. Els va realitzar amb escollits exemplars mascles d'ovella, però corregits quirúrgicament, allò que els profans en diem moltons.

Si la vacuna obtinguda d'aquests moltons, la Moltoglobina Simplex A, es feia passar per la circulació sanguínia d'un o dos exemplars de peresós (curiosos mamífers grimpaires de l'Amèrica del Sud), esdevenia tan activa que, injectada a persones joves i sense antecedents, els provocava, en un curt lapse de temps, un furor patriòtic d'allò més primari.

En dos casos d'individus que presentaven tares hereditàries aquest mateix estat es va exacerbar fins assolir una patriomania irrevocable i progressiva.

Les profundes alteracions que s'arriben a produir en la mateixa inspiració

artística de les persones inoculades, queden molt ben il·lustrades pel cas, ocorregut a un dels més admirats poetes nostres, el qual després de ser inocular va encapçalar un recent recull de poemes amb els versos següents:

"A l'esquerra, Vós, espasa - oh!
qué fareu fulgent com brasa-oh!"
i etc. etc.

Però tot això, dit sigui de passada. Al principi, com tu ja saps, el govern es va interessar molt per l'invent, que havia de desenvolupar-se sota la direcció del professor D.D. i una societat borsista va cobrir les despeses de l'expedició.

A Silindong, a les més frondoses sel·ves de Borneo, la pàtria dels orangutans, uns dos-cents simis d'aquesta espècie van ser capturats immediatament i tot seguit se'ls va inocular la Moltoglobina Simplex A.

De fet, Mr. Slyfox havia arribat a la conclusió que els productes limfàtics potenciatos mitjançant llur obtenció dels peresossos, podien resultar massa cars per a una utilització massiva amb fins militars, degut a la raresa d'aquests animals. Per altra banda, la millora aconseguida en el producte gràcies a la extraordinària estupidesa del peresós, podia ser compensada amb escreix, així ho creia el científic, amb la indiscutible component simiesca de l'orangutan. Ningú no va preveure, és clar, les insanes conseqüències de tenir engabades, totes alhora, unes bèsties tan ferotges.

La nit del terror en què els simis van destrossar les gàbies, van fer-ho tot a miques i assassinaren el professor D.D. i els servidors malais, per un pèl no va costar la vida a Mr. Slyfox (la va salvar com a miracle).

Un cop realitzades les destrosses, els orangutans van reunir-se tot el dia en consell, el motiu del qual va semblar de primer completament enigmàtic. Després però, va donar llum sobre els efectes de la Moltoglobina i les seves seqüeles.

Des d'un amagatall segur, l'americà va poder seguir amb detall com els simis, després discussions interminables, elegien un capítol d'entre ells mateixos. Era l'exemplar que durant el captiveri havia donat més mostres de ser un idiota acabat. Acte seguit li van enganxar als braços unes tires de paper daurat que havien tret d'un bagul rebenat. Allò que va produir-se seguidament davant mateix dels ulls del científic, semblava fet a posta per promoure el més gran astorament.

Els orangutans s'agruparen en escamots, van agafar garrots i estaques, o el que amb les presses pogueren arregar, i s'ho van posar a l'espatlla. Es van arrangerar ben junts, el capítol, amb cara de tres déus, es col·locà un pas al front i van començar la marxa selva endins.

De tant en tant, el del paper daurat deixava anar uns brams eixordadors:

Wung-wong, wung-wong
i queia damunt de tots ells com una mena d'èxtasi funest.

Llavors la seva expressió adoptava una estranya bestialitat, de cop sobte llençaven el rostre a l'esquerra i, en caminar, picaven de taló a terra com si estiguessin malalts de ràbia. Devien ser uns moments inoblidables. "Durant una estona" són paraules del propi Mr. Slyfox, em va semblar que ja no estava a la selva sinó en un lloc ben ben diferent: en qualvol caserna d'Europa".

"I quan més tard vaig poder contemplar com un escamot de simis havia fet presoner un element refractari i a un pam de nas, sobre un tambor de cuir per guardar barrets que havien requisat, li executaven un sol de percussió per a fer malbé els timpanes de qualsevol, fins que també el rebel era posseït per un primari èxtasi de patriotisme, aleshores una onada d'idees insolites es va apoderar de mi".

"Aquests simis no havien tingut mai cap exemple, em va dir, i malgrat tot se'ls ha acudit de guarnir-se els braços amb metall daurat, com si volguessin crear amb això una consciència militar i han anat a parar a una mena d'institucions que, considerades sota la llum de ciència, deuen provenir amb tota seguretat de la influència de substàncies similars a la Moltoglobina, les quals emboïren el cervell tant si han estat inoculades com si, talment metzines de generació espontània, han trobat en el cos unes determinades limitacions hereditàries que n'estimulen llur creixement".

I ara deixo d'explicar-te el pensament de Mr. Slyfox, només per no fer-te malbé el refinat plaer de pensar-ho pel teu compte.

Si arribats a aquest punt se m'acudís de suposar que la fatxenda militarista no té res a veure amb l'autèntic amor a la Pàtria i que en la seva major part prové del desig inconfessable de causar impressió entre la púrria dels dos sexes, com una ridícula manera d'imitar un gall d'indi estarrufat de zel, digues: no em donaries la raó?

Però deixem de banda aquestes consideracions.

Només em queda per informar-te de com es van comportar els estats, als quals Mr. Slyfox va oferir la Moltoglobina.

L'un va refusar decididament l'oferta. Abans volia seguir els efectes de la inoculació en d'altres països.

El segon estat es va manifestar, de manera oficiosa i per persona interposada, en el sentit que la immensa majoria de la seva població havia ja arribat a la situació ambicionada, gràcies al seu innat amor a la casa reial, a l'indeleble senyal que s'havia aconseguit imprimir en els seus cors mitjançant la memorització en edat escolar de cites elevades i exemplars, cants patriòtics i jocs educatius enginyosament concebuts amb aquest propòsit. Un procés d'inoculació com el que es proposava que, amés i a causa de la lamentable desaparició del Senyor Professor Dredrebaisel, quedava desproveït de la suficient garantia, semblava, per les raons més amunt esmentades, excessivament prematur; hi havia encara un inconvenient que, segons l'opinió dels experts, no podia deixar de considerar-se: la Moltoglobina, seguint el model d'altres toxines, podria provocar al cap d'un cert temps l'aparició de defenses en l'organisme, amb la qual cosa s'obtidrien resultats absolutament contraris. De totes maneres se seguien, tan ara com abans, els experiments de Mr. Slyfox, amb el més gran interès i quedem de Vostè, etc. etc.

Així doncs, Mr. Slyfox, més pelat que una rata, continua, mal li pesi, els seus experiments d'inoculació amb tota mena de bestioles i jo l'estic ajudant.

Si contra el que esperem no arribem a l'èxit, estem disposats a capturar un rinoceront i inocular-lo. Aleshores podrem convèncer qualsevol escèptic. D'això es refia Mr. Slyfox.

Perquè no hagi de patir per la meua vida, estimat amic, et diré que de part dels simis no ens amenaça cap perill.

Nosaltres també ens hem guarnit les mànigues amb tires de coloraines. Així, quan les bèsties s'apropen, suprimim per vomplet tota manifestació d'intel·ligència i ells ens prenen per oficial, ens tenen la mar de consideració i nosaltres estem segurs de tot. Potser pensaràs que aquest comportament no és gaire digne, però noi, què no s'ha de fer si algú es veu obligat a viure entre orangutans.

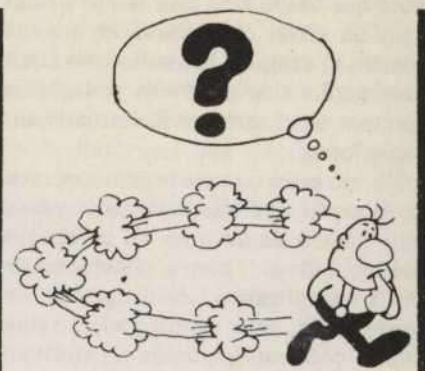
Haig d'acabar de seguida; a fora, sento ja els crits dels simis patriòtics:

Wung - wong, wung - wong
Amb pressa et saluda de tot cor el teu amic

GUSTAV MEYRINK

EL PERQUÈ DE LA INSUBMISSIÓ

FRANCESC RIERA I LLUÍS SOBREVIA

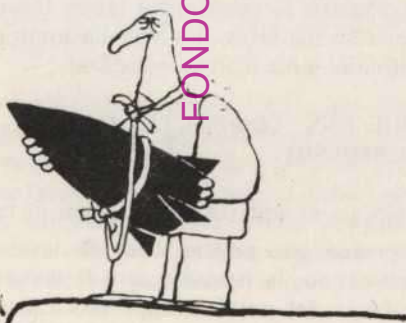
Durant aquests anys, tres en concret, d' "incorporación aplazada" hem discutit moltes vegades la posició que adoptaríem com a persones, com a grup, o com a MOC, davant d'una llei per als objectors. Avui aquesta llei ja sabem com serà i per això volem dir què en pensem.

La nostra insubmissió parteix de la lluita de l'objecció, de totes les etapes que hem fet una colla de gent i de l'intent de no quedar-nos encallats en allò que ja tenim guanyat, si és que hem guanyant alguna cosa; alguns diuen que el dret a estar al carrer, a les comissaries o a les presons. Encara que aquí podem constatar que potser fa massa temps que ens hem anat encallant de mica en mica.

Som contraris a qualsevol tipus de conscripció, no perquè pugui ser amb armes o els interessos que defensi un servei civil no ens agradi, no. Som contraris a la conscripció en la mesura que aquesta és imposada per l'estat al qual no li reconeixem cap dret dels que s'atribueix tan a l'hora de fer servir les persones per el seu propi interès, naturalment sota motivacions que a més de ser buides (pàtria, bandera, honor i altres falàcies) són totalment falses i enganyoses; com a l'hora d'utilitzar els béns materials que per norma general són utilitzats per uns pocs en detriment d'uns molts. Partint que la conscripció és una (només existeix la militar, ja que l'altre s'ha posat sempre i en tots els països, després i com a exempció del servei militar obligatori), obligatòria (qui hi aniria si nó?) i militar (ells que tenen les armes, tenen les presons, tenen el poder, es veuen en la necessitat de tenir gent per mantenir-ho). Així, doncs, qualsevol tipus de substitució vindrà d'aquesta, encara que aparentment algunes vegades no hi pugui tenir res a veure. En el cas d'aquí no ens ho amaguen pas, ja que diuen ben clarament i en la seva constitució, que és una exempció del servei militar obligatori.

L' ACTUAL LLEI D'OBJECCIÓ

Aleshores avui, enfront d'una llei d'objecció com l'actual projecte, quina resposta hem de donar? Per un cantó i a nivell orgànic, del moviment, podríem dir que no recull cap dels dotze punts bàsics que el MOC va dictar fa dos o tres anys, o que va en contra de la declaració ideològica, però que no obstant això constitueix un progrés... No, ens trobem que no podem ni volem respondre deslligant la llei d'objecció de tota l'actuació del govern, estat, institucions, insti-

tucions armades de la societat que vivim. Es a dir, no volem respondre al marge del seguit de lleis que mantenen el sistema en una por i militarització constant, de la repressió "legal" i de la que no necessita lleis. No podem fer-nos els sords ja que és el mateix govern i Parlament que aproven lleis com la de Defensa, de pressupostos generals, la llei antiterrorista (oficialment anomenada de "restricciones de libertades y derechos individuales"), i que acota el cap a qualsevol de les peticions dels militars.

Per a nosaltres qualsevol intent d'aconseguir una llei d'objecció com fins ara s'havia demanat, és un esforç que no ataca el problema de fons. Podrà ser amb l'intenció de millorar l'estatus legal de l'objector però per a plantejar l'espai d'una lluita política que pugui posar greus problemes al poder, i pugui crear

consciència antimilitarista entre la gent. Si partim d'una postura tan personal com col·lectiva, aquesta o alguna altra llei pot "solucionar" la situació personal o de grup, segons les exigències de cadascú, però això mai no es pot confondre amb el reconeixement dels valors que es troben dins l'acte d'objectar.

Com li interessa al govern que reaccionin els objectors davant d'aquesta llei? En tant que el govern i l'Estat saben des de sempre que nosaltres no estem d'acord amb aquesta llei, al govern i l'Estat els interessa que les nostres protestes i reivindicacions es mantinguin dins el marc de la llei, de la seva llei. Així sense adonar-nos-en són ells els qui ens han muntat les regles del joc, afirmant la creença que l'objecció és un problema legal a resoldre entre la persona que no vol agafar les armes i l'Estat que imposa un servei militar obligatori.

Com seria la lluita en el marc de la llei? Aquesta lluita reivindicativa mantindria l'esquema usual de: "fer pressió perquè el govern concedeixi una mica més". Es més, no creiem que el govern i l'Estat tinguessin cap inconvenient a concedir millores parcials, simbòliques naturalment, a la llei, si els objectors fessin una mica de soroll. La tesi és simple: Avui fem una llei dolenta, perquè demà, a mesura que els objectors protestin, poguem fer-la una mica més oberta. És evident que la progressiva liberalització d'aquesta llei no tocarà cap de les qüestions fonamentals que afectin les institucions i al sistema de defensa. Arribat aquest punt una pregunta: En cas de mobilització general seria molt diferent la reacció en un país amb una bona llei d'objecció? Hi hauria la possibilitat d'un boicot a la mobilització? Tenim seriosos dubtes que hi hagués alguna diferència.

EL SERVEI CIVIL AUTOGESTIÓ-NARI I LA INSUBMISSIÓ

Ens podríem preguntar com és pos-

sible que després de tant temps demanant un servei civil alternatiu, ara ens passem al camp de la insubmissió i deixem perdre una acció tan pedagògica com pot ser el servei civil alternatiu autogestionari.

No, no estem contra la gent que creu en el servei civil alternatiu autogestionari com a deure amb els companys del seu voltant, i com a plataforma de lluita reivindicativa i de llançament de noves idees, però no ho podem veure com a cosa autoimposada als vint-i-un anys i només a les persones de sexe masculí i que siguin útils, sinó que ho veiem com una acció i opció de vida.

L'acció dels serveis civils i de reivindicació d'una llei s'inscrivien dins d'una estratègia que ens ha fet obrir els ulls, i hem vist que el que era essencial no era la reivindicació en sí. Hem pogut veure que després del cinc anys d'iniciar l'experiència dels serveis civils autogestionaris i de la lluita de l'objecció, el govern, l'Estat, les institucions, els partits i bona part de l'opinió pública, a més de no assumir-ho, tan sols han acceptat la part de forma de l'acció no pas el fons. Podem veure, doncs, com ara acceptariem gustosos el famós projecte del "Voluntariado para el desarrollo" (primer projecte, dels catorze, que s'han enviat al govern). En canvi, el que era essencial era l'acció de desobediència civil, de no cooperació i de denúncia d'un sistema on es fomenta l'explotació de l'home per l'home, i que tot això ho ha de defensar amb una estructura com és l'exèrcit.

L'acció del servei civil alternatiu autogestionari, de desobediència i alternatiu en el moment que pot ser integrat al sistema i aquesta integració es pot produir quan nosaltres, per les raons que sigui, rebaixem els nostres plantejaments, i es llavors quan permetem al sistema, a l'Estat, al govern, desviar cap a un carreró sense sortida i sense sentit, la nostra oposició al sistema, a l'estructura militar i als valors que defensa. Hem de recordar els casos d'alguns països de la CEE on els milers d'objectors no constitueixen cap mena de problema dins uns Estats amb una vida civil cada dia més militaritzada, amb una política d'armaments que ens aboca al desastre; països on els objectors es dediquen a fer el seu servei civil de vegades sense cap plantejament ètic— i a les seves reivindicacions laborals com a gremi.

Volem deixar clar que hi haurà serveis civils i grups de gent que estiguin per aquests serveis civils que no seran integrables. Així doncs, fer servir o no

el servei civil autogestionari serà una qüestió d'estratègia. Els que hem optat per a no fer-lo servir potser tindrem més feina perquè ens entenguin, però ens podrem treure la matge de bons nois que això i d'ençà la primera experiència, ens comportarà. Les idees que configuren la insubmissió tenen força per elles mateixes i les hem d'assumir i difondre sense d'altres succedanis.

QUE ENS COMPORTA FER INSUBMISSIÓ

No, no es aquí on s'ha de parlar de la repressió que podem sofrir els insubmissos; no, la repressió serà la conseqüència del nostre compromís i que haurem de deixar com a conseqüència de la "legalidad vigente" en cada moment. Aquesta pregunta ens l'hem de plantejar des d'una altra òptica.

Com hem dit abans, ens comporta negar l'Estat i prendre en tot moment una postura de desobediència civil i de no cooperació, que naturalment ens portarà a un enfrontament, amb tots els ordres de la vida social, ja que és aquest ordre el que té subjecte de peus i mans a la persona, el que intentem subvertir. Però hem de veure i molt clar, que no tan sols ho hem de fer des de la posició d'objectors-insubmissos davant del servei militar, sinó que en veure que tots aquests valors estan introduïts arreu, que hi ha una creixent militarització social-conscient des del sistema, inconscient per part dels qui la rebem; que hi ha una institucionalització de béns materials que són veri-

tables estructures repressives i opressives en benefici d'un model econòmic que només beneficia uns quants i que no ens deixa sortir, tan a nivell material com intel·lectual, d'uns rols imposats i que afavoreixen el sistema. Hem de cercar una alternativa fora de tot això, en un camp tan ampli com necessitats i idees hi hagin, i és des d'aquesta manera que ens trobarem ficats lluitant en camps molt diversos i potser avui inimaginables, que per dir-ne uns quants: La lluita per les llibertats fonamentals de les persones, el dret a viure, la recerca i la lluita per un model de creixement i un sistema de producció diferents que no divideixi el món entre el nord i el sud, que uns vagin a cavall dels altres, la destrucció dels rols sexistes, la marginació, la recerca d'una pedagogia no repressiva ni competitiva... Totes aquestes lluites si ens hi fixem avui són considerades com marginals, o sectorials, i en la majoria dels casos els qui intentem tirar-les endavant som considerats utòpics o gent que no toca de peus a terra, però sense dubtar-ho gens, els resultats i èxits d'aquesta seran el que configuraran el nou sistema i n'ensorraran el vell que ens oprimeix. Per tant, per a nosaltres tot això vol dir posar-se a treballar de valent en els camps que es vegin més clars o que creguem més importants.

LES CAMPANYES UNITÀRIES, HISTÒRIA, NECESSITAT, O UN MITE A LES ESCOMBRARIES.

Seria interessant que en començar a escriure sobre aquest tema, primer in-

tentessim definir, què s'entén per campanyes unitàries: Són aquelles en què es marquen uns objectius simples i comuns i les porta endavant gent de diverses tendències, sacrificant cadascú part de les seves idees d'estratègia, generalment molt importants, per fer-ne una de comuna. Però seriem bastant ingenus si no sabéssim què han estat per tots les campanyes unitàries en les quals hem participat, a veure si aconseguim una definició: Campanyes unitàries han estat aquelles que s'han fet desmuntant una sèrie d'estratègies contraposades, marcant uns objectius comuns, renunciant a la part més important de les idees que configuraven l'estratègia i els objectius de cadascú, per fer-ne una de global, en què per principi ningú no hi creia, llavors en el curs de la campanya tothom intentava recuperar el que creia més important, arribant a ni ser campanya i menys unitària.

Ara ens trobem davant d'una campanya amb la necessitat de fer-la tots plegats, fixeu-vos que no diem unitària, una campanya per a fer front a l'agressió que a partir d'ara el govern vol desencadenar amb nosaltres, després dels tres anys llargs de treva aparent i conflictiva que ens va donar l'ordre d' "incorporación aplazada", aparent i conflictiva perquè ells mai no s'ho van creure i nosaltres sí, i que només hem fet campanyes defensives en els moments que ens han atacat físicament, conflictiva ho era per nosaltres que mai no ens hem arribat a posar d'acord durant aquest temps.

Si, creiem que l'hem de fer tots ple-

gats, primer perquè som pocs, penso que només arribem a un 10 per cent de la gent que estan en "incorporación aplazada" i sóc dels optimistes. Sí, l'hauriem de fer tots plegats però els insumisos hauriem de començar ja perquè en la nostra postura hi haurà molts problemes, i la nostra campanya no ha d'anar contra la seva llei que al cap i la fi, es la seva llei. Els camps a lluitar, ja des d'ara, creiem que han quedat ben definits al llarg de tot aquest escrit.

Hem de deixar clar com a insumisos que som, que el què volem és la desaparició de la conscripció; alguns diran que això ens abocaria cap a un exèrcit professional de pitjors conseqüències, pijors encara? Es que algú ha sentit a parlar que hi haguessin soldats que el dia 23 de febrer es neguessin a obeir ordres? eren tots fatxes els soldats de la companyia de Policia Militar que van fer costat a Tejero? I els soldats que patrullaven per València? i els dels tancs de Prado del Rei??? A més no serem nosaltres els que posarem l'exèrcit professional sinó ells, sempre ells.

ARA SI, PERSPECTIVES DE FUTUR, O LA PEL·LÍCULA DE DEMÀ PASSAT.

L'agressió serà per a tots, des d'aquells que acceptin la llei, estaran puntejats al servei civil; els que no voldran ser jutjats per als militars i passaran per la comissió nacional, potser hi haurà presó civil; els que no acceptaran res de la llei en base als dotze punts bàsics

aquests juntament amb els insumisos totals s'els hi aplicarà 'article 383 bis del Codi de Justícia Militar sobre la negativa a fer el servei militar obligatori. (Aquest article no l'han tocat després de la Reforma) que marca de tres a vuit anys de presó, la perduda de drets civils, no poden treballar de funcionari de l'Estat o en l'ensenyament. Tot això suposant que a l'hora de parlar-ne no els vingui el atac de patriotisme i s'inventin coses noves.

A veure si podem aturar-nos i fer una petita valoració contant amb els elements polítics que tenim en aquests països de per aquí, i com poden reaccionar enfront de cadascuna d'aquestes quatre postures que abans hem dit.

La primera posició, la de la gent que accepti el servei civil que l'Estat imposi serà gairebé com si del servei militar es tractés i no crec que hi hagi cap inconvenient que pugui funcionar un sindicat, il·legal però tolerat de la gent que està fent el servei civil, sempre que si gui reivindicatiu, de gremi i apolític totalment. Aquests seran tinguts com a bones persones ja que acceptaran submissos l'ordre constitucional, i és més acceptaran iguals "sacrificis" que els soldats i major temps. Hem d'anar amb molt de tacte perquè ben segur que el govern, la drete i l'exèrcit intentaran d'enfrontar-nos a ells. Penso que tots els sectors polítics ho veuran amb bons ulls.

Un grau més de combatibilitat tindran els que amb subterfugis passin la comissió nacional d'objecció de consciència, el "tribunal", però que es neguin a fer el servei civil, ja que consideren que seria el mateix en definitiva que el ser-

vei militar. Es a partir d'aquesta posició que l'exèrcit, el govern, l'Estat i les classes benpensants i començaran a veure fantasmes. Aquesta postura s'entendrà des de sectors liberals i d'esquerra parlamentària, si és que llavors en queda alguna cosa d'això, i diran que la llei és molt dolenta i que la culpa és del govern, que si s'hagués fet cas de les seves esmenes això no passaria, que és clar, les pressions militars són molt fortes i no s'hi va poder fer res, etc.... Crec que és possible un suport gran, basat en què, si fossin altres camps de treball seria una altra cosa. Pensem que des d'aquesta posició molt aviat s'haurà aconseguit una forma "escapista" per tal de sortir-ne ben parats de la comissió nacional. En aquest sector serà més difícil l'organització mentre que el nombre de gent anirà disminuint si el govern és prou intel·ligent i progressivament rebaixa el temps i el lloc de residència de l'objector. Naturalment, anirà minvant la lluita i la gent passarà al servei civil. Aquí l'organització bàsica serà un grup de gent que treballi amb els parlamentaris i el govern per tal de fer-los arribar les reivindicacions, que de tant en tant seran demostrades públicament, però tan sols a nivell gremial. És possible que aconseguixin el que en diran les seves "justes reivindicacions". No es podrà parlar de militància, però sempre i depenent del número, pensem que faran molta feina per als objectors en servei civil oficial.

Arribem ara als del tercer grup, els que no passaran per la "Comisión Nacional", als que s'els hi aplicarà l'article 383 bis del Codi de Justícia Militar, però que reivindicaran els dotze punts bàsics. Encara que la sort sigui igual a la dels insumissos totals, hi ha una diferència a l'hora de l'acceptació o no per part de la gent. Veient-ho des de l'òptica de la llibertat d'expressió, drets humans, llibertat de pensament, treballs de caire més popular, etc... els primers rebran el suport de totes les organitzacions esquerranoses, de drets humans, església progressista, etc... i moltes vegades per aconseguir això es tancaran d'ulls davant dels plantejaments antimilitaristes, de no-violència, i es deixaran coses molt fonamentals al calaix per tal que ho entengui la gent. Potser per als d'aquesta opció seria bo tornar a començar amb l'acció del servei civil autogestionari que tant va contribuir a difondre la idea. Com que la repressió serà forta, l'organització també ho haurà de ser. Des d'aquesta òptica també és necessari un treball

parlamentari per a poder assolir algun dia llunyà els objectius.

En la mesura que la reivindicació dels dotze punts bàsics i l'explicació del servei civil porti un contingut antimilitarista (crítica al servei militar, a la cursa d'armaments, servei civil com acció de desobediència, presó com a resistència...), i les accions comencin a ser d'ofensiva, més lluny s'estarà de caure en les simples reivindicacions gremialistes, i passarà de ser un col·lectiu apolític a un grup amb un contingut polític. A la llarga pesem que per aquesta postura no hi ha sortida, i sinó fixem-nos a nivell europeu, i és que el sistema té una capacitat d'assimilar que espanta!

Anem, doncs, pels darrers companys de fatigues i de presó dels anteriors. Des d'aquesta postura es dirà, no, i s'ha acabat el "bròquil". Aquí la presó i la repressió estarà a l'ordre del dia, com també la ignorància i la incomprensió per part de gairebé tothom, tan sols ho arribaran a entendre les postures àcrates i llibertàries, és també d'on hem d'esperar el suport. Això de no acceptar l'ordre constitucional, ni tan sols a llarg termini suposant (quanta imaginació) que un dia arribés a ser bo; farà que no s'entengui enlloc, així doncs, l'acció pedagògica haurà de ser molt grossa i imaginativa tant com el compromís tant a l'hora de la lluita

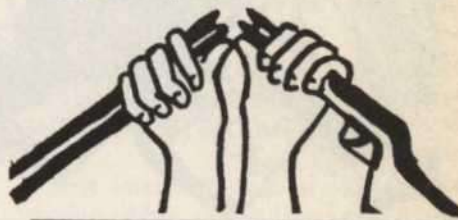
(seran pocs) com a l'hora de la repressió constant. La difusió de les idees antimilitaristes, les denúncies constants del sistema, no tan sols en la qüestió estricta del militarisme, sinó de tot l'aparell repressor i opressor, i l'aplicació de la desobediència civil de manera total i radical, seran els principals pols d'atenció i treball dels que prenguin aquesta opció que d'entrada sembla minoritària, i sembla l'única amb un contingut polític alternatiu totalment, de moment sense sortida, i molt difícil que entusiasmi la gent. Aquí que hi podria tenir cabuda la insumissió passiva, en la mesura que el treball i el compromís vagin en augment, aquestes desapareixeran.

LA LLUITA CONTINUA

Si volem començar la lluita i que la gent ho vagi entenent, hem de definir molt clarament que som, com fem l'anàlisi política d'aquesta realitat en la que no hi estem d'acord, i com pensem dur a terme la lluita. Si és veritat, tot això ho podem fer sense expressar-ho públicament sobre el paper, i donar-ho a conèixer a través de les nostres accions. No obstant això creiem que un debat entre tots els que prenguin aquesta opció és necessari i potser molt enriquidor abans de sortir a fer les accions directes les quals han de ser la base de tota la nostra estratègia.

Com ha de ser, aleshores, la nostra declaració ideològica, o de la gent que prengui aquesta opció? No creiem que variï molt de les coordenades en què es mou la lluita antimilitarista actualment per Europa, tenint sempre en compte aquest toc "Tercermundista" que ens caracteritza i que sempre hi hem de posar, per necessitat, donat la situació que ens trobem, el que vivim en aquest costat del Pirineu.

Una de les coses que creiem hauríem de treballar més fort i que serviria per a clarificar i enfortir la lluita, seria la formació i l'entrenament de tota la gent que estiguéssim compromesa a qualsevol nivell, no tan sols en el camp de la no-violència, sinó també en els camps de l'antimilitarisme, antiautoritarisme, antiimperialisme, i en tot el camps de la política alternativa.

:CAP de TRONS!

Fa unes setmanes un de nosaltres es va trobar a la bústia la carta que a continuació reproduïm. No cal dir que de seguida ens vam afanyar a demanar més informació i ja estem pensant en trencar la guardiola per a comprar-nos-en un. Per descomptat també que us recomanem que feu el mateix. Si tant vosaltres com nosaltres sobrevivim us prometem solemnement que LA PUÇA continuarà sortint, peti qui peti, encara que sota el nom EL TALP I EL GENERAL. Anem per feina, doncs!.

Distinguido Sr. Director y amigo:

En esta ocasión no se trata de acuñaciones, aunque sí solicitamos de su colaboración para con sus clientes y amigos hacia algo muy necesario, dada la tensión mundial, como es la construcción privada de refugios nucleares.

Como muestra, una reciente encuesta francesa evidenciaba que el 37 por ciento de la población consideraba posible el estallido de una guerra nuclear. Un sondeo similar en el Reino Unido aseguraba que el 40 por ciento de los británicos pensaban que en plazo no largo su país estaría envuelto en contienda con utilización de armas atómicas. En España, se carecen de datos a este respecto.

Sin embargo, desde hace tiempo tanto la prensa como el público en general en la reciente Feria de Muestras de Barcelona, ha manifestado gran interés sobre el tema así como de los medios de protección existentes ante un conflicto de ésta índole de consecuencias desastrosas incalculables.

El Kremlin y el Pentágono sostienen que es posible sobrevivir a una guerra atómica y la única solución encontrada hasta ahora es la concepción de sofisticados refugios atómicos. Deseamos poner en su conocimiento que en otra línea y desde hace años, hemos estudiado el tema de los refugios atómicos con nuestros técnicos formados en Suiza, país a la cabeza en éste tema, y conseguimos patentes y concesiones exclusivas que nos han permitido realizar ya las primeras construcciones de este tipo cerca de Barcelona.

Contamos, pues, con todos los elementos necesarios para poder construir cualquier refugio atómico unifamiliar o colectivo, homologable a la legislación suiza para que se pudiera sobrevivir ante una conflagración nuclear, neutrónica, química o bacteriológica, pudiéndose utilizar en tiempo de paz como cámara acorazada, bodega, etc. Si el tema expuesto despierta su atención o lo cree interesante para alguno de sus clientes y amigos, nos sentiríamos honrados en pasar a saludarle personalmente para ampliarle datos o mandarle por escrito mayor información.

Alrin, S.A.
Consejero Delegado

PASSEJANT PER LES
RAMBLES, SENTS ELS
CONTS DELS OCULLS

L'OLOR DE LES FLORS

← BALA DE 60MM

DE LA LLUITA ANTI-OTAN

AL NO-RES

1) RES DE NOU SOTA EL SOL.

Ja era hora que es comencés a esbossar què ha estat la campanya anti-OTAN en el seu darrer període, que podríem acotar des dels mesos de setembre fins a finals d'any. Certament, quan hi estàvem ficats fins al coll ben pocs dels qui hi treballàvem solíem copsar la fragilitat del moviment, la seva falsa aparença quan ens semblava que permetria una revifalla dels moviments socials populars. A alguns, fins i tot, els hi agradava imaginar que amb la lluita anti-OTAN s'havia acabat el desensís o bé que la lluita anti-OTAN significava el començament d'un nou moviment. El pas del temps com sempre, s'ha encarregat d'empassar-se totes aquestes afirmacions per deixar-nos només la frustració d'uns desigs no aconseguits.

Avui dia, 3/4 parts dels comitès anti-OTAN que havien aparegut s'han dissolt per impotència, per cansament o per la retirada d'alguns grups o organitzacions polítiques que abans li donaven suport. Sense anar més lluny, al Principat, l'àrea més forta en aquest sentit de tota la Península, la Coordinadora de Comitès anti-OTAN de Catalunya, per bé que encara existeix, ha perdut la majoria dels seus comitès quedant-se a la pràctica reduïda gairebé als partits que la potencien i als comitès que formen els militants d'aquests partits al seu barri o poble.

D'altra banda, el nostre desig de crear un moviment antimilitarista a partir de la lluita anti-OTAN, a hores d'ara, no ha donat els fruits que hom podia esperar. S'ha format, això sí, una COORDINADORA ANTIMILITARISTA DE CATALUNYA que aglutina una dotzena de grups i també la ASAMBLEA ESTATAL ANTIMILITARISTA, agrupació de si fa no fa un nombre similar de col·lectius. Llur existència significa, certament, un pas endavant, però no se'ns ha d'escapar la seva fragilitat amb la qual cosa, a tot estirar, només podem referir-nos a un moviment antimilitarista en estat embrionari. El que és clar és que, a primera vista, la campanya anti-OTAN al llarg de la tardor del 81 permetia donar molt més.

2) LES POTENCIALITATS D'UNA CAMPANYA.

A primer cop d'ull gaudia d'un grapat d'avantatges.

Per un costat permetia la unió de molts sectors polítics: esquerra, extrema esquerra, moviment llibertari, grups alternatius... En segon lloc podia canalitzar els sentiments d'impotència i de frustració econòmica, social i política de les classes populars cap a la lluita contra l'OTAN i les bases en tant que aquesta no apareixia com un problema d'ordre purament polític sinó més aviat ètic i de supervivència. Igualment podia servir de plasmació d'una consciència rudimentàriament antimilitarista arran del 23-F principalment i que, a causa de la por gairebé ningú no s'atrevia a expressar en formes més clares i coherents.

Però encara hi havia més factors per animar-nos. Els mitjans de comunicació atorgaven una preferència especial al tema i sovint de forma moderadament favorable als plantejaments anti-OTAN, mentre que els partits de l'esquerra parlamentària decidien de presentar batalla - dintre dels seus estrets límits - a fi i a efecte de mantenir llur imatge de cara als militants i l'electorat. El cas és que ens oferien mitjans de comunicació i partits - un marc des d'on aplegar la nostra campanya i difondre les nostres posicions.

Finalment la discussió parlamentària coincidia amb l'esclat del moviment pacifista a molts països europeus. A molts se'ls eixamplava el cor quan escoltaven que 200 o 300 milers de persones cridaven a una capital europea qualsevol contra els euromissils. Podia passar el mateix amb el nostre moviment, pensaven.

3) ELS "MEA CULPA".

Tanmateix, com dèiem al començament, els esdeveniments no han anat tan bé com voldríem i l'activitat anti-OTAN cada vegada és més minsa quan no ha desaparegut del tot. Anem, doncs, a cercar-ne les possibles raons en cara que adverteixo que la meua reflexió se centra en la lluita al Principat.

Primerament comentaré el paper del grup al qual pertanyo, el GAMBA, en

tot aquest procés. Nosaltres vàrem ser el primer grup anti-OTAN de l'Estat espanyol, allà cap a l'any 1978, i tinguerem prou visió política com per a treballar a fons aquest tema car preveïem que més tard o d'hora gaudiria de gran rellevància amb la qual cosa podríem donar a conèixer l'antimilitarisme, que és, de fet, allò que més ens interessava.

Amb una tenacitat fora de tota prova desenvolupàrem en solitari la campanya fins passat l'estiu del 80 (amb la marxa antiOTAN). D'ençà de llavors però, el grup va entrar en una crisi que dura practicament un any. Escindit en una part molt important del seu nucli, que donaria vida al COP (Col·lectiu per una Objeció Política), els qui es mantingueren al GANVA no saberen trobar les línies de continuació de la lluita anti-OTAN. Això s'esdevenia precisament en els mesos immediatament anteriors a la discussió de l'ingrés a les Corts. Quan GANVA i COP s'ajuntaren a mitjans de setembre del 81 ja existia la Coordinadora de Comitès anti-OTAN de Catalunya i el tema corria pel carrer, més candent que mai. A correuítua vàrem tractar de recuperar el temps perdut, però, a jutjar per l'evolució de les coses, només vam aconseguir-ho parcialment. D'una banda assolírem èxits innegables àdhuc inesperats, com l'apagada del 30 d'octubre, la massiva assistència a la nostra convocatòria de grups antimilitaristes pel novembre, la campanya contra la VI flota del desembre o el seminari d'antimilitarisme que començaria al gener d'enguany. Però barrejats amb aquests èxits corrien un seguit de punts foscos que, al meu parer, encara avui arrosseguem. Sintèticament són:

a) La falta de debat sobre objectius, estratègia, tàctica... tant com la seva revisió constant. Resulta gravíssim, i alhora simptomàtic, que mai no ha guem valorat col·lectivament la campanya anti-OTAN, tot i que no hem obtingut el que ens proposàvem (que n'eixís un moviment antimilitarista):

b) lligat amb aquest primer punt, explicant-lo i completant-lo alhora, patim un optimisme desbordant que ratlla la ingenuïtat (precipitació en les

fites, sobrevaloració de la nostra capacitat...) i un excessiu purisme a l'hora d'entendre la lluita antimilitarista. Això ens ha aïllat dels altres grups i dels comitès i ha impedit que el grup augmentés. Em refereixo a una crítica a tots nivells del pacifisme, sense adonar-nos que potser estratègicament no ens quedava cap altra solució que integrar-lo a la nostra lluita si realment preteníem crear el moviment antimilitarista en l'actual context on ens movem;

c) també ens ha mancat una comprensió adequada dels comitès anti-OTAN, de tot el que podien suposar per als nostres objectius, del que ells esperaven de nosaltres... Sobre tot això resulta terriblement il·lustratiu analitzar el comportament de la nostra revista, LA PUCA I EL GENERAL, en el transcurs de la fase àlgida de la lluita (serembre a desembre del 81). Lògicament ens hauríem d'haver volcat per oferir-la com a mitjà d'expressió als comitès, per a valorar en ella les accions, les perspectives, per a debatre

amb els altres grups, per a donar un contingut antimilitarista a la lluita... I en canvi, de 100 pàgines de les 3 Pucetes entre setembre i desembre, amb prou feines en parlen 15 d'algun tema relacionat amb l'OTAN i mai no surten d'altres grups diferents al GAMBA. És veritat que es tractava d'un treball més ardu però se'ns ha demostrat amb escreix que era suïcida ometre'l.

Totes aquestes insuficiències "subjectives" eren afavorides i accentuades per d'altres problemes interns com ara la poca gent o la nostra reincorporació

tardana al combat anti-OTAN de primera fila. Qui sap si sense aquells errors tampoc no haguéssim tingut prou força per a variar els esdeveniments.

Resumint: en tant que col·lectiu antimilitarista no hem obtingut l'objectiu que buscàvem; el moviment antimilitarista. Si no m'equivoco hem perdut una oportunitat realment històrica, que potser mai no se'ns presenti. Per un altre cantó, en tant que grup que treballava concretament la lluita anti-OTAN i que havia contret d'alguna manera unes "responsabilitats" en aquell camp per raons d'història i d'experiència, hem contribuït a l'enfebliment i a la paulatina disgregació del moviment anti-OTAN, sense que això hagi de confondre's necessàriament amb la nostra actitud respecte a la Coordinadora.

D'alguna forma, com moltes d'altres vegades, hem volgut anar massa de pressa en els nostres propòsits quan ni nosaltres ni els altres podien seguir el ritme que teòricament fixàvem.

4) PERO UNA PUÇA NO FA LA HISTORIA.

Exactament. GAMBA no significava gaire en la lluita anti-OTAN a nivell numèric. Si tenia pes era per la seva experiència de lluita però numèricament era i és un minúscul col·lectiu. D'altres causes, i bastant més grosses, han provocat el daltabaix.

Per a una anàlisi correcta no podem perdre de vista el següent fet: una davallada de l'activitat després de la discussió al Parlament era inevitable des del començament. Perquè si havien estat els partits parlamentaris i els mitjans de comunicació els que indirectament ens van donar un marc per a fer de les nostres, és clar que un cop ells el van treure nosaltres ens hi havíem de sentir. És a dir, no podia succeir una altra cosa pel que fa a la seva incidència externa i a curt termini. El problema, però, és que el reflux ha estat molt més gran. Què li ha faltat llavors a la campanya, em pregunto per enèssima vegada? A tall d'hipòtesi exposo els següents factors:

a) La falta de perspectives en la campanya. Les dificultaven el desconeixement de la problemàtica per part de la majoria dels comitès. L'absència de tradició antibel·licista, pacifista o antimilitarista, la duresa política del tema i sobretot de les seves derivacions (crítica a l'exèrcit), els diferents interessos dels partits, comitès i grups, i el context general de desmobilització.

b) El contingut maximalista de la campanya. S'incidia sempre en uns eslògans que en ser gairebé impossibles d'aconseguir generarien frustració entre la gent que hi havia treballat;

c) Les picabaralles en el si de l'únic organisme coordinador existent: la Coordinadora. Tensions que es reflectien en diversos eixos: partits contra independents, extrema esquerra majoritària (MCC, LCR i N d'E) versus els diversos partits marxista-leninistes ortodoxos, pro-soviètics contra anti-blocs en general. A la pràctica quotidiana suposà un desgast considerable sobretot per part dels comitès i grups independents. També cal afegir-hi el protagonisme dels partits, plasmats en la "Permanent", al marge dels comitès i d'altres grups. Si veíem aquest problema i tenim en compte que els qui podíem haver proporcionat alternatives a un sector de la Coordinadora no ho vam saber fer, comprendrem la globalitat i la importància d'aquest punt.

d) La tardança de les organitzacions polítiques en interessar-se pel tema i

en formar-se comitès. A causa d'això mancava una estratègia a llarg termini (perspectives) i una maduració dels grups. També comportaria concebre la lluita des d'una posició defensiva - fins i tot heroica, "no ens hi ficaran!" -.

e) La incapacitat de molts comitès locals i dels grups en general de trobar nous mètodes de lluita. D'aquí ve també que els grups esperessin normalment rebre directrius de la Coordinadora, deixant així les mans lliures al protagonisme de la Comissió Permanent i els partits. Aquest problema s'aguditzava en el cas dels grups comarcals, perquè un cop havien organitzat una xerrada, una exposició i una manifestació, no sabien que més fer i s'enfonsaven.

Aquests factors són, repeteixo, hipòtesis de treball. Caldria meditar millor sobre l'evolució dels esdeveniments d'ençà de llavors, caldria conèixer qui integrava realment els comitès anti-OTAN, el percentatge d'independents que hi havia, per què se'n van cansar... Malgrat que fins que no estigui realitzat aquest estudi - si és que algun dia es fa - no podem afirmar res del cert; la meua primera impressió és que, en definitiva, es va tractar sobretot d'un problema de perspectives dels uns i dels altres (partits, comitès, GAMBA...) o en tot cas de trobar-ne una capa d'interessar a prou nombre de persones i col·lectius com perquè es pogués continuar parlant de moviment anti OTAN, el naixement del moviment

antimilitarista no estava madur perquè abans calia desenvolupar el moviment anti-OTAN. D'altra banda, per a continuar aquest els partits havien d'anar més enllà dels seus plantejaments, primar la iniciativa dels comitès, no enfargar-se en discussions bizantines, no manipular - com es va fer de vegades - els fets. Certament el context feia difícil tot plegat. Però és que a més no va existir prou voluntat per part de la majoria de nosaltres per a tirar endavant el moviment. Com diu aquell proverbi castellà: "Entre tantas comadronas se perdió el niño"

La meua hipòtesi és que en certa manera no li ha faltat res. M'explicaré la forma com fou iniciada la lluita ja portava en ella mateixa la impossibilitat de mantenir-la a mitjà i llarg termini tot fent gairebé irrealitzable el sorgiment d'un moviment. No crec que es tracti d'una afirmació gratuïta. Només hem de recordar quant de tard es va començar a preparar la campanya per part dels partits i d'altres grups, o el caràcter maximalista i defensiu que aquell tingué. És evident que pretendre dos mesos abans de la discussió a Corts aturar l'entrada era cosa de bojos. La lluita només tenia racionalment un sentit si era concebuda com una eina per a obtenir alguna altra cosa: un moviment, l'anti-OTAN, el pacifista, l'antimilitarista, o tot una mica, que pogués treballar aquesta temàtica en general a mitjà i a llarg termini, inclosos en lloc destacat les qüestions OTAN i bases.

Resumint: els partits d'extrema esquerra -el sector numèricament més important en la última fase de la lluita (set-des.1981)- enfocaven la campanya a curt termini amb la qual cosa s'anava cap a una batalla perduda (els fets

canten). Això no treu que possiblement per a ells i per a més grups (fins i tot hi vam estar temptats nosaltres) el fet d'oposar-s'hi encara que se sabés que no s'aconseguiria de frenar l'ingrés tingués un valor en si i fos sentit com un "deure revolucionari". Vistes així les coses, aleshores el desenllaç, el no-res, no és greu car tampoc no es pretenia anar gaire més enllà.

Per a qui, llavors, ha estat un fracàs total? Per als grups i persones que confiàvem que n'eixís un nou moviment social per bé que després tampoc no fòssim prou coherents amb aquest propòsit a l'hora d'actuar.

Hagués estat factible tot aprofitant l'efervescència de la campanya, crear aquest moviment? Respondre l'interrogant significa abordar el problema del possible subjecte d'aquest moviment, si més no del seu nucli. Aquest el podrien constituir militants de partits i sindicats; militants ecologistes, llibertaris o autònoms; militants antimilitaristes i objectors o bé independents. Centrant-nos en cadascun d'ells ens adonem que pel que fa als primers difícilment podien conformar el nucli si es trobaven vinculats a organitzacions polítiques que no donaven especial prioritat a semblant tasca, i a més treballaven ja en d'altres camps de lluita. Quant als ecologistes i cia, l'obstacle

principal radicava també en la seva militància en d'altres fronts. Per un altre costat els antimilitaristes, el GAMBA pràcticament (el MOC barcelonès p. ex travessa una etapa de pur manteniment de la "infraestructura") estàvem tancats en actituds subjectivistes i de vegades fins i tot sectàries.

Quedaven els independents, la gent que s'havia incorporat als comitès després d'uns anys d'inactivitat i també els qui mai no havien portat cap tasca política. Ignoro si el seu nombre va ser molt elevat. En cas de ser una quantitat molt reduïda, llavors és clar que el moviment no podia crear-se de cap de les maneres. Imagino però, que una cinquantena de persones independents disposades a treballar al Principat bé podia haver-hi. En aquest cas elles podien crear el moviment però difícilment en solitari. Si bé tenien un seguit d'avantatges no els lligava cap altre activitat política o social ni cap organització, al mateix temps se'ls hi presentaven un conjunt d'inconvenients que difícilment podien superar soles. Els hi faltava un coneixement del tema (OTAN, blocs, militarisme, pacifisme, formes de lluita, antimilitarisme...), una necessària coordinació entre elles tot "passant" d'uns comitès que obstaculitzaven els possibles intents d'anar més enllà de les estrictes consignes "perquè no hagués estat unitari"; necessitaven, en fi, tot allò que cal perquè gairebé del no-res surtin una vintena de grups amb horitzons de treball i més en una conjuntura de reflux com la que patim. I els hi sobraven tant les baralles internes en la Coordinadora de Comitès i als comitès respectius com la frustració d'una campanya derrotada perquè havia estat mal plantejada des del principi.

Potser la gent del GAMBA haguéssim pogut solventar, conjuntament amb ells, una part d'aquests problemes i engegar un moviment bàsicament anti-OTAN però amb uns continguts de fons mig pacifistes, mig antimilitaristes. Ignoro si la nostra col·laboració hagués estat decisiva però sí sé que tampoc ens hi vam matar gaire a intentar-ho. Avui, per culpa de tots, en comptes d'una lluita anti-OTAN per moderada i limitada que fos, en comptes d'un moviment antimilitarista, impera el no-res.

JORDI GARCIA I JANE

GAMBA

llibres

Llibre EL DESERTOR

Escrit per en Joan Francesc March
Editat pels MISSIONERS DEL SA-
GRAT COR de Mallorca, 1980
146 pàgines i força paraules en ma-
llorquí.

El llibret, escrit amb lletra ben clara, explica la història novelada d'una família en tres generacions i les guerres successives que es produeixen entre dues grans potències. L'avi esdevé contrari a la guerra després d'haver-ne participat com a soldat i haver quedat invàlid; el pare exerceix com a militar i reb honors per la seva valua com a tal; i el fill - gran protagonista - pateix l'exemplar model de vida que vol imposar-li el seu pare, esdevenint no-violent i desertant de l'exèrcit en període de guerra. Després de contar totes les peripècies del noi, la història acaba amb el judici sumaríssim que li fan els militars i les frases lapidàries que ens deixa l'"heroi", i a més màrtir.

Bé, tot i que el llibre està impregnat per les idees personals de l'autor (què es considera "predicador apassionat d'un conjunt de veritats que s'identifiquen amb les senyes d'identitat del poble mallorquí, expoliat, oprimat, colonitzat" - fent una barreja de religió i política) i potser això no quadri gens amb el caire més aviat agnòstic (per no dir ateu) de la majoria de lectors joves als quals pugui anar adreçada l'obra, hem de subratllar l'aspecte anti-

militarista de l'escrit que no s'atura sols en la no-violència que vindria reflectida en frases com: *"la veritat... sempre acaba per obrir-se pas. El camí de les armes pot ésser el més curt, si hi ha sort; però no és ni segur ni exemplar. Els mètodes no-violents tenen una trajectòria més llarga; però són més segurs, i sobretot són mètodes que no envileixen la raça humana"*. Així, doncs cal agrair frases com la que l'autor posa en boca del protagonista *"exhortar els homes a la no-violència, a proscriure les fronteres dels Estats i a suprimir definitivament els exèrcits i la fabricació d'armes"*.

També podem comptar a favor de l'autor aquestes altres paraules: *"Els militars... no planifiquen res, ells són els encarregats de mantenir les estructures que dominen el món. Per natura són tancats i conservadors. Els generals no sabrien administrar l'economia mundial; però saben molt bé que defensant els governs i el capital que els comanda, continuen cobrant els seus sous i disposant de les xifres astronòmiques de diners que es necessiten per posar els armaments continuament al dia. El capitalisme mundial té els governs, els exèrcits i el sexe a la seva disposició"*.

Tot i això no debem oblidar que es produeix una mena de cicle: avi(no-violent)- pare(militar)- fill(no-violent) i si tenim en compte que l'avi esdevé no-violent per les ferides que li ha cau-

sat la guerra, sembla ésser que l'antimilitarisme d'aquesta gent és més aviat per reacció, no per convicció o raonament sobre dues alternatives possibles: a favor o en contra del militarisme. Caldria potser veure si realment es dona una major facilitat d'engegar l'antimilitarisme a partir de fets ja esdevinguts o si sense patir aquests fets es pot crear per si mateixa la consciència antimilitarista. Es potser aquest un dels problemes en els qual ens trobem nosaltres, intentant crear el moviment antimilitarista.

Per la seva fàcil i descobridora lectura (què permet la investigació via diccionari, doncs les paraules en mallorquí, tot i enriquir força el nostre depauperat vocabulari, es fan difícils d'entendre), pot ser afalagador, per als que pensem de certa manera, les vicissituds, paràgrafs, frases i expressions que en contra dels militars omplen l'escrit, però en comptes de re-
fiar-ho tot al cap i a la fi al Creador, a Déu, a l'atzar i a l'immolació de màrtirs per la causa, fariem millor de confiar en nosaltres mateixos, homes i dones, doncs la vida la tenim - malament o bé - aquí, som nosaltres els que l'hem de viure i nosaltres els que l'hem de canviar si no ens agrada o ens mena cap al suïcidi estúpid, com passa ara mateix.

ALBERT CASANS

- EKIVOCASIONS -

Malauradament a la revista anterior hi havia la tira d'errors d'impremta. A part que procurarem que no passi mai més (ho prometem!) hem pensat que fóra bo advertir-vos-en els més importants. Prengueu paciència, llavors, i au! a rectificar!

-ARTICLE DE "LES FOP I EL PODER POLICIAL"

Pag.23 2a.columna,línia 8a.On diu "recorrent" ha de dir: "recorren".

Pag.23 2a.columna,línia 9a. On diu "o substituint-les" hauria de dir "o substitueixen la legitimació"

Pag.23 2a.columna,línia 25. On diu "ocinciència" hauria de dir "creixent incidència".

Pag.23 columna 3a. línia 31. On diu "frontera" hauria de dir "frontissa"

Pag.24 columna 2a. línia 11. On diu "Què bé" hauria de dir "Què dic!".

Pag.24 columna 2a. línia 59. On diu "es troba" hauria de dir "es troba el jutge"

Pag.24 columna 3a. línia 29. On diu "primer" hauria de dir "principi"

Pag.25 columna 1a. línies 11 i 12. On diu "de preventiva" hauria de dir "de presó preventiva"

Pag.25 columna 1a. línia 26 i 27. On diu "provisional judicial" hauria de dir "provisionals -atribució judicial"

Pag.25 columna 2a. línia 7a. On diu "policial i a declaracions desmentides" hauria de dir "policial per mitjà de complexos subterfugis legals, sinó que encara em'quedo curt, davant de casos de condemnes fermes sentenciades en judici en base tan sols a l'ates-

tat policial i a declaracions desmentides"

Pag.23 columna 2a. línies 37 i 38. On diu "de les 7 hores" hauria de dir "dels 7 dies", -ERRADES DE "UNA VISIO CRITICA, INTERNA I ACTUAL DE L'O.C. ANTIMILITARISTA II Part.

Pag.29 columna 1a. línies 8 i 9. On diu "confiar ja d'entrada s'ha descartat en una" hauria de dir "confiar -ja d'entrada s'ha descartat- en una".

Pag.29 columna 1a línia 32. On diu "por" hauria de dir "pot".

Pag.29 columna 3a. línia 5a. On diu "d'O.C. i" hauria de dir "d'O.C. i PSS".

Pag.32 columna 1a. línia 28. On diu "sotmetre's a un judici" hauria de dir "sotmetre's al tribunal no estaran en condicions de criticar als que intenten obtenir l'exempció de la mili, postura igualment insolidària, però que no suposa sotmetre's a un judici".

CAMPANYA DE COL·LABORACIÓ GENERALITAT-EXERCIT.

Només ens faltava saber això:

El dia 15 d'abril es presentà una campanya de col·laboració, que pretén donar a conèixer el Patrimoni Cultural de Catalunya a través de diversos viatges del personal de la tropa.

La dita campanya començaria amb la "Ruta del Romànic a Barcelona" per al personal de la mateixa capitania general i del govern militar de Barcelona. *Ja sabeu nois, si voleu culturitzar-vos allisteu-vos a l'exèrcit i siteu sort que us toqui a la "pequeña pàtria" doncs apa! a veure monuments!!!*

ACTES INTERESSANTS A EUSKADI I A GALIZA.

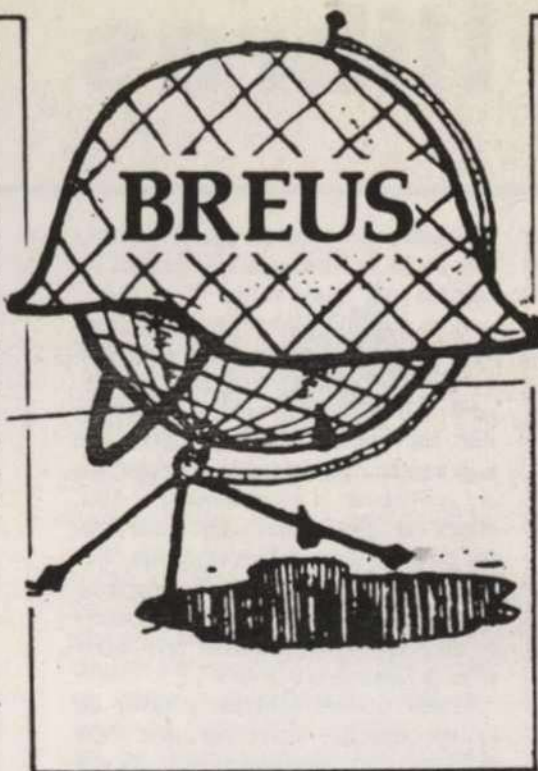
Durant el mes de març s'han dut a terme en aquests països tan entranyables per a tot català mitjanament revolucionari, diversos actes d'interès:

Primerament, a la Coruña, s'han celebrat unes xerrades antirrepressives amb assistència de gent de Gestoras Pro-Amnistia d'Euskadi. Amb una bona assistència de gent i de policies que han estat atentament vigilants que no vingués cap feixista i trenqués la festa !! A més els mitjans informatius gallecs han aportat un encoratjador boicot fomentant el que la gent hi anés personalment i no esquadés comodament llegint-ho a casa, mentre mirava el futbol a la tele.

A Euskadi, a finals de març, s'han celebrat unes Jornades de No-Violència organitzades per l'Assemblea de No Violència del País Basc.

Hi hagué en aquestes Jornades, conferències, projeccions cinematogràfiques i xerrades-col·loqui. Assistiren gent com Fernando Savater, Jean Fabre del PRI, i Jean Marie Muller del Moviment francès per a una alternativa No Violenta, així com representants de les Comunitats de l'Arca.

Fa un any que venen funcionant uns col·lectius no-violents a Euskadi i per ara ja treuen una revista "Aldaketa", han sorgit col·lectius com el d'objecció pedagògica no-violenta, i altres grups de no violència.

ES CONSTITUEIX LA "ASOCIACION DE VICTIMAS DEL TERRORISMO".

Segons una carta apareguda en un diari de Bilbao el 3 d'abril s'ha constituït aquesta associació:

"Nuestro deseo se cifra en reforzar nuestra presencia en todos los ámbitos de la sociedad, para que el recuerdo de la sangre de nuestros familiares sea un acicate permanente para servir mejor a España".

"Singulamente, nos dirigimos a los españoles que viven bajo la feroz amenaza del terrorismo en el País Vasco, para darles ánimos, para que sepan que estamos con ellos y que nada ni nadie, ni las armas asesinas, ni la calumnia ni la extorsión ni el miedo, podrán vencer a los ideales en que, con el resto de los españoles, comulgamos".

Font: EGIN.

Es evident que no es dirigeixen a no-saltres, doncs no som espanyols, però això no treu que sentim pena per la gent espanyola que combrega i combregarà en "rodes de molí".

IRUN, DECLARADA CIUTAT NO NUCLEAR.

L'Ajuntament de la ciutat basca d'Irun ha declarat aquesta vila com a

NO NUCLEAR prohibint el transport de materials radioactius de qualsevol tipus o d'elements adreçats a la fabricació i manteniment de la indústria nuclear, tant de l'adreçada a utilitzacions militars com a industrials.

Segons el Comitè Antinuclear de la vila el pas d'aquest materials és continuï, amés de resultar molt perillós, no s'avisava del seu pas.

LA OTAN VOL CONVERTIR LA PENÍNSULA EN UN "SANTUARI MILITAR".

Segons un Informe de l'Aliança Atlàntica, en cas de guerra "el territori espanyol seria base de suport logístic i punt de pas per als reforços procedents de Nordamèrica".

Abans de les negociacions directes entre el govern espanyol i l'OTAN, aquesta, seguint la dita "el que pega primer, pega dues vegades", ja avança aquest informe i preveu totes les funcions que tindrà el portavions fix que representa la península ibèrica amb les illes Balears i les Canàries, per a les forces "occidentals" portadores de totes les virtuts que hi ha hagut i pot haver al món.

Així es considera que l'Estat espanyol podria contribuir amb la defensa antisubmarina de la zona mediterrània i aportar tropes de terra al centre d'Europa. S'utilitzarien preferentment i a part de les bases nordamericanes actuals, els territoris de Canàries, Balears Ceuta i Melilla (potser Gibraltar també en un proper futur) com a superbases de suport i abastiment de les forces "salvadores" contra la invasió diabòlica i comunista.

AMEN.

UN ALTRE PROCES A PERIODISTES.

El jutjat de Sant Feliu de Llobregat ha processat al periodista Pere Negre Rigol, per un article aparegut a la revista "La Font del Bè" de Sant Joan d'Espí.

L'assumpte ve motivat per un article aparegut en el número de febrer titulat "Alberto Camprubi y el magnicidio urbanístico de Sant Joan d'Espí". Es considera que l'article porta injúries greus contra l'anterior alcalde de la ciutat. En l'article s'acusa a Camprubi d'haver realitzat grans

negocis urbanístics, emparat en el seu càrrec d'alcalde i amb la protecció d'altres autoritats superiors.

ELS MILITARS SEGUEIXEN ASSEGURANT-SE LA VIDA.

Les inversions públiques que té previstes l'Administració per a l'any 1982 s'apropen a 900.000 milions de pessetes.

D'aquest Pla d'Inversió Pública (PIP) 120.000 milions els corresponen a les FAS dins del pla d'inversions abans esmentat i que tindrà una durada, inicialment, de 8 anys. Una de les partides més importants d'aquestes inversions serà el programa FACA que tindrà un cost aproximat de 400.000 milions de pessetes.

Aquesta part de la inversió pública dedicada a les FAS i a la producció i compra de material militar ha estat criticada per alguns mitjans polítics, que la consideren excessiva i que minva els recursos dels altres sectors.

Així, per exemple, Vivenda s'emportarà sols 100.000 milions; Sanitat i Educació, uns 75.000 milions...

Ens sembla que seguirem patint l'opressió d'un estat tercermundista durant molts anys; un estat en el qual es segueix privilegiar la classe militar - completament inútil - davant els col·lectius necessitats i la misèria econòmica i cultural de la majoria.

JUDICIS CONTRA LES AVORTISTES.

Durant el passat mes de març s'ha pogut a Bilbao el judici contra 11 dones acusades de pràctiques avortives.

Primerament les peticions fiscals arribaven a 6 mesos i 1 dia de presó més onze anys d'inhabilitació especial (sense dret a votar i exercir càrrecs públics) per a les dones que avortaren (8) o que ho intentaren (1); i de 60 anys de presó per a la dona que va fer els avortaments, i 55 anys per a la filla que la va ajudar i també avortà. (Aquestes eren les demandes del fiscal al tercer judici sobre aquesta causa, celebrat el juliol de l'any 1981).

Finalment han reduït les penes a 12 anys per l'"avortadora" i absolució per les altres.

La mobilització a Bilbao mateix i a diferents ciutats de l'Estat, amb enfrenament adhuc amb forces policials de tota mena, ha estat molt forta i segurament ha influït en la decisió final.

Es demostra amb l'empresonament possible d'aquesta dona, la NO-justícia permanent d'aquest Estat, on - com sempre - qui té "peles" pot fer el que li sembli, i en aquest cas avortar comodament a l'estranger.

No hem d'entrar pas en polèmiques sobre el dret a la vida i la concepció de la idea de VIDA des del primer moment en que dues cèl·lules es creuen per formar un nou nat. Ara bé, creiem que a part de la moral instituída i prescindint de les idees i conceptes que cadascú podem tenir al respecte, hem de respectar el DRET de cadascú i cadascuna en ésser responsable dels seus propis actes. El dret a l'avortament en condicions sanitàries que protegeixin la vida de la dona que avorta, no vol dir que hi hagi una obligació de totes les dones a fer-ho. El grau de responsabilitat en cada cas el tindrà que posar cadascú i els altres no hi tenim que ficar-nos.

Sense entrar en polèmiques que no ens duriem a res, doncs estaria una discussió biçantina, sobre el començament de la vida, hem de dir que la responsabilitat basada en la llibertat que tenim cadascú d'actuar com millor creiem requereix el dret a l'avortament la qual cosa no significa que aquest sigui un acte banalitzat i evidentment no és obligatori. Això sembla que molta gent no ho té en compte i seguint unes dubtoses regles morals posen el crit al cel en sentir de la mort d'un fetus per avortament i en canvi, cínicament, permeten la destrucció contínua i diària de milers de vides (d'infants i d'adults) en guerres i misèria que entre tots estem mantenint.

indolencia

Publicación bimestral

SUMARI NUM. 2 (abril-maig 82)

PUNTOS DE VISTA: La izquierda rabiosa - El fútbol como pretexto - El dominio Centroamericano - El PSUC y la bancarrota del eurocomunismo.

INDAGANDO: El Caso del Obrero del Vallés (violencia "de clase", sinsentido, modernización capitalista) - La Economía Subterránea en el metro de Madrid - De anti-OTAN a antimilitaristas - El rompecabezas policial ("operación euskaltegi, palizas de la policía municipal, policía autonómica, jurisdicción policial, ¿un Estado de Derecho?").

CONTRIBUCIONES: Dossier RECHA-

ZO DEL TRABAJO - Energía y modo de producción capitalista - Panfleto contra Savater.

LECTURAS: Enemigos de la Constitución - De Maquiavelo al poder espacial - Boom de lo militar - Inmersión en la Economía Sumergida...

POR LA TANGENTE: Música y Rebelión - Silencio en la calle - En caso de golpe de Estado - Los antinucleares siguen - La Ley de Defensa de la Democracia en acción...

Y la segunda entrega de **DINAMITA!** la novelesca historia de la violencia de clases en América, en cuadernillo coleccionable.

De venda a quioscos i llibreries. Si no la trobessis (gràcies a la nostra indolent distribució) demana-la directament a la nostra redacció: C/. Rech Comtal 18, 1er, 1a. BARCELONA-3 Preu de cada núm. 200 pessetes (està tirat!). Encara ens queden alguns exemplars dels núms. 0 i 1 per si no els tens.

AVIS: fent honor al seu nom, IN/DOLENCIA, farà vacances. El núm. 3 sortirà al Setembre.

Somni de Tejero la nit del 22-F

FONDOMOC

